

Familia Cervantes



Cu Margareta Labiş şi Silvana Andrada



Cu realizatoarea TVR
Marina Almaşan



Cu Alexandru Mironov şi Silvana Andrada
la Romexpo



Cu istoricul si
Ministrul de externe
ADRIAN CIOROIANU



Cu Mircea Cărtărescu

**Lansăm curând Asociația
Cenaclurilor literare din România!**

Cervantes 58 - 2024

Fondată în anul 2012 - George Terziu

Cervantes
Personalitatea lunii

Nicolae

Vasile



De la
invenție
la
literatură

Au apărut în acest număr:

Horia Gârbea, Dan Negru, Traian Calancia, Mihaela Agulescu (Argento), George Terziu, Marian Odangiu, Paul Spirescu, Dr. Sethi K.C. Mirela Necula, Cristina Serghiescu, Ion Dulugeac, Maria Giurgiu, Cașeriu Elena, Constantina Ionescu, Daniela Topircean, Elena Nedelcu, Gabriela Dancu, George Vigdor, Ioana Stroie, Gheorghe Suchoverschi, Iulian Barbu, Julia Dragomir, Lorin Cimponieriu, Lucia Grumeza, Mihai Iunian Gîndu, Margareta Saimac, Norina Ionescu, Livia Iarema, Teona Scopus, Veronica Stănei Macoveanu, Violeta Teodoru, CRONICI CARTE: Florica Pațan, Florentina Cuteanu, Gabriela Solomon, Nicolae Braniște. Și alții...

La Orizont:

Asociația “Tineri de mai multă vreme” (Seniori activi din România)

Asociația națională a Cenaclurilor din România

Asociația Națională a Elitelor tinere

Începând cu numărul viitor, revista Cervantes va avea noi rubrici :

„Romania pozitivă”

”Români de nota 10”

„Oameni și fapte „

„Asociații culturale”

„Cenacluri literare”

„Evenimente culturale din țară și din diaspora”

12 ani de Cervantes

Fondator George Terziu 2012

Continuatoarea revistei Cervantes-Spania

Apărută în anul 1916



CULTURE SEMPER
IN VIRTUTE DEI

PARTENERI:

Academia Oamenilor de știință



UZPR (Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România)



PARTENER Conseil Universitaire- *Jurnalul
Bucureștiului*



Asociația „Tineri de mai multă vreme”

Asociația de prietenie româno –marocană

ISSN:22853111/Cervantes

REDACȚIA:

Nicolae Vasile-Senior

Editor

George Terziu, red.șef

București

**Președinte LSR București
și Ilfov**

**Manager Grup Cultural
CERVANTES**

Manager Asociația

“Tineri

de mai multă vreme”

Redactori:

Doina Ghițescu – Director

Evenimente

Paula Romanescu

(București)

MIHAELA AGULESCU

(ARGENTO)-Redactor,

consilier Grup

Florin Grigoriu (București)

**Valentin Vâlceleanu Catană-
umor**

Alexandru Florin Țene (Cluj)

Paul Spirescu (Aiud)

Nona Maria Anahera -

Timișoara

**Cristina Florea, redactor,
consilier Grup**

Luiza Calla (Mangalia)

Lucian Gruia (București)

Petru Solonaru (București)

Nicolae Bălașa (Craiova)

Colaboratori:

Dan Negru

Varujan Vosganian

Teodor Baconschi

Av.Gheorghe Piperea

Octavian Soviany

Nicolae Băciuț

Redactori externi:

Iulică Țenea (Australia)

Christian Schenk (Germania)

Conducere Grup

Cervantes:

Maria Giurgiu:

directorAntologii

Mirela Necula: Dir.Editură

Monica Raluca Bucătaru:

director DTP

**Ștefan Mazilu, critică literară,
prefețe**

Iuliana Ciubuc, Bușteni:

Coord.Talente tinere

CUPRINS

TRAIAN CALANCIA	5	IULIAN BARBU	75
DAN NEGRU	8	JULIA DRAGOMIR	78
PAUL SPIRESCU	9	LORIN CIMPONERIU	82
MIHAELA AGULESCU (ARGENTO)	10	LUCIA GRUMEZA	84
HORIA GÂRBEA	14	MIHAI IUNIAN GÎNDU	88
NICOLAE VASILE/PERSONALITATEA LUNII	16	MIRELA NECULA	91
Interviu cu Nicolae VASILE realizat de George Terziu	20	GIURGIU MARIA	92
GEORGE TERZIU	27	MARGARETA SAIMAC	93
CRISTINA SERGHIESCU	31	NORINA IONESCU	96
COLICE CRINA	33	OLIVIA IAREMA DUMBRAVĂ ..	99
CAȘERIU ELENA	37	TEONA SCOPOS	101
CONSTANTINA IONESCU	39	VERONICA STĂNEI MACOVEANU	104
CRONICĂ MARIAN ODANGIU ..	44	VIOLETA TEODORU	107
DANIELA TOPÎRCEAN	46	CRONICI DE CARTE	109
DR. SETHI K.C.	49	Florica Pățan „ BILET PENTRU FILARMONICĂ ”	108
DUMITREL PLOPEANU	53	Florentina Cuteanu „ GÂNDURI DESPLETITE ”	111
ION DULUGEAC	56	Gabriela Solomon „ IUBIRE ÎNARIPATĂ ”	114
ELENA NEDELCU	62	Nicolae E. Braniște „ NEASTÂMPĂR DE OCTOGENAR ”	117
GABRIELA DANCU	65		
GEORGE VIGDOR	68		
GHEORGHE SUCHOVERACHI ..	70		
IOANA STROE	73		

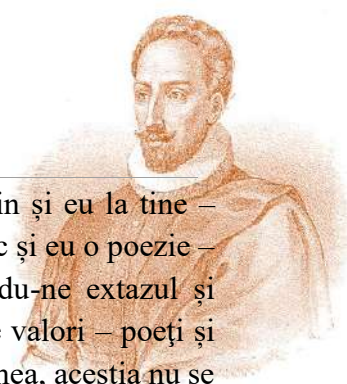
**TRAIAN CALANCIA**

TENDINȚE PENTRU RECUNOAȘTEREA VALORICĂ A CREAȚIILOR CULTURAL - LITERARE

LUPTA PENTRU NOTORIETATE

Anul 1989 a adus o schimbare majoră în toate domeniile de activitate din România, inclusiv în domeniul cultural artistic. Ne vom referi în cele ce urmează la creația literară, domeniu în care s-a produs o explozie de o anvergură nemaîntâlnită de noutăți de noi creații, fenomen care s-a amplificat de-a lungul anilor până în prezent, estimând că numărul scriitorilor și poezilor activi în prezent să fie – cu aproximație - de peste una sută mii creatori. Calculul estimativ l-am obținut ținând cont de faptul că în România, conform statisticilor avem 319 orașe, 2861 comune, peste 65 universități acreditate (publice și private), 1468 licee, grupuri școlare și seminarii, ținând cont și de numărul de școli gimnaziale, și primare și luând în considerare capitala și alte 4-5 mari orașe cu tradiții culturale recunoscute - totul reprezentând mari surse de creatori artistici și culturali. Toate aceste date statistice nu sunt concludente și nici nu au cum să fie, ținând cont de permanentele schimbări care se produc. Să ne gândim că în fiecare școală există cel puțin un cenaclu literar artistic, că în fiecare comună probabil există cel puțin un cenaclu, nemaivorbind de zecile de cenacluri din orașe, apărute cu sau fără atestare, din dorința de a promova și încuraja talente. Și aici ar trebui să facem o precizare. Mulți poeți, în ideea de a se face cunoscuți și apreciați, își agață de numele lor și cel al unui cenaclu din care fac parte – nimic neobișnuit, veți zice – dar unii nu se mulțumesc cu titulatura de „cenaclu literar artistic „și forțează nota adăugând abuziv și titlul de „*internațional*”, astfel că întâlnim tot mai des denumirea de „*cenaclu literar internațional*”. Că e vorba despre un cenaclu, nu putem obiecta nimic, dar „internațional”? Faptul că tu ai un coleg sau o cunoștință în Bulgaria sau Germania sau nu contează țara – pe care îl faci membru al cenaclului tău, nu-ți dă dreptul să-l numești cenaclu internațional. Alții mai





inventivi aplică principiul popular al nunților: - vii la mine, vin și eu la tine – particularizat la discuția noastră: - îmi publici o poezie, îți public și eu o poezie – și facem un circuit al postărilor pe care îl propagăm arătându-ne extazul și mândria de a fi recunoscuți peste hotare. Categorical sunt destule valori – poeți și scriitori care sunt recunoscuți și publicați peste hotare – dar culmea, aceștia nu se dau în spectacol și nu abundă în știri și postări multiple care... plictisesc. Fiecare creator literar are tendința de a accede în sferele recunoașterii, a consacrării, dorința de notorietate devine atât de acerbă încât îi îndeamnă pe unii să caute și să găsească soluții imprevizibile. Un stil „la modă” de promovare a creației o reprezintă asocierea cu „vipuri” de trend, acroșând o actriță sau un actor care să-i recite versurile la anumite evenimente – lansări de carte, prezentări de carte organizate în biblioteci sau întâlniri tematice - ori un interpret de folk sau cantautor care să-i interpreteze melodii pe versurile propenientului. De obicei aceste servicii se plătesc. Plătită sau nu, practica nu este ilegală, deci acceptată și utilizată pe scară largă. O șansă în plus, doritorilor de notorietate îl oferă rețelele de socializare Facebook, Twitter, TikTok etc. Facebook-ul cel puțin este supraîncărcat cu postări de poezii mai ales, majoritatea foarte bune, demonstrând talentul și valoarea creatorilor. Unii vor spune că e normal să fie bune deoarece poeții au la dispoziție dicționare de rime care nu te lasă să te stresezi căutând o rimă sau să greșești aproximând un înțeles – pentru că ai de unde alege. Așa o fi, este un ajutor, dar nu suficient, faptul că sunt foarte multe creații bune, foarte mulți creatori talentați îi pune pe gânduri pe „candidații la nemurire” pe vânătorii de notorietate, văzându-și șansele diminuate. O altă tehnică adoptată de ei este postarea repetată (nu redistribuire) a aceleiași creații sau mai interesant și uneori stresant este postarea multiplă a portretului poetului: poetul vorbind la telefon, poetul pe o bancă, poetul la o țigară, poetul, pe scări la o instituție, poetul în grădină, poetul la plimbare, poetul în mașină, poetul cu o carte în mână, poetul însoțit de o personalitate a orașului, poetul prim plan etc toate poze mari afișate ostentativ – pe unii îi suspectez chiar de narcisism. Iarăși veți spune – nimic ilegal, fiecare își alege mijloace de accedea la sufletul cititorului. Ar mai fi de menționat invidia colegială - existentă în toate domeniile de activitate -, exagerarea rezultatelor obținute, supraevaluarea propriilor creații și multe altele. Precizez că de fapt ceea ce consemnez eu aici nu se vrea a fi o critică, ci o constatare a unor practici de epatare a sinelui. Mai devreme sau mai târziu, din pleiada aceasta de talente (la propriu) nu vor supraviețui recunoașterii valorice, consacrării în timp decât maxim zece nume. Aici mai intervine și hazardul, pentru că de multe ori peste ani, ne aducem aminte de concertele și concursurile muzicale câștigate de anumiți interpreți pe versurile unui anumit poet. Spre exemplu, la concursul





național de romane „Crizantema de aur” de anul trecut, premiul l l-a luat o solistă, pe versurile unei poete din orașelul Săveni de Botoșani – o șansă pentru ea. Sunt poeți care nu s-au străduit prea mult publicându-și creațiile, dar au avut șansa ca una din poeziile lor să constituie libretul unei piese muzicale premiate la un concurs de anvergură. Să ne gândim însă și la acei creatori necunoscuți sau prea modești pentru a păși în față, la creatorii ocazionali de poezie, după cum spunea regretatul poet Aurel Felea „Că nu e om sa nu fi scris o poezie/Măcar odată, doar odată-n viața lui.” Ni se întâmplă de multe ori să lecturăm versuri deosebit de frumoase, deosebit de bine ticluite, ale unor autori necunoscuți, de multe ori creația fiind și colectivă – în sensul că cel care o găsea, intervenea adăugând, eliminând sau reajustând din text în funcție de propria-i simțire. În felul acesta, poezia circulă cu autor necunoscut, până când un șmecher, profitând de scăderea numărului de consumatori de literatură și a gradului redus de cultură generală a tinerilor și-o atribuie ca și creație proprie – păcălind pe foarte mulți, dar nu și pe cine trebuie - și de aici, o serie de necazuri și polemici care animă spiritele.

În concluzie timpul decide. Timpul, consumatorii de frumos și critica de specialitate vor așeza pe fiecare creator cultural sau artistic în locul care i se cuvine.

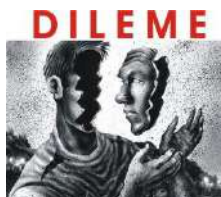
În final, prin analogie cu o pildă biblică, ajungem la sintagma „**Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.**” extrasă din Evanghelia după Matei-cap 22.

Am să închei într-o notă de normalitate firească, menționând că mă simt onorat că mi s-a încredințat misiunea de a scrie un editorial la această prestigioasă revistă cu un colectiv de oameni de excepție, din care orchestratorul și dirijorul „periplului” lui Don Quijote în România este domnul George Terziu. El este „**Omul de la București**” care interacționează în mod fericit cu „**Omul de la Mancha**”.





DAN NEGRU



Între normalitate și anormalitate

Suntem blegi în reacții! Pedofili angajați prin școli și facultăți apar la știri și apoi li se pierde urma. Parlamentul a respins mereu proiectele de lege care cereau castrarea chimică a pedofililor așa cum se întâmplă în multe state americane sau țări europene. Să cerem din nou asta! O fac și eu, aici! Statul nu e în stare să-și apere copiii! În Belgia un pedofil era să scape nepedepsit și un milion de belgieni au ieșit în stradă într-un marș care rămas în istorie ca “Marche Blanche” (Marșul Alb) și care a reformat total poliția belgiană. Noi suntem blegi! Și când statul nu e o stare să-și apere copiii va apărea un Drasius Kedys, cazul controversat al lituanianului a cărei fetiță de 6 ani a fost agresată. Tatăl și-a căutat dreptatea în tribunale dar pentru că nimeni nu l-a luat în seama, Drasius, fost luptător în trupele speciale, și-a făcut singur dreptate și i-a executat pe toți cei implicați în molestarea fetiței lui. Pericolul e că orice țară care nu poate avea grijă de copiii ei va ajunge la Drasius Kedys! Țasta e riscul când statul e fricos și noi blegi în reacții! Poate că Octavian Paler avea dreptate: “Păcatul nostru cel mai mare este că facem orice anormalitate să devină normalitate”

Hienele sunt mai periculoase decât ursii sau liliecii. “Hienele” alea care se folosesc de urși și lilieci și blochează totul. Construcția de autostrăzi sau de căi ferate e blocată în România. Mama mea trebuia să vină zilele astea în București din Timișoara dar capitala e izolată de România și n-o spune nimeni ! Cu trenul e haos, Valea Oltului e închisă și avioanele sunt în grevă. România nu e unită la 106 de la Marea Unire! Nebunia eco-birocratică face ca România să nu fie unită prin rute normale de transport! Aș declara construirea autostrăzilor și a căilor ferate obiective de importanță strategică națională și dacă cineva le blochează să fie atac la siguranța națională. Uniți România! Nu-s ursii sau liliecii de vină ci “hienele”. Vânați “hienele”! Altfel, eu n-am explicația involuției noastre ! Marea decădere e lipsa de respect în toate.





PAUL SPIRESCU

Fuga necesară

Haideți domnilor să tragem o beție ca-n poveste
noaptea asta-i fără margini, nu mai poți nimic să zici
uite c-a murit crâșmarul și nici crâșma nu mai este
toți ne lasă-n noaptea asta să ne - înmormântăm aici

adu, mă, un vin mai negru, cum îmi e inima mie
cântă, lăutare, cântă cântecul care m-a frânt
puneți luna asta - târfă, s-o mâncăm pe farfurie

puneți stelele din ceruri să danseze pe pământ

noaptea asta-i fără margini, nu mai faceți pe nebunii
luați și beți cât mai există cârciumi pentru visători
uite că de disperare s-au împreunat lăstunii
numai Cerul se tot ține de prostii și demascări

luați și beți că vine ora și ne-apucă dimineața
târfa asta nu mai spune niciun vers, niciun cuvânt
chiar și viața e ca târfa, chiar și târfa e ca viața
haideți domnilor prieteni să fugim de pe pământ...





PROZA

MIHAELA AGULESCU (ARGENTO)

ÎNTÂLNIREA

Treceau anii cu viteză și ea aștepta acea iubire... o căutase și uneori o confundase dar nu se dădea bătută; știa că într-o zi va veni! Cum o s-o recunoască după atâtea iluzii? Nu știa nici asta dar era sigură că, atunci când va apărea, o să știe că este ea, iubirea mult dorită.

Și cine nu-și dorește asta? De fapt, trăim pentru a iubi și a fi iubiți iar când există acel echilibru din ambele părți oare ce ar putea fi mai frumos?

Stăteau față în față pe o terasă din orașul metropolă și nefiind singuri la masă încercau să se poarte cât mai normal posibil... deși s-ar fi topit amândoi într-o îmbrățișare.

Era prima oară când se întâlniseră personal, dincolo de conversațiile de pe net. Nici măcar nu-și puteau dezlipi privirile dar se cerea să fie și să se poarte formal.

Nu reușeau!

Ea avea ochii umezi de bucurie iar el, când credea că nu-l aude nimeni, îi șoptea: "ești frumoasă!"

Ce grea este realitatea atunci când trebuie să te porți altfel decât simți! E ca un pietroi care te apasă pe piept și-ți taie respirația.

Când două suflete vibrează la fel și nu se pot dezlănțui se naște un fel de durere care macină.

Te vrei aproape dar trebuie să te porți diferit... cei din jur nu ar trebui să simtă deși în scurt timp evidența nu se mai poate nega.

După o oră trebuia să-și ia rămas bun.

Când trecuse o oră?

Ce gust avusese cafeaua?

Ce se mai vorbise la acea masă?





Urma să-și ia rămas bun. Oare, se vor mai revedea vreodată? Ea... El... Ei... ceilalți...

El a rămas pe trotuar salutând și zâmbind.

Era clar: se vor revedea. Ea știa asta la fel de bine ca și el. Doamne câtă intensitate în privirile lor și în acea îmbrățișare de rămas bun!... și câtă dorința!

Trecuse o lună...

Ea își închise valiza mică de voiaj, o așeză pe bancheta din spate și, zâmbind, sări la volan.

O nouă întâlnire, de data aceasta doar ei doi. Simțea deja ca bucuria îi spârgea pieptul. Nu îi era teamă, era ca și când s-ar fi reîntors acasă dintr-o călătorie obositoare...

Mai era puțin și... în sfârșit se puteau privi în ochi nestingheriți, își puteau zâmbi și, de ce nu, chiar își puteau atinge mâinile...

El o suna nerăbdător să afle cât mai avea până ajunge.

Mai era puțin!

Le era dor!!! Dor să se revadă, dor de iubire... poate că așa era adevărata iubire...

Dintr-o dată totul se transformă într-un zgomot infernal și într-o durere de nedescris... apoi... un zâmbet și dulci șoapte îi alină durerea... "ești frumoasă... mi-e dor de tine..."

Inima îi bătea tare și se simți, deodată, fericită. Știa că așa arată iubirea... apoi dintr-o dată o lumină caldă se așeză peste tot.

El o aștepta pe aceeași terasă până se însera... telefonul ei nu mai suna... dar el o simțea aproape... ca și când ar fi fost deja acolo și... când chelnerul întrebă ce mai dorește el ceru două cafele.

Când așeză cafeaua pe locul din fața lui, mana chelnerului tremura și ceașca se varsă pe fata albă de masă...

Sufletul lui îngheță în acea secundă.

Știu! O lacrimă i se prelinse pe obraz și simți cum o mână fină îl mângâie.

Ea nu mai era aici dar îl putea însoți pretutindeni... oriunde și oricând.

Din acea zi... în fiecare duminică el venea pe "terasa lor" și comanda două cafele rămânând pierdut în fața lor și uneori șoptind, cu ochii în lacrimi: "ești frumoasă!"

Mihaela Agulescu (Argento) Iubirea are multe chipuri.





Nopți

Nopți decedate
Și neîngropate
Care miros a plâns mucegăit,
Mi-au lăsat semne pe frunte
Ca un ultim sărut de adio.
Nopți aruncate în groapa comună
A minții
Peste care am turnat benzină
Dar n-am avut curaj
Să arunc chibritul aprins...
Nopți îmbrăcate în rochii de mătase...
În costume de can-can
Pe care le-am strivit
Sub pantofii mei cu toc pătrat...
Nopți cu miros de parfum și muzică bună
Unde Timpul nu există...
Și pe care mi le-am așezat
Sub piele...
Nopți albe!
Așa se numesc.
Doar zorile au curajul
Să le dea peste gură!

Cerc

Și ploi
Și zăpezi
Și canicula
Și urzici
Și trandafiri
Și noroi
Și urme de pași





Prin suflet
Și vomă de bețivi
La colț de stradă
Și bucurii
Și coșciuge
Și cărucioare de toate felurile
Și balerine
Și monștri
Și capete hidrocefalice
Gata să pocnească
Și orgasme mimate
Și de acelea adevărate
Și pere pline de viermi
Și dulceață de smochine
Și genunchi juliți
Și barbă-albastră
Și mașini ruginite
Nou-nouțe
Și pastile albastre
Și pierde-vară
Și înghețată cu fistic
Și un scâncet de nicăieri
Și boabe de rouă
Și vise cu cuțitul Înfipt în spate
Și morți pe bune
Și vii ca morții
Și ciocane roșii
Și seceri în așteptare
Și sânge închegat
Și Crăciun mirosind a sorici pârlit
Și toate în unu
Și unu în toate...



**HORIA GÂRBEA****NECROLOG IOAN MOLDOVAN**

Uniunea Scriitorilor din România anunță cu deosebită tristețe dispariția dintre noi a poetului Ioan Moldovan, reprezentant valoros al generației '80, fost redactor șef al revistei Familia.

Ioan Moldovan s-a născut în anul 1952 în județul Cluj. A absolvit Liceul „George Barițiu” din Cluj. În 1972 a început studiile superioare la Facultatea de Filologie a Universității „Babeș-Bolyai” – secția română-latină și, începând cu anul al doilea, a activat la revista studențească „Echinox”, fiind redactor, apoi secretar de redacție. A făcut parte din al doilea val echinoxist, la revistă și cenacлу, sub conducerea lui Marian Papahagi, la cursuri, seminarii și grupe de cercetare sub îndrumarea lui Mircea Zăciu și a Ioanei Em. Petrescu. A publicat poezii, articole, recenzii în reviste clujene primind premii pentru poezie. După absolvire a lucrat ca profesor în Maramureș, la Căvnic, Baia Sprie și Baia Mare, continuând să publice în publicațiile locale și în revistele clujene. A debutat editorial în 1980 cu volumul de poezie *Viața fără nume*, prefătat de Ion Pop, la Editura „Dacia” din Cluj-Napoca. Urmează în 1983 volumul *Exerciții de transparență* la Editura „Cartea românească” și în 1989 volumul *Insomnii lângă munți*, la aceeași editură. În paralel face parte din colectivul de colaboratori ai Dicționarului de scriitori români coordonat de Mircea Zăciu, Marian Papahagi și Aurel Sasu, redactând peste 40 de articole. În primăvara anului 1989 s-a mutat la Oradea, fiind primit în redacția revistei „Familia”. În ianuarie 1990 a devenit redactor șef al acestei publicații.

Din creația sa poetică s-a tradus în maghiară, engleză, germană, albaneză și franceză. Colaborează la numeroase reviste literare din țară.

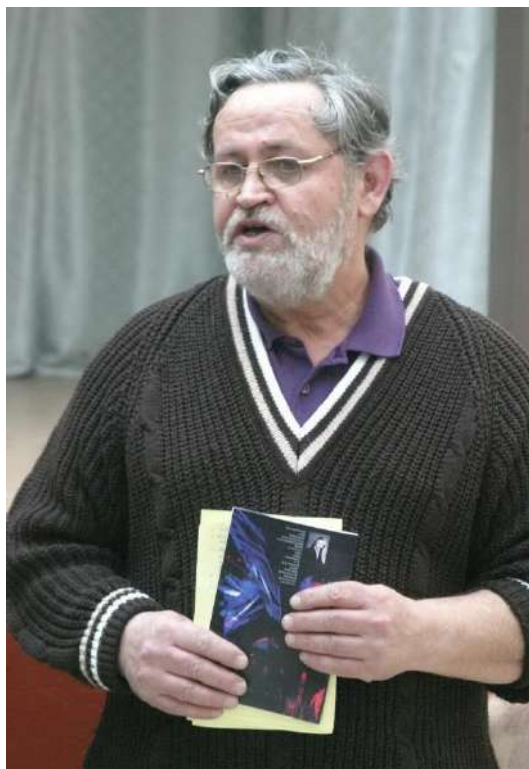
Ioan Moldovan a publicat numeroase volume de poezie, printre care *Arta răbdării*, *Avantajele insomniei*, *antologie de autor*, *Tratat de oboseală*, Editura Clusium, *Interioarele nebune*, *Celălalt pește*, *Însemnări primitive*, *Mai nimicul*, *Timpuri crimordiale*, *Multe ar mai fi de spus*. A făcut parte din multe antologii.





Pentru poezia sa a primit premii literare importante precum Premiul USR, Filiala Cluj (1993); Premiul Uniunii Scriitorilor Filiala Arad (2005); Premiul pentru poezie al Fundației Culturale Principesa Margareta (Săvârșin, 2011); Premiul Opera Omnia al Filialei Arad a Uniunii Scriitorilor (2012); Trofeul Cununa de Lauri, Turnirul Poeților – Gyula, Ungaria (2013); Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Cartea de Poezie, pentru anul 2019, pentru volumul „Multe ar mai fi de spus”, Premiul Național „Tudor Arghezi”. În anul 2004, a fost distins cu Meritul Cultural în grad de Ofițer de către Președinția României.

Prin dispariția lui Ioan Moldovan, poezia română suferă o ireparabilă pierdere.



IOAN MOLDOVAN - LANSARE DE CARTE





NICOLAE VASILE

Date personale

Născut pe 16 iunie 1954 în comuna Ludești (locul unde a trăit cronicarul Stoica Ludescu), județul Dâmbovița. Căsătorit, 1 copil. Studii: Școala primară și generală, în localitatea natală, școala generală, în localitate natală și în Sanatoriul din Mangalia, liceul, în Sanatoriul din Mangalia și Găești, Facultatea de Electrotehnică (1973-1978) și doctoratul (1981-19850), la Institutul Politehnic din București.

Activitate științifică

Cărți științifice, tehnice, cursuri și îndrumare universitare: 35; Lucrări publicate în reviste științifice: 95; Lucrări prezentate la manifestări științifice și publicate: 81; Comunicări științifice: 70; Citări în cărți, articole ISI și BDI (menționate în Google Scholar): 305; Brevete de invenție: 30 (29 naționale și 1 internațional), 23 dintre ele indexate ISI; Contracte și proiecte de cercetare conduse: 23 (12 contracte înainte de 1989, 10 proiecte naționale și 1 internațional, după 1989); Teze de doctorat finalizate în calitate de conducător științific: 8 la Universitatea Politehnică București și 7 la Universitatea Valahia din Târgoviște; Membru în Comisii de doctorat: 91 (la Universitatea Politehnică din București, Universitatea Valahia din Târgoviște, Universitatea București, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Universitatea Dunărea de Jos din Galați, Universitatea Tehnică de Construcții din București).





Recunoașteri:

- Conducător de doctorat la Universitatea Politehnica București (1998-2010) și Universitatea Valahia din Târgoviște (2010- În prezent);
- Membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România (ASTR), Secția Electrotehnică-Energetică;
- Membru în Juriul Internațional al Salonului de Invenții de la Geneva (2006);
- Membru în Juriul Internațional al Salonului de Invenții de la Bruxelles (2006).

Activitate jurnalistică

1993 – 2005, redactor șef în toată perioada, Revista de cultură instituțională „**Lucrările ICPE**”, ISSN 1224-094X: 12 editoriale și articole;

2001 – 2010 și din 2013 până în prezent, redactor șef de la înființare, Revista **UNIVERS INGINERESC**, ISSN 1223-0294, și Suplimentul „**Literar ing**”: Peste 30 de articole și editoriale;

2013 – 2019, director în perioada 2014-2019, Revista culturală **CRONOS-„Penița de aur**”, ISSN 2286-1963 și ISSN-L 2286-1963: 27 Editoriale, interviuri și recenzii;

2014 – În prezent, senior editor, Revista de creație și cultură „**BOGDANIA**”, ISSN 2343-8061: Peste 15 eseuri, interviuri și recenzii;

2014 – 2017, Revista „**Techno Market**”, ISSN 1843-2174: 20 de Eseuri despre sistemism;

2015 – În prezent, director general din 2020, Revista de cultură, atitudine și performanță „**Cronica Timpului**”, ISSN 2393-1361: Peste 40 de eseuri, interviuri;

2015 – În prezent, președinte fondator, Revista de cultură, artă și literatură „**Amprentele sufletului**”, ISSN 2393-4506: peste 10 eseuri;

2022 - În prezent, senior editor la Revista „**CERVANTES**”;

2023 – În prezent, senior editor la Revista „**Dor de infinit**”.

Recunoașteri:

- Membru atestat al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România;
- Președinte al Filialei „**Cronica Timpului**” din anul 2020.





Activitate literară

- **Roman:** Punctul de sprijin, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000; Echilibrul Marinarului, Editura AGIR, București, 2006; Dominoul iubirii, Editura Inspirescu, Satu Mare, 2015; Dominoul iubirii. Raiul, Editura Arefeana, București, 2016; Zâna și Viața, Editura Arefeana, București, 2017; Clubul, Editura Arefeana, București, 2018; Între lumi, Editura Creator (Libris), Brașov, 2024.

- **Poezie:** Omul ciclic, Editura AGIR, 2013; Taxa lui Caron, Editura Editgraph, Buzău, 2014; Universul ciclic, Editura Laurent, București, 2015; Grădina Domnului, Editura Amanda Edit, București, 2017; **Poeziile copilăriei**, Editura Amanda Edit, București, 2017; Începutul cercului, Editura Arefeana, București, 2019; Universul ciclic, Editura Bogdania, Focșani, 2023.

- **Filozofie:** Sistemismul, Editura Favorit, București, 2017; Sistemismul. Bazele științifice, Editura Bogdania, Focșani, 2018; Citadela Perpetuă, Editura Neverland, București, 2018; Coronavirus, Editura Favorit, București, 2020.

- **Eseu:** Reinventarea omului, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011.

- **Teatru:** **Ioșca, Sică și Mitică**, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2017; **Controversiada**, Editura Betta, București, 2023; **Teatru**, Editura Bibliotheca Târgoviște, 2024.

- **Istorie literară:** **Ingineri, Scriitori și Publiciști**, Editura AGIR, București, 2017; **Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000**, Editura UZP, București, volumul I, 2020, volumul II, 2021, Coordonator.

- Coordonator al Cenaclului "Literar ing", din anul 2013;

Recunoașteri:

- Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni, continuatoarea "Școlii de la Târgoviște", din anul 2011.

Activitate managerială

- Institutul de Cercetări și Proiectări Electrotehnice (ICPE), director general, în perioada 1992-2005;

- Camera de Comerț și Industrie a României (prim-vicepreședinte 2002 - 2005);
- Camera de Comerț și Industrie București (vicepreședinte 2005 - 2010);

- Patronatul Român din Cercetare și Proiectare (vicepreședinte 1994 - 2010);





- Asociația Patronală din Industria Electrotehnică și Electronică (membru în Biroul Director);
- Fundația J.M. JURAN (președinte 2002 - 2004);
- Asociația Română de Standardizare - ASRO (președinte fondator 1998 - 2000);
- Asociația Română de Acreditare – RENAR (vicepreședinte 1998 - 2006);
- Comitetul Național Român al Comisiei Mondiale a Energiei, Președinte Consiliul Științific, în perioada 2008-2015.

Menționări în baze de date naționale și internaționale:

- Profil în Wikipedia: https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Vasile;
- Profil în Researchgate: <https://www.researchgate.net/profile/Nicolae-Vasile>;
- Profil ASTR: <https://astr.ro/prof-dr-ing-vasile-nicolae/>; Site-ul literar https://www.poezie.ro/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE;
- Site-ul Reviste de cultură: <https://revistedecultura.com/>;
- Wikipedia, Listă de inventatori și descoperitori români: https://ro.wikipedia.org/wiki/List%C4%83_de_inventatori_%C8%99i_descoperitori_rom%C3%A2ni
- Unionpedia, realizări în scrierile filozofice, din domeniul sistemismului, cu menționarea numelui Nicolae Vasile într-o asociere foarte selectă: <https://ro.unionpedia.org/Sistemism>:



Dr. Nicolae Vasile:
„Es besteht die Gefahr, daß Rumänien
einen Teil seiner Forschungskapazi-
täten verliert.“ (Seite 22)

**Pe coperta revistei
Germane OST-
West Contact
1996**



**Serata
Eminescu
Februarie 2024**



La Muzeul Edison 1987





Interviu cu Nicolae VASILE realizat de George Terziu

1. V-ați pregătit și ați activat în domeniul tehnic. De la tehnică la viața de autor literar care e calea, care este legătura?

Dacă m-ați fi întrebat asta prin perioada liceului, v-aș fi răspuns ferm că nu este nicio legătură. Acum nu mai spun același lucru. Este o problemă sistemică. Artă în general, și literatura face parte din artă, este un târâm al simțurilor, iar tehnica se află în zona acțiunilor. Între acestea există viața, este trăirea, care leagă totul. Nae Ionescu spunea că nu există filozofie, ci doar trăire.

În volumul meu "Sistemismul" am prezentat similitudinea dintre sistemele tehnice, economice și cele emoționale, bazată pe *Teoria sistemelor*, care își are originile în domeniul psihologiei. Deci, putem spune că există o legătură sistemică între tehnică și literatură. Producătorii de artă, pe de o parte, și consumatorii de artă, pe de altă parte, sunt oameni cu o deosebită *acuitate*, o capacitate a organelor de simț care-i fac să perceapă mult mai bine decât alții excitații oricât de slabe. Legătura dintre ei se face prin rezonanță, un fenomen fizic ale cărui legități sunt de mult cunoscute.

2. În domeniul tehnic, care e specializarea și, de fapt, pasiunea?

Am ales, încă din liceu, domeniul *electric*. Spre deosebire de cel mecanic, care este mai palpabil, acesta oferă o mai mare deschidere spre mister, spre cele care există, dar nu se văd, și produc efecte. Curentul electric încălzește, produce forțe, fără să fie văzut, fără să fie posibil de atins. Am avut chiar din acea perioadă de înfruntat anumite prejudecăți, cum a fost cea a profesoarei de biologie, care după ce a aflat că m-am înscris la Facultatea de Electrotehnica nu a mai vorbit cu mine toată viața ei. Considera că electricitatea este promotoarea cancerului, idee care mai există și-n prezent, nefiind dovedită științific. Asta nu împiedică însă ca





toată omenirea să se lăfaie în binefacerile aplicațiilor electrice. Sistemul nervos al ființelor vii este de natură electrică, iar modelul acestuia se va tot extinde în societate.

3. *Din cele 30 brevete de invenție, câte au fost aplicate?*

Nu este un lucru ușor să ți se aplice o invenție. Inventatorul reprezintă doar o parte din binomul *inventator-investitor* care, dacă nu se constituie, invenția nu are niciun viitor. Orice invenție trebuie să-și găsească un investitor care să acopere costurile experimentelor, pregătirii fabricației, marketingului etc. și să-și recupereze banii ulterior din vânzarea produselor. Dintre invențiile la care am fost autor s-au aplicat doar câteva, dar au fost suficiente ca să dea de lucru la sute de oameni și să producă exporturi de peste o sută de milioane de dolari pe parcursul a două decenii. Am fost unul dintre cei care au beneficiat de binefacerile invențiilor aplicate. Restul invențiilor neaplicate intră într-un patrimoniu public care pot produce efecte economice oricând în viitor, dar autorii și proprietarii acestora nu vor mai avea niciun câștig material, conform legislației naționale și internaționale existente în prezent.

4. *Ați fost membru a unor jurii internaționale la saloanele de invenție. Care e diferența între un inventator din România și cel din străinătate?*

Înainte de 1989, diferența era foarte mare. Atunci, la noi, totul era al statului: și inventatorul, și invenția, și rezultatele aplicării acesteia, iar recompensele inventatorului erau modice. Acestuia îi rămânea un singur debușeu, istoria. Numele său rămânea în publicații, arhive etc. Unul dintre uzufructurile realizatorilor de invenții era contribuția acestora la promovarea autorilor pe anumite trepte de merit științific.

Investitorul era unul singur, statul, care era proprietarul tuturor brevetelor. Dacă puteai convinge autoritățile să investească în aplicarea brevetelor tale, bine, dacă nu, principala mândrie rămânea să înrămezi o copie de pe brevet și s-o atârni undeva în birou.

După 1989, treptat, au apărut și la noi structuri de valorificare a brevetelor, odată cu trecerea proprietății acestora de la instituțiile angajatoare, care nu mai sunt toate de stat, spre autori. A apărut destul de timid chiar o piață a brevetelor, autorii putând să le vândă. Au apărut intermediari (brokeri de inovare), consilieri de proprietate industrială etc. Toată infrastructura de inovare este menită să-i





sprijine pe autori, dar contra cost. Există și niște programe suport, dar nu mulți sunt cei care știu sau pot să beneficieze de ele.

Lumea este împărțită în două: producători de inovare și aplicatori de inovare. În prima categorie intră țările cu tradiții în inovare, printre care intră și România, dar care nu au un potențial investițional suficient, care reprezintă eroii saloanelor naționale și internaționale în căutare de investitori. Din a doua categorie fac parte țările dezvoltate și firmele multinaționale, care cumpără tot ce consideră interesant de pe piață, uneori cu inventator și cu mica lui firmă cu tot, urmând să scoată profituri prin investiții ulterioare. Aici intră cam toți marii inventatori români din istorie.

5. *Scrieți romane, poezie, eseuri, filozofie, teatru, istorie literară... care din aceste genuri vi se potrivesc mai bine?*

Este o vorbă că tot omul preocupat de literatură este poet, la tinerețe, prozator, la maturitate, și dramaturg, la bătrânețe. Nu mi se potrivește acest model, că eu am început să scriu cam pe la finalul maturității spre bătrânețe.

Mai este o vorbă, să nu-l întrebi pe un creator ce a creat, ci să-l întrebi cum s-a simțit atunci, în momentul creației. Deci, din punctual meu de vedere, creația este un rod al trăirii. Creatorul are un imbold interior, crează în primul rând pentru plăcerea lui, iar dacă ulterior rezonază și cu alții (cititori, critici etc.) este foarte bine.

Eu am început scrierile cu *jurnalismul*, dintr-o necesitate de comunicare cu salariații, apoi cu *romanul*, dintr-o premoniție, am continuat cu *poezia*, dintr-o iubire târzie, apoi cu *filozofia*, dintr-o nimereală, *teatrul* a venit din speranța de a-mi mări audiența și, sper că nu în sfârșit, *istoria literară*, mă refer la *Enciclopedia SCRITORII din GENERAȚIA 2000*, din datoria, pe care trebuie s-o aibă orice scriitor, de a face o muncă în folosul comunității literare, care se află într-un mare risc de dezintegrare.

6. *Conduceți un Cenachu literar. Ce anume vă doriți și nu reușiți mai bine?*

Că tot vorbeam de datoria de a face muncă în folosul comunității literare, pe care trebuie s-o aibă orice scriitor. Eu consider că scriitorii trebuie să se cunoască între ei, pe cât posibil, să se ajute reciproc. În această direcție mai este mult de făcut și mă bucur că am contribuit și eu cu ceva.





7. Dacă de la 1 ianuarie ați fi numit Ministrul culturii care ar fi primele trei măsuri care le-ați lua?

Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate, dar m-am gândit și am fost pe aproape la un post înrudit, la fel de năpăstuit, cel de Ministru al cercetării.

Consider că în aceste poziții guvernamentale care privesc domenii de creație, cel mai important este să-i oferi creatorului libertatea de acțiune și, din când în când, când este posibil, și câte o picătură de sprijin, de apreciere.

Sunt împotriva oricărui mecanism de finanțare care poate contribui la formarea de găști. Zicem că acum am democratizat cultura, cercetarea, inovarea, chiar și învățământul printr-un sistem de finanțare bazat pe programe și proiecte. Nu am făcut altceva decât să înlocuim dictatura unor persoane cu dictatura unor proceduri, în spatele cărora se află și mai multe persoane. Deci formarea de găști a rămas, dar am înlocuit un număr mic din acestea cu un număr mai mare. Bietul creator individual se satură de atâtea hârtii care trebuiesc făcute și renunță. El, acum, pare că se milogește la diverse comitete și comisii, nu că ar solicita ceva ce i se cuvine.

Deci, ca să încerc, măcar formal, să răspund la întrebarea dumneavoastră, iată cele trei propuneri de măsuri:

- Evaluarea profesională a tot ce există creație în toate domeniile și publicarea periodică a unor buletine oficiale de creatori și creații, începând de undeva;
- Organizarea de top-uri pe domenii de creație, datele fiind preluate din rezultatele acestor evaluări, care să se actualizeze în timp real, ca în sporturile de performanță;
- Finanțarea creatorilor să se facă funcție de rezultatele din aceste clasamente, cam așa cum se alocă fondurile europene în agricultură, pe cifre cuantificate nu pe competiție.

8. Care este autorul dumneavoastră preferat din literatura română? La fel, din cea universală?

La nivelul literaturii române, sunt un tradiționalist, adică îmi place Mihai Eminescu, îmi place Liviu Rebreanu și mai recitesc din când în când din lucrările lor. În cazul lui Eminescu, am deschis o rubrică permanentă în cadrul Seratei "Eminescu, jurnalistul", organizată de UZPR prin Filiala "Cronica Timpului", numită "Așa grăit-a Eminescu!...", unde citesc din scrierile sale lună de lună. În





domeniul scrierilor filozofice, sau literatură filozofică, Lucian Blaga este preferatul meu, iar din scrierile altora despre el, Nae Ionescu, pentru că el nu a publicat nicio carte.

Dar pentru că tot am citit sute de cărți ale autorilor contemporani, cu ocazia editării *Enciclopediei "SCRIITORI din GENERAȚIA 2000"*, nu pot să nu menționez câteva nume care m-au impresionat: Mihaela Cazimirovici, Eugenia Mihiu, Marius Daniel Mihiu, Alexandru Ionuț Mihai, Carmen Pinte, George Petrovai.

Din literatura universală, eu mă plasez între cele două "*Citadele*", cea a lui A.J. Cronin și cea a lui Antoine de Saint-Exupery. Ei sunt pentru mine echivalenții externi ai lui Rebreanu, respectiv Blaga, citite în aceasta ordine. Prima m-a inspirat în romanul privind viața din spitale, iar a doua în scrierile filozofice.

9. Ce ar trebui făcut pentru impulsionearea cititului în societate?

Știu că mulți nu vor înțelege, dar acesta este o consecință a evoluției din domeniul logicii, prin trecerea de la logica *binară* (a lui Aristotel, cu doar 2 adevăruri) la cea *polivalentă* (a lui Grigore Moisil, cu mai multe adevăruri) sau chiar la cea *fuzzy* (a lui Lotfi Zadeh, cu o infinitate de adevăruri). Dacă înainte indivizii luau ca model personaje publice: scriitori, jurnaliști, artiști, sportivi etc. și citeau tot ce scriau ei sau se scria despre aceștia. Acum fiecare are propria valoare de adevăr, fiecare este eroul vieții sale și nu mai este interesat de povestirile altora. Viața bate literatura!...

Se vinde povestea de viață a autorului înaintea celei literare imaginare. Scriitorul trebuie să aibă o poveste cu totul ieșită din comun pentru a stârni interesul. Mai este și concurența internet-ului, unde într-o jumătate de oră de navigare omul poate găsi mult mai multe subiecte de interes decât poate găsi într-un timp similar citind o carte. Un exemplu vulgar, care nu face cinste omului contemporan: Un filmuleț postat pe Youtube, numit "*Maria se cacă în grădină*", adunase în câteva zile peste un milion de accesări, timp în care o poezie bună nu ajunge nici la o sută de citiri. Asta este epoca pe care o trăim și d'asta trebuie ca lumea scriitoricească să fie empatică cu ea însăși pentru a se autopromova.

10. Mesaj pentru cei ce citesc revista *Cervantes* și pentru cei ce o conduc. Dacă ar fi revista dumneavoastră, ce ați mai adăuga, scoate, modifica?

- În primul rând, felicitări, pentru ceea ce faceți deja!





- Pentru cei care au fost desemnați ca “Omul anului” aș deschide o activitate de club, pentru a socializa fizic între ei, nu doar online;
- Organizarea unor întâlniri, în cerc restrâns, între scriitori consacrați și debutanți, de exemplu, 2 consacrați, 2 debutanți și un moderator din partea revistei;
- Discuțiile din întâlnirile de mai sus vor fi descrise în articole publicate în numerele ulterioare ale revistei.

Membri fondatori ai teatrului Nostrum



**2014 - Lansarea volumului de poezie
-Taxa lui Caron-, cu Dan Mircea Cipariu**



**2018 - Teatrul Nostrum,
în sceneta Scara, la Târgoviște**

La decernarea titlului de Doctor Honoris Causa, Târgoviște, 2009





**2023 - Prezentare Enciclopedia
SCRIITORI
din GENERAȚIA 2000**



**La Cairo conducând o delegație
de oameni de afaceri români
care însoțea Președintele României**



**La Clubul de dans ICPE,
cu vedeta clubului Mihai Petre, 1997**



**La Salonul Cercetării, anul 2000, cu
Președintele României și Ministrul
cercetării**



**GEORGE TERZIU****ÎNMORMÂNTAREA LUI GEORGE TERZIU**

**Moartea în viziunea creatorului popular
mai mult eseu decât proză, nu contează!**

Comunitatea europeană

A murit George Terziu

Constatăm asta.

Aducem și un medic, scoatem certificat prin care constatăm asta și pe hârtie.

Sunăm firma servicii funerare, comandăm una bucată sicriu.

Îl ducem pe dl. George la capelă.

Anunțăm pe cei apropiați că a murit George Terziu, le zicem adresa capelei.

Ne adunăm la capelă schimbăm o vorbă despre dl. George.

În cursul aceleiași zile pompele funebre vin, îl ridică pe dl. George și îl îngroapă, incinerează, împăiază, omogenizează sau ce-o fi, în funcție de preferințe.

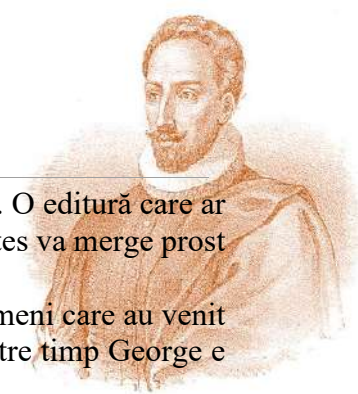
Odată îngropat, George Terziu acolo rămâne. Dacă doresc, vizitatorii sunt bineveniți cu o floricea sau fără.

**În România lucrurile stau cu totul altfel și înmormântarea
românească este cam așa:**

A crăpat George Terziu.

Constatăm asta. Înainte de a suna medicul sau de a scoate certificat sunăm pe toți care îl știu sau nu pe George și anunțăm asta.





Evident va fi ceva tristețe, mirări dar și bucurii pe ascuns. O editură care ar dispărea ar lăsa loc altora să se dezvolte. Poate și revista Cervantes va merge prost și asta nu e de neglijat.

Revenim cu certificatul și ne facem loc prin marea de oameni care au venit să îl vadă pe George Terziu mort și să bea gratis o țuiculiță. Între timp George e ținut pe masă 3 zile. Așa mort, da.

Aducem 3 femei să îl spele și 2 bărbați să îl bărbierească, ritual anticreștin, apropo.

Sunăm popa, ne rugăm de popa să vină de parcă ar fi ceva nemaiîntâlnit și nemaipomenit de nou în cariera lui și ne împrumutăm de bani, că dacă nu e mulțumit ni-l lasă pe nea George pe masă și se cară. De parcă nu tot din banii noștri ar fi plătit, paștele măsii azi și mâine de curvă cu patrafir.

Pe lângă oamenii care se foiesc prin casă, ne vor mai întâmpina pe drum încă pe atâția, ca să nu mai vorbim de cei care vor veni direct la cimitir.

Pregătim echipamentul lui nea George, compus majoritatea din elemente tot anticreștine. Bani pe ochi, colac în mână, prescură pe piept sau invers, costumul său cel mai bun care i-a rămas cam mic/mare și niște pantofi cu talpă de carton că e pielea scumpă și și-așa e mort.

Convoiul: Unul cu un brad, pom, schelă cu fructe agățate în el (tot păgân e și asta). Unul cu o cruce, toți cu lumânări, alții cu steaguri și prosoape. Încă minim 2 cu sfeșnice... nu uita coliva, încă minim doi cu coroane. Încă vreo doi care să ducă "darurile" – obiecte de uz personal, bucăți de material textil, batiste, mobilă, o găină vie uneori, care se trece peste groapă, etc. Cineva a venit cu ideea de a aduce în convoi și o placă cu toate produsele executate de George în timpul vieții cum ar fi: odorizanți parfumate, brelocuri, imagini magnetice, etc. Poate chiar ar fi bine să fie executate cu aceasta ocazie niște odorizanți negre cu numele răposatului scris alb. Și parfumate cu parfum de mir. Se cumpărase cândva un litru pentru asemenea ocazii și acuma era numai bun. Ca și Mozart care a compus Requiem pentru înmormântarea cuiva și pentru că a murit compozitorul înainte să a cântat la moartea acestuia.

Cineva a mai avut o idee să se poarte până la groapa un stand cu revistele Cervantes și cărțile apărute la editura lui George, dar nu mai erau tipărite (reviste) decât cele care trebuiau trimise

Fanfara. Țigani mai mult sau mai puțin treji, care să chiorăie din instrumentele lor cântece de mare factură spirituală, cum ar fi "Pe lângă plopii fără soț", "Drumurile noastre toate", "Treceau batalioane române Carpații", "Dunărea albastră (n-aveți idee cum sună asta la trombon)

Bocitoare... între 3 și 5 babe bete și senile care să îl călărească pe nea George și să zbiere de parcă li se scot ovarele. De multe ori nu au absolut nici o treabă cu răposatul și îl vor boci pe un nume generic, de exemplu: "George"

Îi cinstim bine pe toți, de la popă la țigani, că doar n-au venit să îl îngroape pe unul, au venit să crape în ei și să bea. Firesc... pornim cortegiul.





La fiecare răscruce, intersecție vom opri tămbălăul (țigani, bocitoare, zbierete, cerșetori, bomboane, claxoane) și preotul va citi o ectenie. Între ectenii, cine știe cântă din toți plămânii "Sfinte Dumnezeule" în varianta funebră. Pentru că există și varianta veselă... care nu se cantă Totuși, având în vedere lipsa de voce a celor din cortegiu și beția generală, puteți să cântați și Macarena că nu se simte. Cineva dintre prieteni își aduce aminte că lui George Terziu îi plăcea Beatles, dar asta nu se poate cânta. Dacă ar fi fost țigan se putea.

Ajungem la biserică Ne dăm foc cu lumânări, umplem tot de ceară, urlăm TARE să știe lumea că noi suferim pentru că A MURIT GEORGE, BĂĂĂĂĂĂ! În timpul slujbei, creăm confuzie și război, aruncând cu bani și bomboane către mulțimea de cerșetori. Potrivim vata în nas lui George nu de alta dar de atâta jale și lumânări și tămâie a început să se cam lichefieze.

La cimitir... se sapă groapa, se urlă, se trece găina, se desface pomul, se împart prosoape, restul de daruri (teoretic oamenilor săraci, practic tot între neamuri, pe principiul nimic nu se pierde, doar se împrumută), se bea, se stropește cu vin mormântul, continuă slujba.

După cimitir... se merge la casa lui George Terziu (care e la firma, ca omu nu a avut nici casa) unde se bea, se bea, se bea, se mănâncă cel puțin 3 feluri de mâncare, se ia și la pachet că doar e pomană, se vorbește despre politică, vreme, Geoană, alegeri, inflație, chirii, varice, butoaie, vinul de anul ăsta, hemoroizi, nunți, botezuri, Mutu, Steaua, femeia vecinului, orice, numai despre George Terziu, nu.

După ce l-ai îngropat, reiei paranghelia la 3, 9, 20, 40 de zile, 3 luni, 6 luni, 1 an, 2, 3, etc totul culminând cu 7 ani când îl dezgropi pe nea George sau mă rog, ce a rămas din el, îl stropești cu vin și-l bagi la loc. Pe lângă asta mai ai si vreo 400 de sărbători de pomenire a morților. A murit George Terziu

Constatăm asta.

Aducem și un medic, scoatem certificat prin care constatăm asta și pe hârtie.

Sunăm firma servicii funerare, comandăm una bucată sicriu.

Îl ducem pe dl. George la capelă.

Anunțăm pe cei apropiați că a murit George Terziu, le zicem adresa capelei.

Ne adunăm la capelă schimbăm o vorbă despre dl. George.

În cursul aceleiași zile pompele funebre vin, îl ridică pe dl. George și îl îngroapă, incinerează, împăiază, criogenizată sau ce-o fi, în funcție de preferințe.

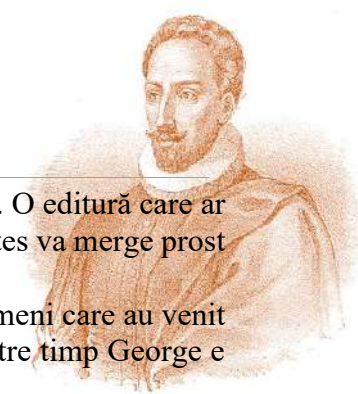
Odată îngropat, George Terziu acolo rămâne. Dacă doresc, vizitatorii sunt bineveniți cu o floricică sau fără

În România lucrurile stau cu totul altfel și înmormântarea românească este cam așa:

A crăpat George Terziu.

Constatăm asta. Înainte de a suna medicul sau de a scoate certificat sunăm pe toți care îl știu sau nu pe George și anunțăm asta.





Evident va fi ceva tristețe, mirări dar și bucurii pe ascuns. O editură care ar dispărea ar lăsa loc altora să se dezvolte. Poate și revista Cervantes va merge prost și asta nu e de neglijat.

Revenim cu certificatul și ne facem loc prin marea de oameni care au venit să îl vadă pe George Terziu mort și să bea gratis o țuiculiță. Între timp George e ținut pe masă 3 zile. Așa mort, da.

Aducem 3 femei să îl spele și 2 bărbați să îl bărbierească, ritual anticreștin, apropo.

Sunăm popă, ne rugăm de popa să vină de parcă ar fi ceva nemaiîntâlnit și nemaipomenit de nou în cariera lui și ne împrumutăm de bani, că dacă nu e mulțumit ni-l lasă pe nea George pe masă și se cară. De parcă nu tot din banii noștri ar fi plătit, paștele măsii azi și mâine de curvă cu patrafir.

Pe lângă oamenii care se foiesc prin casă, ne vor mai întâmpina pe drum încă pe atâția, ca să nu mai vorbim de cei care vor veni direct la cimitir.

Pregătim echipamentul lui nea George, compus majoritatea din elemente tot anticreștine. Bani pe ochi, colac în mână, prescură pe piept sau invers, costumul său cel mai bun care i-a rămas cam mic/mare și niște pantofi cu talpă de carton că e pielea scumpă și și-așa e mort.

Convoiul: Unul cu un brad, pom, schelă cu fructe agățate în el (tot păgân e și asta). Unul cu o cruce, toți cu lumânări, alții cu steaguri și prosoape. Încă minim 2 cu sfeșnice... nu uita coliva, încă minim doi cu coroane. Încă vreo doi care să ducă "darurile" – obiecte de uz personal, bucăți de material textil, batiste, mobilă, o găină vie uneori, care se trece peste groapă, etc. Cineva a venit cu ideea de a aduce în convoi și o placă cu toate produsele executate de George în timpul vieții cum ar fi: odorizanți parfumate, brelocuri, imagini magnetice, etc. Poate chiar ar fi bine să fie executate cu această ocazie niște odorizanți negre cu numele răposatului scris alb. Și parfumate cu parfum de mir. Se cumpărase cândva un litru pentru asemenea ocazii și acuma era numai bun. Ca și Mozart care a compus Requiem pentru înmormântarea cuiva și pentru că a murit compozitorul înainte să a cântat la moartea acestuia.

Cineva a mai avut o idee să se poarte până la groapa un stând cu revistele Cervantes și cărțile apărute la editura lui George, dar nu mai erau tipărite (reviste) decât cele care trebuiau trimise

Fanfară. Țigani mai mult sau mai puțin treji, care să chiorăie din instrumentele lor cântece de mare factură spirituală, cum ar fi "Pe lângă plopii fără soț", "Drumurile noastre toate", "Treceau batalioane române Carpații", "Dunărea albastră (n-aveți idee cum sună asta la trombon)

Bocitoare... între 3 și 5 babe bețe și senile care să îl călărească pe nea George și să zbiere de parcă li se scot ovarele. De multe ori nu au absolut nici o treabă cu răposatul și îl vor boci pe un nume generic, de exemplu: "George"

Îi cinstim bine pe toți, de la popă la țigani, că doar n-au venit să îl îngroape pe unul, au venit să crape în ei și să bea. Firesc... pornim cortegiul.





La fiecare răscruce, intersecție vom opri tãmbãlãul (țigani, bocitoare, zbierete, cerșetori, bomboane, claxoane) și preotul va citi o ectenie. Între ectenii, cine știe cântă din toți plãmânii "Sfinte Dumnezeule" în varianta funebră. Pentru că există și varianta veselă... care nu se cantă Totuși, având în vedere lipsa de voce a celor din cortegiu și beția generală, puteți să cântați și Macarena că nu se simte. Cineva dintre prieteni își aduce aminte că lui George Terziu îi plăcea Beatles, dar asta nu se poate cânta. Dacă ar fi fost țigan se putea.

Ajungem la biserică Ne dăm foc cu lumânări, umplem tot de ceară, urlăm TARE să știe lumea că noi suferim pentru că A MURIT GEORGE, BĂĂĂĂĂĂ! În timpul slujbei, creăm confuzie și război, aruncând cu bani și bomboane către mulțimea de cerșetori. Potrivim vată în nas lui George nu de alta dar de atâta jale și lumânări și tămâie a început să se cam lichefieze.

La cimitir... se sapă groapa, se urlă, se trece găina, se desface pomul, se împart prosoape, restul de daruri (teoretic oamenilor săraci, practic tot între neamuri, pe principiul nimic nu se pierde, doar se împrumută), se bea, se stropește cu vin mormântul, continuă slujba.

După cimitir... se merge la casa lui George Terziu (care e la firmă, că omul nu a avut nici casă) unde se bea, se bea, se bea, se mănâncă cel puțin 3 feluri de mâncare, se ia și la pachet că doar e pomană, se vorbește despre politică, vreme, Șoșoacă, Iohanis, Orban, alegeri, inflație, chirii, varice, butoaie, vinul de anul ăsta, hemoroizi, nunți, botezuri, Mutu, Steaua, femeia vecinului, orice, numai despre George Terziu, nu.

După ce l-ai îngropat, reiei paranghelia la 3, 9, 20, 40 de zile, 3 luni, 6 luni, 1 an, 2, 3, etc totul culminând cu 7 ani când îl dezgropi pe nea George sau mă rog, ce a rămas din el, îl stropești cu vin și-l bagi la loc. Pe lângă asta mai ai și vreo 400 de sărbători de pomenire a morților.



Cât a trăit pe mulți a supărat,
Fiindcă ura hoția și prostia,
A fost un patriot adevărat
A iubit neamu,-a iubit România!

Catren de - Liliana Nanu





Poesis Poesis

CRISTINA SERGHIESCU

CONFLUENȚE

Mă atingi cu roua firii,
Spăl cenușa de pe gând,
Caut seva fericirii,
În tulpini de vis flămând.

Mă privești cu ochi de vis,
Fur scânteii de libertate,
Caut roșul neînvins,
Să brodez zile pătrate.

Mă ascunzi într-un cuvânt,
Spulber praful amăgirii,
Cânt cu al iubirii vânt,
Țes mătasea împlinirii.

Mă răsfîri prin lan robust,
Torc din caier de speranță,
Lacrimi de dreptate gust,
Rup bariere de-aroganță.

Mă cuprinzi cu braț de zori,
Zboară stoluri de idei,
Râd esențe din culori,
Duc pe umeri flori de tei.

Mă întrebi cine sunt eu,
Îți răspund că sunt lumină,
Te renasc în gând mereu,
Din izvor de zi senină.

Mă păstrezi în fald de timp,
Știu să-ți înverzesc fiorii,
Îți sunt galben anotimp,
Pot să te cunun cu zorii.





Mă atingi cu rouă vie,
Azi vibrăm în vena vieții,
Cântă ora sidefie,
Vânăm pulsul tinereții.

ECOURI

Ecou prin liniștea simțirii...
Sufoc minutul indecent,
Refac altarul nemuririi,
Adăp un gând incoerent...

Ecou în valea nerăbdării...
Ating albastrul absolut,
Rodesc cu mugurii mirării,
Pe ramul galben din sărut...

Ecou prin stepele gândirii...
Îngrop perfida întrebare,
Încremenesc seva trăirii,
În semnul alb de exclamare...

Ecou în munții de-așteptări...
Azi pun perfuzii fericirii,
Refac corola de visări,
Hrănesc scânteia împlinirii...

Ecou prin căi de viață arse...
Rechem o ploaie de speranță,
Îmbrac tăcerea cu mătase,
Îmbărbătez o rezonanță...

Ecou în albul ispășirii...
Cresc curcubeiele dreptății,
Revendic verdele iubirii,
Gust din esența libertății...

Ecou prin viitor obtuz...
Refac armura tinereții,
Cu ochiul inimii confuz,
Vânez concluziile vieții...





Atemporale



COLICE CRINA
(PESCĂRUSUL)



FENOMENE PARANORMALE

Din seria: Cazuri Inexplicabile din România...

Sunt „urmele de drac” din zona Olteniei porți spațio-temporale invizibile prin care ajungi într-un univers paralel?!

Fenomenele inexplicabile sunt parcă în perioada lor de glorie în prezent, datorită tehnologiei care ne permite să înregistrăm live, ceea ce în urmă cu 40 de ani era aproape imposibil pentru un om de rând... Dacă aș fi avut atunci un telefon mobil, aș fi putut obține o dovadă incontestabilă despre întâmplarea la care am fost martoră. Și nu ar fi fost singura. Oare am fost martoră la o călătorie într-o altă dimensiune?! Sunt poveștile surse de informații?!

Întâmplarea mi-a fost selectată de memorie în urma citirii unei postări din grupul meu de pe Facebook, despre universul paralel. În zona Olteniei, unde am petrecut cei mai frumoși ani din viață, copilăria, erau foarte multe povești transmise din generație în generație, despre tot felul de fenomene neînțelese și înspăimântătoare aruncate în spatele exasperatului Satan... Urma de drac... Și zvonul că cine are ghinionul să calce într-o astfel de urmă va fi pierdut pentru totdeauna din această lume... Nu aveam mai mult de 7-8 ani când bunica mea a călcat într-o astfel de urmă și poate dacă nu aș fi fost cu ea, cine știe ce s-ar fi întâmplat... Era o după-amiază frumoasă de vară, o zi obișnuită, ca oricare alta! Eram chiar lângă bunica, când a început să se comporte neașteptat de bizar... Dintr-o dată a început să strige și să spună vorbe care mă speriau, că nu știe unde este și nu mă vede și după ce a rostit de câteva ori această chemare de ajutor, a izbucnit într-un plâns cum nu am auzit-o niciodată, rugându-se printre lacrimi să găsească drumul spre casă, că s-a rătăcit... Eu o strigam uimită și speriată și-I spuneam că sunt lângă ea, dar nu mă vedea și nu mă auzea, oricât de mult încercam eu să-i atrag atenția... Era în fața mea, alergând fără direcție, jelindu-se și strigându-mă să merg lângă ea să-i arăt drumul bun, spre casa noastră... Nu am uitat niciodată această trăire și nici cât de impresionată am fost de aceste strigăte și cât de mult m-a îngrozit această schimbare bruscă și tragică de comportament a bunicii, nu știam ce să fac...





Emoțiile aceluși moment mi-au cauzat sudori reci, în șiroaie, eram doar un copil... Frica mi-a dat curajul să o prind strâns de mână și așa am ținut-o cât am putut eu de mult, împotrivindu-mă să merg după ea, o forțam cu puterile mele să rămână pe loc și chiar am reușit să o trag mai spre mine... Poate că asta a fost secretul care m-a ajutat să o aduc înapoi, în această lume... Poate că așa am tras-o peste acel prag invizibil, dintr-o lume în alta...

Când și-a mai revenit, mi-a povestit că în timp ce mergea, a simțit o neliniște și apoi și-a dat seama că nu mai e pe lumea asta... Mi-a spus că totul era la fel și totuși ceva era schimbat, era singură, era foarte liniște și cerul era mai altfel... Apoi a apărut ca din pământ dracul, care a vrut să o oprească acolo... Întâmplarea mi-a rămas definitiv întipărită în minte! Și bunica a rămas marcată pentru tot restul vieții de ceea ce a trăit. A fost convinsă că a avut ghinionul să calce într-o urmă de drac și nimeni nu ar fi putut să-i scoată asta din minte! De asemenea și-a dat seama că dacă era singură nu s-ar mai întors niciodată în această lume...

De mai bine de 30 de ani studiez zona și fenomenele paranormale transmise oral de la o generație la alta, la care se adaugă cele trăite personal, sau la care au fost martori locuitorii din zonă contemporani cu existența mea! Singura concluzie la care am ajuns după toți acești ani de cercetări și monitorizare este că bunica a fost într-adevăr într-o altă lume. Ea a trecut într-o lume paralelă printr-o nișă invizibilă ochiului uman și a avut norocul incredibil de a reveni pe unde a intrat... Probabil că urma de drac este o poartă ce se formează în anumite condiții spațio-temporale ce par mai favorabile în această zonă, având și o oarecare ciclicitate, dacă e să dăm crezare poveștilor transmise de cei dinainte! Lumea descrisă de bunica era asemănătoare, cu copaci, iarbă... dar un cer mai altfel; deci, percepția i-a semnalat deosebirea, dar cuvintele nu au fost suficient de cuprinzătoare să poată face descrierea corespunzătoare... Apoi a fost găsită încă o diferență ce a delimitat realitatea noastră de cealaltă realitate printr-o liniște înspăimântătoare... Această, liniște” apare în foarte multe relatări. Să fie aceasta cauzată de schimbarea spațio-temporală?! Și, cireasa de pe tort e ființa care a vrut să o oprească acolo, în același timp când eu o trăgeam aici. O creatură care semăna cu dracul nostru terrian... Deci, bipedă și inteligentă.

Relatările mai vechi despre care vorbeau cei bătrâni nu sunt atât de detaliate; ori din cauză că cei rătăciți nu s-au mai întors, ori datorită faptului că cei care au avut norocul să scape au fost atât de puțini că pur și simplu relatările lor s-au pierdut. Totuși eu am descoperit că înainte de bunica mea și de mine a mai existat un caz asemănător în generația trecută, adică pe vremea când bunica era copil și este destul de asemănător, aș putea spune chiar foarte asemănător! Asta înseamnă că cei care nu au fost singuri au avut marele noroc dat de Forțele Acționare peste spațiu-timp să scape din acest miraj al călătoriilor dintre lumi... De asemenea, este evident faptul că poarta rămâne un timp deschisă permițând trecerea celor trecuți în dimensiunea necunoscută să poată reveni în lumea noastră. Să fie oare vorba despre un fenomen care se repetă la un anumit interval





de timp, alături de alți factori rămași necunoscuți?! Te duc aceste porți invizibile într-un spațiu-timp de unde nu te mai poți întoarce?! Asta ar însemna că acestea sunt în mișcare. Poate sunt precum acele de ceasornic, au o traiectorie pe care se deplasează și în punctele X permit trecerea spre o altă dimensiune! Poate așa se explică aparițiile și disparițiile ielelor, zânelor, fantomelor, și a multor alte povești frumoase sau urâte... Cert este că aceste porți sunt deocamdată total necunoscute și necontrolate de către cei de aici, dar foarte cunoscute și controlabile de către Cei de Dincolo. Desigur, la fel de probabilă poate fi și varianta că unele treceri sunt doar folosite, prin aceasta explicându-se numeroasele apariții de animale dispărute de mult ca specii pe această planetă, sau animale și ființe total necunoscute.

Nu mă pot opri să gândesc că poate toate aparițiile de animale preistorice, obiecte necunoscute zburătoare, entități vii, fenomene inexplicabile luminoase, etc., au un numitor comun și anume: aceste urme-porți interdimensionale. Zona despre care voi vorbi în foarte multe articole a fost și este foarte activă. Nu am reușit să fac un contur clar sau aproximativ real al suprafeței, este foarte mult de explorat, dar pot cataloga de pe acum zona Olteniei ca pe un mic triunghi al bermudelor din România. Hotarele acestui Triunghi nu corespund cu hotarele trasate pe harta prezentului oltenesc... Dar personal am certitudinea că acesta există. Poveștile bătrânilor spuse pe, linie” duminica au un sâmbure de adevăr de la care s-au aprins.

Acest ținut românesc are un „palmares” bogat în fenomene bizare, apariții de tip FLN (fenomene luminoase necunoscute – termenul îmi aparține), sau de tip OZN... Aici am trăit o experiență personală despre care s-a scris la vremea respectivă în foarte multe ziare, cărți etc... La câțiva ani distanță am descoperit că exact în acest loc, câteva case mai la deal, cum se spune pe aici, a avut loc un fenomen la fel de misterios și de groaznic ca și cel prin care am trecut eu cu fiica mea, singura diferență dintre cele două cazuri fiind că protagoniștii au fost tată și fiu. Personal, am avut foarte multe experiențe de tip paranormal. Le-am trăit din copilărie și mai mult ca sigur că le voi mai trăi. Cele mai recente au fost în timpul plandeprostitiei la care am avut ca martor tocmai pe soțul meu care a fost cel mai sceptic în privința acestor fenomene! Între timp

am înțeles că nu toată lumea poate să vadă ceea ce văd eu. Desigur, nu sunt singura, dar nu suntem toți echipați cu rezoluția percepției acestui paranormal-normal de lângă și din jurul nostru. Sunt convinsă că urmele de drac există și vor mai exista, fiind podul invizibil dintre necunoscutul lumilor care există în acest infinit înconjurător! Ceea ce credem că știm poate fi valabil doar lumii noastre, legile Universului fiind cu totul diferite și nevisate încă...

Greșeala tuturor civilizațiilor dispărute a fost că au impus legile lor limitate ca fiind buricul după care se învâрте Forța Creatoare! Ar trebui să pricepem că timpul acestei planete nu este la fel cu cel al planetelor din sistemul în care existăm. Nu știm mai nimic despre nimic dar suntem atât de încrezuți și de...

Viața nu a apărut întâmplător aici și nici nu suntem singuri în Univers!





Articolul din numărul viitor al revistei:

Din seria: Cazuri Inexplicabile din România - Copilul luat de un „vârtej inteligent” nu a mai fost găsit niciodată...

Pentru cei care doriți să mă contactați, vă aștept cu scrisori sau email pe adresa redacției sau pe Facebook, cu un mesaj în noul meu grup: FENOMENE INEXPLICABILE - EXTRATEREȘTRII – UNIVERS

”, sau în vechiul grup:

„DOSARE INEXPLICABILE – CONSPIRAȚII – EXTRATEREȘTRII”...

Gândește, omule!



***RECUNOȘȚINȚĂ**

De SPIRIDON POPESCU

Poetul e singurul pieton care nu poate fi obligat

Să țină cont de culorile semaforului.

El poate traversa oicând îl taie capul

Pe orice culoare...

De aceea poetul

e insul cel mai punctual:

Ajunge întotdeauna

La întâlnirea cu moartea

Fără să aibă întârziere

Nici măcar un minut,

.....





CAȘERIU ELENA

Mă numesc ELENA CAȘERIU și sunt profesor de matematică, pensionar.

Născută la 20 noiembrie 1956, cochetez cu poezia din tinerețe, dar am început să scriu mai mult după pensionare, în 2018.

Am început să postez pe pagina mea de Facebook, apoi la invitația în mai multe grupuri am început să postez și în multe grupuri.

Am și doua volume personale publicate în 2023 și 2024.

[23.07, 15:17] Cașeriu Elena Prof ARev 56: Născută în localitatea Blăgești, județul Bacău.

DE-AȘ PUTEA

De-aș putea să fiu un dor,
M-aș înșira pe un mosor
Și m-aș împleti cu stele,
Printre gândurile mele.

De-aș putea să fiu un vis,
M-aș ascunde -n Paradis,
Apoi aș coborî cu îngeri,
Să ofer blânde atingeri.

De-aș putea să fiu iubire,
Aș alunga orice-amăgire,
Dansând cu raze de soare,
Aș da vieții nouă culoare.

De-aș putea să fiu cuvânt,
Aș zbura ca adiere-n vânt,
Și m-aș împleti în rime,
Prin vers viața să anime.





De-aș putea să fiu un foc,
Mi-aș găsi în inimi loc,
Și aș pleda pentru iubire,
Pe un altar de fericire.

UNEORI

Uneori mi-e dor de tine,
Printre stele, printre nori,
Prin mătăsuri și satine,
Cu lacrimi ce curg în zori.

Uneori plâng și-amintiri,
Din inima-mi plină de dor,
Și se pierd prin povestiri,
Pe aripi albe de condor.

Uneori te întâlnesc în vis,
Dincolo de zări albastre,
Și mă trezesc în Paradis,
Printre luminoase astre.

Uneori mai bate vântul,
Spulberând fără de milă,
Promisiunile și legământul
Prin viața tristă și umilă,

Însă uneori răsare soare,
Peste întunericul tristeții,
Și prin zâmbete de floare
Strălucește roua dimineții.



*"Simplitatea spiritului este lucrul cel mai mare și cel mai greu de dobândit.
Pentru a fi simplu, trebuie să fi trecut prin mari experiențe."*

- J. Khrishnamurti.





CONSTANTINA IONESCU

Ing. Prof.
Membru UZPR

SIMȚI

Cel mai tare doare în suflet
Când viața ți-o irosești
Fiind loial pentru alții
Iar, tu uiți cum să trăiești.
Timpul trece , nu te iartă
Și când constăți ce ai realizat
Sufletul tău împărțit la alții
Uneori este trădat.
Este o mare binecuvântare când ai șanse să trăiești
Respectând reguli în viață
Te formezi sau te înrăiești.
Cei ce stau pe lângă tine
De copii, ce să mai zic?!
Fiecare -i cu interesul, iar răsplata-i ,mai nimic!
Vremurile sunt astfel formate
Ca în egoism să trăim
Famiiliile sunt dezmembrate, devenim tot mai străini
Nu mai e ce a fost odată
Respectul, iubirea , logica au dispărut
Copii vor numai drepturi, iar părinții-s la trecut.
Degeaba te gândești la aproapele
Iar, el te privește dezinteresat
Nu faci decât să-ți pierzi puterea
Devenind în timp frustrat.
Pentru că și tu ai o viață
Ce este de prețuit
Dar, cine să vadă asta
Când omul e prihănit?





Reciproca ar fi frumoasă
Prea puțini o folosesc
Lumea azi e prea perversă
Traiul ales e nebunesc!
Ce ne-am face fără Domnul
Când simțim că rătăcim?
Este singura noastră speranță
Pe care s-o prețuim!
Învățătura noastră creștină
De mii de ani ne-a învățat
Să nu depindem de astă lume
Ce se scaldă în păcat.
Doar, numai prin unitate
Avem șanse să răzbim
Călăuză fiindu-ne Domnul
Doar pe Dânsul să-L slăvim!



INDIFERENȚĂ

"Primul simptom al prostiei este lipsa totală a rușinii." (Sigmund Freud)

Trăim în vremuri destul de contrariate , mediatizându-se mai mult exteriorul și prea puțin valorile autohtone. Nu se mai pune bază pe bunul simț, respectul față de oameni și mediu, "cei 7 ani de acasă "fiind acaparați în mare parte de noutățile atât de înșelătoare ale modernismului actual. Folclorul nostru s-a diminuat considerabil, fiind scos la lumină doar în anumite zone, în special cele rurale . El este înlocuit cu influențele externe de tip manea, o formă muzicală cu influențe orientale , dar cu texte de "off și dor", care a pus stăpânire pe această nație. Că sunt adepți ai acestui gen muzical, nu mă deranjează, fiecare are preferințele lui, în schimb mă intrigă faptul că muzica sună în boxele mașinilor la maxim ,atât ziua cât și noaptea când nu se respectă un program de liniște și până la urmă majoritatea oamenilor fiind obligați să asculte ceea ce vor unii(certați cu bunul simț). Muzica popularizată pe care o ascultăm la diferite posturi de radio și tv , demonstrează că suntem o țară în suferință. Smiorcăielile din vocile anumitor tinere cântărețe, plângerile pe umerii unor persoane ce se regăsesc în acest tip de versuri, regretele de părăsire ,sunt câteva teme abordate în majoritatea cântecelor actuale. Parcă am fi în doliu național, fără șanse de revenire. Artistului i-a pierit cheful de a se bucura de viață și de a transmite mesaje de încurajare. Avem valori





culturale deosebite, dar ele stau în con de umbră deoarece grija celor responsabili cu popularizarea lor este îndreptată mai mult către cei din afara granițelor. Aceste persoane nu au interdicții sau nu primesc observații legate de nivelul lor profesional, ci sunt acceptate așa cum sunt, chiar dacă în țara lor nu prezintă un interes sau au fost ignorate. Dacă sunt persoane de altă naționalitate, la noi sunt considerate o adevărată investiție culturală și nu numai ,făcându-se remarcate în detrimentul persoanelor cu adevărat evolute profesional din țara noastră. De aceea au fost infiltrate în diferite domenii de activitate, popularizate și susținute în tot ceea ce fac, comparativ cu talentele noastre condiționate și restricționate.

Compozitorii noștri muzicali nu sunt atât de buni, comparativ cu cei din exterior în viziunea unor radiouri care îi promovează doar pe cei ce au o anumită susținere , difuzând melodii care la noi nu ar trece de o preselecție muzicală. Este o formă de a tăia din aripile valorilor noastre profesionale artistice. Suntem o nație foarte ospitalieră și binevoitoare în mod special cu cei ce ne trec pragul. Cât despre conaționali, " cu Dumnezeu și mila !" "Noi, oferim locuri de muncă , găzduim oameni care abia au auzit de civilizație, oferim cazări, salarii, mese gratuite celor care zic că au probleme, iar pe ai noștri, cei care se confruntă cu sărăcia îi ignorăm, le sfidăm problemele, fiind pasibili de toate taxele și cheltuielile curente. Este o formă de comportament rasial pe față. A ajuta pe un om(indiferent de proveniența lui) la nevoie este un gest minunat , dar nu trebuie făcut preferențial fiind aplicat doar celor ce ne invadează teritoriul, aceștia invocând diferite motive aparent credibile , ci ar trebui mai întâi luat în calcul problemele cu care se confruntă o mare parte din populația țării noastre , urmând în funcție de posibilitățile existente să fie ajutați și străinii. "Maieul este mai aproape de corp, decât cămașa!". La noi este un adevărat pelerinaj de invazie a străinilor pe teritoriul nostru, pentru că aici au găsit "lapte și miere", iar iubirea de neam din partea poporului nostru a cam slăbit, fapt ce a înlesnit migrația și stabilirea la noi a unui număr mare de persoane. Și toate astea sub privirile îngăduitoare a românilor. Eu cred că problemele cu care ne confruntăm nu sunt de ieri sau azi, ele dăinuind cu mulți ani în urmă. Cât despre istoria prezentată în manuale și realitatea văzută, s-a lăsat loc de interpretare. Cât adevăr ni s-a relatat și cât nu?! Mulți cu care "s-au luptat "înaintașii noștri acum fac parte din nația noastră, s-au localizat la noi, au acaparat diferite instituții importante, ocupând funcții de conducere și politice, prestând afaceri rentabile.

Ca o constatare:- cu cât se dezvoltă IT-ul cu atât cresc responsabilitățile acestui domeniu. Și când spun asta, mă refer la faptul că părintele numai educă, școala nu mai educă, societatea nu mai educă, iar timpul alocat pentru asta îl ocupă diferitele aparaturi moderne, care le captează atenția tinerilor și nu numai , ore în șir. Mijloacele de socializare moderne oferă tânărului diferite jocuri, înlocuind timpul necesar de atenție zilnică și supraveghere al părintelui, acesta invocând diferite motive ce-l sustrag de la educare și supraveghere. Școala azi nu mai oferă prea multe curiozități, momente importante, descoperiri, ele fiind oferite tot de aparatură pusă la dispoziția elevului, acesta fiind dirijat de profesor





spre rețele de socializare spre a găsi diferite informații utile. Astfel comunicarea face to face este tot mai distantă, oamenii fiind preocupați mai mult de tehnologie , de realitatea virtuală și mai puțin de mediu, natură, oameni, fenomene, -realitatea adevărată. Societatea este total indiferentă la comportamentul haotic al unor tineri sau adulți atât ziua cât și noaptea. Și astfel, încet dar sigur munca omului și responsabilitățile lui familiare socio-profesionale sunt acaparate de tehnologia , care aparent este atât de "binevoitoare", dar într-un târziu o să-i simțim adevăratul scop. Iar când tehnologia nu este folosită corect și este acceptată ca o joacă, neatenți la unele capcane , din punctul meu de vedere, rezultatul final va fi neplăcut: valorile se pierd în timp, tinerii nu mai antrenează creierul să descopere noul și să accepte realitatea, astfel pierzându-se interesul pentru școală , meseriile se vor diminua, locurile de muncă se vor reduce considerabil, dar cel mai important, relațiile interumane vor fi de domeniul trecutului, facilitând diminuarea sentimentului de iubire, iar comoditatea omului va fi înlocuită cu mașinăria aparent inteligente. Și astfel din ființe superioare concepute de Creator ne vom transforma în creaturi inferioare necuvântătoarelor. Deja unele specii de animale prin comportamentul lor , sunt adevărate exemple de supraviețuire și iubire. Toate acestea au un deznodământ! Cu atât mai mult să fim receptivi la tot ce ne înconjoară, să privim realitatea, să ne păstrăm sentimentele de iubire față de țară, neam, să ne susținem credința în care ne-am născut și să nu dăm voie nimănui să ne-o perturbe.

Slăvit să fie Domnul!



*De la DĂNUȚ CEPOI

„Fericirea nu este un vânat după care alergi cu limba scoasă. Și oamenii aleargă o vreme după ceea ce cred ei că este fericirea, și-n această goană prin pustiu obolesc. Nu mai vor să gonească după fericire. Vor să se apropie de ea, pe furis, s-o ia prin surprindere. Ei și-au pus speranța într-un om, și acel om n-a corespuns așteptărilor. Și atunci încep să tragă concluzii, și-n loc să trăiască, molfăie principii.”

Teodor Mazilu în “Goana după fericire”





VIATA
CULTURALA



CRONICĂ MARIAN ODANGIU

JURNAL DE FIINȚĂ - DESPRE DANIELA VĂLEANU, POEZII & POEMS, Ediție bilingvă: Română – Engleză, în traducerea autoarei, 2024

După un impresionant șir de cărți didactice (aproape treizeci la număr!) menite să-i familiarizeze pe cei mici cu limba lui Shakespeare și după o ingenioasă și foarte bine documentată cercetare asupra universului selenar eminescian, studio apărut în două ediții (*Lumină de lună. Universul selenar în opera lui Mihai Eminescu*, 2000 și *Universul selenar în opera lui Mihai Eminescu*, 2020) - volume între care autoarea a publicat și trei cărți despre și cu epicul folcloric românesc (*Plaiuri românești în legende*, 2002; *Din legendele munților Apuseni*, 2003, și *Plaiuri din Banat în legende*, 2018) -, Daniela Văleanu s-a lansat, în a doua jumătate a anului 2020, și în poezie, cu un triptic, *Prin grădină, Prin viața noastră* și *Printre gânduri*, care pune în fața cititorilor o nouă și cu totul altă imagine decât aceea promovată de aparițiile anterioare – a dascălului cu vocație doctorală, concentrate mai ales asupra eficienței pedagogice a demersurilor sale literare.

Este imaginea unei voci lirice sensibile, al cărei farmec vine din transcrierea simplă, cu foarte puține broderii stilistice, a reacțiilor și trăirilor interioare, a senzațiilor intime și a tulburărilor venite din percepția acută a alunecării tot mai afunde a lumii de azi în mrejele erei tehnologice. Sunt decupaje din viața de zi cu zi, susținute de o comunicare directă, tranzitivă, aproape nudă, despre felul în care o ființă delicată și fragilă reușește să supraviețuiască într-o realitate din ce în ce mai ostilă, invadată de viruși electronici (dar și de virusuri: din acest punct de vedere, tripticul Danielei Văleanu poate fi citit, pe de-o parte, și ca un tulburător jurnal de pandemie, care abordează toate tarele/efectele stărilor de necesitate ori de alertă succesive: carantina, izolarea, însingurarea, fragilitatea învățământului de la distanță, absența socializării, teama de contagiune etc.), o lume condamnată să-și împartă cotidianul între televizor, ecranul laptopului, paginile de internet, link-uri și platforme digitale. Pe de alta, ispitele din ce în ce mai surdinizate ce





vin dinspre lumea naturală, vie, pulsatilă în ritmuri dintotdeauna, și, în sfârșit, presiunile birocratice care afundă omul contemporan în marasmul uniformizării și al robotizării, al urbanului depersonalizat, gol, rece, alienant: „Merg pe drum, /pe lângă drum, /Mă uit pe geam, /mă uit/prin sticlă. /E murdară/Nu văd nimic/Doar aburul/ce urcă iar/de la etajul/de dedesubt...”

Daniela Văleanu demantelează pas cu pas riscul de expiere a comunicării reale în miezul aparenței paradoxale a posibilității de a stabili cu maximă ușurință, cu un simplu clic, relații interpersonale cu ființe aflate chiar și la capătul celălalt al planetei: „Azi am fi stat/împreună/La o cafea vorbită/De-o vreme, însă/Te uiți doar/pe Facebook/Rămânem/fiecare/cu propria aromă/și aburul... /Cafeaua ta-i uitare” sau:” Iar ești pe internet/Parcă/nu mai ești tu... /nu te mai recunosc, /nu mai vorbim, /ne răspundem/mecanic, /parcă/din altă lume”...

Între aceste stări tensionate, autoarea are harul de a descoperi în permanență, cu un neverosimil optimism, lumina, ca o inexorabilă putere de a trece peste momentele de cumpănă; după cum decriptează și fiorul iubirii, adecvat, firește, împrejurărilor: „Azi porți cămașa/de culoarea/ochilor mei/te oglindești în ei/mă văd râzând/în ochii tăi/selfie perfect”. Sau, altundeva, cu aceeași franchețe a rostirii directe: „Prea departe/prea aproape/prea târziu/prea devreme/prea acum//Acum nu e bine/nu sunt cu tine/nu ești cu mine/nu suntem/noi”...

Niciuna dintre poeziile din triptic, nici cele din volumele de poezie care au urmat, nu avea titlu, ceea ce lăsa impresia că stările despre care vorbește Daniela Văleanu aparțin unui discurs neîntrerupt (unele texte chiar continuă unul din altul!), reflectă, în fond, o reacție unitară, de revoltă temperată doar de ecourile speranței și de o, adesea naivă, încredere că totul va fi bine și că, până la urmă, lucrurile vor reveni în matca firească. Nici poemele din această ediție bilingvă nu au titlu, dar, în Cuprins, poeziile sunt prezentate prin primul vers al fiecărui text. Autoarea a găsit în sine disponibilitatea necesară pentru a renunța la unele dintre primele texte, de a le „peria” pe altele și, în sfârșit, de a maximiza potențialul liric al acelor care respiră cu adevărat aerul poeziei.

Dincolo de aceasta, Daniela Văleanu pare a avea resurse creatoare ce promit, în continuare, surprize.





DANIELA TOPÎRCEAN

primele raze -
în adieri de zefir
spice aurii

*

miniatură -
pe noptiera mamei
flori de porțelan

*

trandafiri albi -
pe fiecare ram
nuntă de fluturi

*

pandativ de jad -
pe bluza de dantelă
un fluture în zbor

*

fluturi aurii -
pe strunele viorii
cântece de dor

*

floare de colț -
doar vântul răsuțește
spuma unui val

*

stele căzătoare -
în iarba-nrourată
dantelă de flori

*





palme unite -
yin și yang împreună
la miezul nopții

*

buchet de flori -
rătăcit între clopoței
vântul hoinar

*

amurg de vară -
dulceață de trandafiri
în bolul de cristal

*

lumini astrale -
pe aleea-nflorită
umbra bunicii

*

vise de fată -
pe voalul de mireasă
anemone roz

*

file de poveste
dincolo de frunze și nori -
luna albastră

*

drum deschis spre cer -
din propria cenușă
pasărea phoenix

*

concertul din zori -
dintre frunze de castan
triluri de mierlă

*

stampă japoneză -
peste lacul cu nuferi
șiruri de cocori

*

frunza de arțar -
broșă de chihlimbar
pe bluza mamei

*





evantai deschis -
în tandem cu briza
frunza de palmier
*

primele raze -
pe evantaiul de fildeș
maci în filigran
*

crini imperiali
în mâna gheișei -
evantaiul deschis
*

curcubeu de vară -
brâul Maicii Domnului
peste grădină
*

ploaie de vară -
în potirul crinului
lacrimi de înger
*

fulgi de zăpadă -
miruite de soare
flori de iasomie



LIDIA STAN

Gogyohka

Peste

lacul liniștit

o cărare de raze

greierii amurgului

șoptesc psalmi





DR. SETHI K.C.



Dr. Sethi K.C. is a distinguished philosophical author known for his profound insights into the human condition. With a career spanning decades, he has made significant contributions to the fields of philosophy and psychology, exploring themes such as the paradox of abundance, the search for meaning, and the intricacies of self-actualization.

His works often delve into the complexities of human desires and societal influences, encouraging readers to embrace mindfulness and gratitude. Based in Daman, India, and Auckland, New Zealand, Dr. Sethi is recognized for his innovative approaches to understanding the philosophical and psychological drives that shape our lives. His writings continue to inspire and challenge individuals to pursue personal growth and deeper self-awareness.

PEȘTELE ÎNSETAT DIN IAZ: O Explorare Filosofică și Psihologică ...Dr. Sethi K.C.

Metafora unui pește însetat care înoată într-un iaz este paradoxală, dar evocatoare, capturând un aspect profund al condiției umane. La prima vedere, ideea pare absurdă; cum poate un pește să fie însetat într-un iaz plin cu apă? Totuși, această metaforă dezvăluie straturi de adevăruri filosofice și psihologice despre natura umană, explorând paradoxul abundenței, căutarea existențială a sensului și motivațiile psihologice care ne modelează comportamentul. De asemenea, subliniază importanța conștientizării și recunoștinței în satisfacerea nevoilor noastre profunde.

Paradoxul Abundenței.

La baza metaforei peștelui însetat se află paradoxul abundenței, reflectând experiența lipsei în mijlocul abundenței. În ciuda faptului că suntem înconjurați de oportunități și bogății materiale, un sentiment de goliciune predomină adesea. Această angoasă existențială este similară cu setea inexplicabilă a peștelui, ilustrând căutarea umană pentru împlinire dincolo de posesiunile materiale.





Căutarea sensului devine pronunțată atunci când abundența externă nu reușește să satisfacă golurile interne. Setea peștelui simbolizează o nevoie intrinsecă de semnificație dincolo de câștigurile superficiale, rezonând cu ideea că adevărata împlinire provine din suferință, creativitate și dragoste.

PERSPECTIVE PSIHOLOGICE

Din punct de vedere psihologic, metafora se aliniază cu ierarhia nevoilor lui Maslow, sugerând că nevoile umane progresează de la cerințe fiziologice de bază la auto-actualizare. În timp ce nevoile de bază ale peștelui sunt satisfăcute de apa iazului, setea sa semnifică nevoile superioare neîmplinite, la fel ca oamenii care caută dragoste, stimă și auto-actualizare odată ce nevoile de bază sunt satisfăcute.

Această perspectivă este susținută de "adaptația hedonică", care explică de ce oamenii se simt adesea nesatisfăcuți în ciuda abundenței. Oamenii se adaptează rapid la noile circumstanțe, ceea ce duce la o stare perpetuă de a dori mai mult, similar cu setea persistentă a peștelui.

CĂUTAREA AUTO – Actualizării

Metafora reflectă, de asemenea, călătoria către auto-actualizare și individuire, subliniind integrarea diverselor aspecte ale sinelui, inclusiv a minții conștiente și inconștiente. Setea peștelui reprezintă o dorință de întregire și reconciliere a diverselor fațete ale identității. Această călătorie este adesea marcată de neliniște și nemulțumire, pe măsură ce ne străduim să înțelegem și să ne acceptăm adevărata natură. Asemenea peștelui care trebuie să navigheze în mediul său pentru a-și potoli setea, și noi trebuie să traversăm complexitățile lumii noastre interioare.

Individuarea subliniază importanța cunoașterii de sine și a creșterii personale, sugerând că dorința noastră de auto-descoperire este crucială pentru a atinge o identitate echilibrată. Setea peștelui simbolizează dorința noastră intrinsecă de a căuta sensul și înțelegerea de sine, subliniind provocările întâmpinate pe parcurs. Prin aceste experiențe, câștigăm înțelepciune și reziliență, găsind în cele din urmă satisfacție.

ROLUL CONȘTIENTIZĂRII ȘI RECUNOȘȚINȚEI

Pentru a aborda setea peștelui, este necesar să cultivăm conștientizarea și recunoștința, practici care ne permit să apreciem abundența din viațile noastre. Conștientizarea implică să fim prezenți și complet implicați, permițându-ne să savurăm experiențele și să ne conectăm cu mediul înconjurător. Practicând conștientizarea, reducem sentimentul de lipsă și nemulțumire, concentrându-ne





pe momentul prezent, mai degrabă decât pe regretele din trecut sau anxietățile viitoare.

Recunoștința implică recunoașterea și aprecierea aspectelor pozitive ale vieții, schimbând atenția de la lipsă la abundență. Practicarea recunoștinței îmbunătățește fericirea, sănătatea mentală și relațiile. Setea peștelui ne cheamă astfel să cultivăm conștientizarea și recunoștința, găsind bucurie în momentul prezent și atenuând sentimentul de lipsă.

IMPLICAȚII FILOSOFICE

Metafora peștelui însetat invită la reflecție asupra dorinței și condiției umane. Filozofii au dezbătut mult timp rolul dorinței în fericirea și împlinirea umană. Deși dorința determină comportamentul, dorința excesivă poate duce la nemulțumire, pledând pentru moderație și mulțumire.

Unele filozofii subliniază cultivarea rezilienței interioare și detașarea de circumstanțele externe, argumentând că adevărata fericire provine din interior, obținută prin stăpânirea dorințelor și emoțiilor. Peștele însetat reprezintă provocarea de a gestiona dorințele și de a găsi mulțumirea în prezent. Cultivând reziliența interioară și concentrându-ne pe ceea ce putem controla, navigăm dorințele și atingem pacea.

ROLUL SOCIETĂȚII ȘI CULTURII

Societatea și cultura ne modelează dorințele și percepțiile despre abundență. În societatea contemporană, suntem bombardați cu mesaje care încurajează urmărirea a mai mult – succes, posesiuni, experiențe. Această urmărire constantă favorizează nemulțumirea perpetuă, oglindind setea de nepotolit a peștelui.

Presiunile societale contribuie la paradoxul abundenței, unde indivizii simt lipsa, în ciuda satisfacerii nevoilor de bază. Examinând critic normele societale, provocăm aceste presiuni și cultivăm o abordare mai echilibrată și conștientă a împlinirii. Acest lucru implică prioritizarea valorilor intrinseci în detrimentul markerilor externi de succes, recunoscând modul în care așteptările societății ne modelează dorințele.

ÎMBRĂȚIȘÂND CĂLĂTORIA

În cele din urmă, setea peștelui nu trebuie eradicată, ci îmbrățișată. Ea servește ca un memento al dorinței noastre înnăscute de a crește, de a învăța și de a căuta sens. Această căutare perpetuă ne definește umanitatea, propulsându-ne înainte și inspirând noi culmi. Experiența peștelui subliniază importanța îmbrățișării setei noastre și a călătoriei pe care o implică. Recunoscând dorința noastră de sens, navigăm complexitățile vieții cu mai multă înțelepciune și reziliență.





Prin această călătorie, descoperim un sens mai profund al scopului și al conexiunii cu lumea. Setea peștelui simbolizează chemarea de a îmbrățișa auto-descoperirea și creșterea personală, recunoscând căutarea sensului și împlinirii ca procese de-a lungul vieții. Îmbrățișând această călătorie, găsim împlinirea și o conexiune mai profundă cu noi înșine și cu ceilalți.

Dr.Sethi K.C.
A philosophical Author
Daman, India
Auckland, New Zealand



Pur(ă) și Simplu(ă) Poezie

- Lidia Zadeh Petrescu

„Eu, celui prost, nu mă împotrivesc
Și n-o să mor, de tot, pe limba lui;
Ca înțeleapta pot să îl privesc,
Fumând, indiferentă, câte-un cui.
În veacul meu, sunt mulți acei ce scriu,
De parcă au la tâmplă un pistol;
Timpanul mi-l diseacă-un bisturiu
Și-l oblojes, cu feșe și formol.
Nu-mi pasă de jignire și ocară
Și nu râvnesc cununi din flori uscate;
Un înger și o muză literară
Mi-au pus pe frunte riduri în etape.
Și n-am să mor ca sclava anonimă...”





Proza

DUMITREL PLOPEANU**POSTUL DE PAZĂ**

Când am preluat postul de pază, ceasul indica ora nouăsprezece. Cum era și normal am semnat Procesul Verbal cu agentul de pază, care tocmai terminase tura și se pregătea să plece acasă. M-am instalat comod pe scaunul ergonomic și cu un ochi format am început să cercetez locul. Era prima oară când mă aflu la acel obiectiv. Normal trebuia să fiu liber, dar m-a rugat șeful direct să fac de serviciu în locul unui coleg, care avea ceva de rezolvat undeva într-un sat din nordul Moldovei.

Pe agentul respectiv îl cunoșteam doar din vedere și din acest motiv schimbul s-a executat conform regulamentului de ordine interioară într-o atmosferă destul de rece.

- Vin ceva controale pe aici? – Am întrebat doar așa ca să mai schimb o vorbă cu bărbatul tăcut îmbrăcat în uniformă.

- Vin, dar foarte rar.

- Este prima dată când fac de pază la acest obiectiv. Are Costel treabă și mă rugat șeful să fac de serviciu în locul lui.

- Știu, mi-a spus Costel că are treabă vreo două zile. - A răspuns el destul de rece, semn că nu avea niciun chef de vorbă.

- Totul este în regulă?

- Da! Nu sunt probleme deosebite.

A deschis ușa de la gheretă, a salutat scurt și a ieșit pe poarta mică de acces, pe care a deschis-o cu un gest mecanic.

Ghereta se afla undeva într-un colț al curții imense, era mică și prevăzută cu ferestre de jur - împrejur. Una din laturile gheretei având o fereastră mică, pătrată, era ca o continuare a gardului metalic, care împrejmua locul unde se aflau depozite de materiale.

Agentul pe care tocmai îl schimbam mi-a bătut ușor în geamul de la stradă și mi-a spus pe un ton plictisit;

- Ai grijă de câini! Câinii!

Văzusem la intrare lângă poarta masivă din metal trei cățeluși mici, negri de câteva luni care dormeau liniștiți.

- Bine! Am răspuns eu făcându-i semn cu mâna că totul este O.K.





Rămas singur, priveam îngândurat pe geamul mic, pătrat, peticul de cer albastru care se întuneca tot mai mult odată cu trecerea timpului. Aveam de stat acolo în acea gheretă până a doua zi dimineată la ora șapte. Am ieșit în curte și am privit cățelușii mici, negri, dolofani.

Cuprins de un gând am intrat imediat în gheretă. Unde sunt cățeluși mici, dolofani, trebuie neapărat să fie și o cățelușă, iar eu fiind străin erau destule șanse să fac cunoștință cu dinții ei ascuțiți. Am privit cerul cu atenție și am constatat că nori grei, plumburii, se îngrămădiseră peste oraș.

Minutele se scurgeau greu, eu mă gândeam că trebuia să fiu liber la ora aceea, ceea ce mă făcea să mă simt prea bine mental.

A început să plouă mărunț, iar stropii mici băteau ritmic în tabla de pe acoperișul gheretei și în geamurile prăfuite.

Trecuse de miezul nopții moment în care pe stradă chiar în fața porții, au început să se bată două pisici. Ce aveau de împărțit nu știu, cert este că scoteau niște zgomote infernale și din această cauză am ieșit la stradă cu gândul să le gonesc.

Din curtea pe care o păzeam, am auzit un lătrat scurt de câine, urmat de altele de diferite intensități și spre stupefacția mea am observat un grup compact de câini uriași, venind în cea mai mare viteză către locul în care mă aflam, mai bine zis către poarta masivă din fier. Dacă nu reușeam să închid la timp poarta, nu știu ce s-ar fi putut întâmpla.

Abia în momentul în care câinii se năpustiseră spre mine lătrând de zor am realizat ceea ce mă avertizase colegul meu la plecare. Cred că printre ei se afla în mod sigur și cățelușa a cărei pui se odihneau fără nicio grijă lângă gard.

Am trântit poarta cu putere și câinii, haita aceea de câini au început să sară pe poartă și pe gard. Auzeam cum corpurile lor masive se izbeau de gard scoțând niște zgomote înfundate.

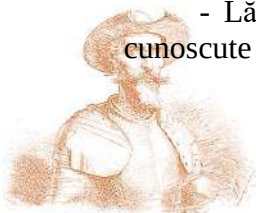
Scăpasem ca prin urechile acului, dar am constatat că mă aflam pe partea nepotrivită a porții mai bine zis pe dinafară. Că mă aflam dincolo de poartă nu era nicio problemă, că era noapte la fel. Problema acută consta în faptul că începuse să plouă mai tare, și nu avea de gând să se oprească așa repede.

Am urcat pe gard și am numărat 8 câini mari fioroși care lătrau de zor. Mintea mea începuse să lucreze intens la capacitate maximă analiza fiecare opțiune în parte, pentru a putea ieși din situația neplăcută în care mă aflam în acele momente. Dacă nu ploua nu era absolut nicio problemă.

Cocoțat pe gard am început să vorbesc cu câinii;

- Eu, sunt de pază aici, nu sunt hoț, deci nu am venit să fur! Parcă înțelegând ce le spun au încetat să mai latre, dar se mișcau haotic pe toată lungimea gardului. Am încercat de vreo două ori să deschid poarta, dar imediat dădeam cu ochii de colții lor care mușcau aerul.

- Lăbuș, Azor, Negruț... am înșirat rând pe rând toate numele de câini cunoscute care-mi veneau în minte.





Începuse să plouă mai tare și eram deja ud până la piele. M-am uitat la ora indicată pe telefonul mobil. Mai aveam aproape trei ore până când venea schimbul.

Luminat de un gând cules pesemne din cel mai apropiat plafon de gânduri, m-am dus direct la fereastra pătrată, care dădea în stradă, am apucat lemnul ud cu vopseaua scorjită, al giurgiuvelei și am tras. Fereastra s-a deschis imediat cu un scârțâit prelung, sistemul de siguranță fiind defect, ori cineva a uitat să-l acționeze și ridicându-mă pe vârfuri, am pus un picior pe soclul înalt de beton, m-am apucat cu brațele de tocul din lemn și din două mișcări m-am strecurat înăuntru. Auzind zgomote câinii au început iarăși să patruleze agitați prin fața porții, după care s-au liniștit.



**George Terziu, manager grup cultural Cervantes, alături de
Arcadie Suceveanu**





Proza

ION DULUGEAC



SFATUL BABEI DRINA

Adesea biata Persida se trezea noaptea în țipete, transpirată și tremurând din toate încheieturile. Dar situația continuă, până când într-o duminică mergând spre biserică, s-a întâlnit cu totul întâmplător cu o vecină, o femeie credincioasă, trecută de 60 de ani, pe care Persida o respecta mult. Având același drum spre biserică, i-a trecut fulgerător un gând prin minte, să-i spună bătrânei din Caracal, de coșmarurile ce o bântuiau. Auzise că oltencele știu multe lucruri despre morți și vrăjitorii, astfel că femeia și-a zis în sinea ei, dacă încearcă. Deși pornise pe drumul credinței, cu toate rugile adresate către Dumnezeu, tot nu scăpase de coșmarurile nopții.

Femeia din Valea Bistrei privea atent și cerceta zona și împrejurimile, care de la ultima sa vizită la biserică păreau că se schimbaseră mult. Văzuse cum în vecini apăruseră case noi, întocmai ca ciupercile după ploaie. Scoase din buzunarul de la piept al scurtei sale de tergal ochelarii de vedere, pe care, de fudulă ce era, nu-i prea purta. După ce șterse lentilele de la ochelari cu o piele fină de căprioară, Persida puse ochelarii pe nas și privi atent casele din zonă, apoi se uită la femeia de lângă ea. Își făcu curaj și-i spuse:

— Tanti Drina, am foarte mare încredere în dumneavoastră și aș dori să vă ascult sfatul într-o problemă mai delicată.

— Te ascult, fata mea, spune ce te apasă?

— Știți tragedia prin care am trecut cu Ion!

— Da, o știu, fata mea! răspunse femeia, care își trase broboada peste frunte, o potrivi și apoi o strânse, să nu-i alunece din cap.

— De atunci am coșmaruri care mi se repetă aproape în fiecare noapte. Vă rog, știți ceva, învățați-mă ce să fac! rosti Persida și povesti cu lux de amănunte ce trăia, noapte de noapte. Femeia se opri în loc, o privi lung pe Persida direct în ochi, apoi duios îi răspunse:

— Offff...Sida, fata mea, ceea ce tu mi-ai spus acum nu este lucru bun, draga mea!

— Tanti Drina, spuneți-mi ce să fac.





— Acum, fata mea, eu am să te învăț ceva! Să iei trei cepe și să le arunci pe geam în timp ce spui câteva cuvinte. Este un fel de ritual, în timp ce arunci cepele pe rând!

— Tanti Drina, așa am să fac, vă mulțumesc.

— Nu cred ca acest ritual te va ajuta pentru ceea ce mi-ai spus tu, draga mamii, dar încearcă, știi expresia: Încercarea moarte n-are! și o mângâie pe umăr, părintește.

Din depărtare, de la poalele Dealului Zmeuriș, marginea comunei Rusca Montană, care stătea sub poala muntelui, precum un cuib de barză, părea adesea ascunsă de norii care treceau prin crăpătura unei stânci, vizibilă numai când norii se împrăștiu. Zidurile albe ale peretelui stâncos făceau ca brădetul de sub piscul de granit al Văii Negre să fie deslușit.

După o pauză de câteva zeci de secunde, cele două femei s-au privit ochi în ochi și cu un glas blând, dar sincer, baba Drina rosti ferm către tână neliniștită.

— Eu te mai învăț ceva. Cu siguranță, dacă-l faci, te asigur că nu vei mai avea probleme cu duhul necurat al bărbatului care a plecat, măi fată dragă, apăsă bătrâna pe vorbe.

— Vă ascult, tanti Drina, am să fac tot ce-mi spuneți, să știți! Femeia se uita în ochii înlăcrimați ai Persidei, i-a pus o mână pe umăr și cu un glas șoptit îi spuse:

— Sida, draga mea, tu trebuie să te culci cu un bărbat, dar, în timpul actului sexual, gândul tău să fie numai la Ion și sistematic să repeți în gând următoarele cuvinte: Ioane, eu fac dragoste cu acest bărbat ca tu să mă urăști, să-ți fie scârbă de mine, să nu mai vii la mine noaptea, locul tău este printre cei morți!!!

Persida Bretan ținea în mână o poșetă scumpă în care avea o sticlă de vin vechi pe care dorea să lase preotului de la Biserica Pogorârea Sfântului Duh. Rămase surprinsă de cele auzite din gura ei, spunându-i după câteva clipe de ezitare, cu glas stins:

— Tanti Drina, după toată tragedia prin care am trecut, eu nu mai am curajul să fac așa ceva, odată cu moartea lui Ion pentru mine acest capitol s-a încheiat, la ora actuală și eu mă simt pe jumătate moartă!

— Tu faci ce crezi, mi-ai cerut un sfat, eu ți l-am dat, fata mea, acum restul depinde de tine, ce și cum dorești să faci cu viața ta! adăugă femeia pe un ton ușor revoltat.

Inima Persidei începu să-i bată puternic, din ce în ce mai tare, la auzul cuvintelor.

— Tanti Drina, vă mulțumesc frumos pentru sfaturile date, și vă dau sticla asta de vin, să fie de sufletul lui Ion! O să fac doar ritualul... cu ceapa.

Din senin, în acea zi, fiind dimineată, se lăsase asupra orașului o ceață deasă, din cele care învăluie și obturează vederea într-atât, încât nu mai știi pe ce lume te afli sau la ce oră ești. Curtea tăcută și rece a bisericii se vedea la câteva zeci de metri avea ceva din peisajul stepei fără de sfârșit, iar Persidei i se arăta ca





o minunată dumbravă luminoasă din mijlocul unei păduri întunecoase. Merse alături de bătrâna care ținea sticla la piept.

Ajunse în fața bisericii, au intrat înăuntru, dar biata Persida era total răvășită de cele auzite, rugându-se la Dumnezeu să facă o minune pentru ea. După terminarea slujbei s-au întors împreună pe drumul către casă, mulțumindu-i Drinei încă o dată pentru sfatul dat, apoi, după ce i-a urât o duminică binecuvântată, s-au despărțit.

Degeaba a făcut Persida ritualul cu ceapa, că acesta nu a funcționat, femeia fiind foarte mâhnită de spusele oltenței. Dar viața mergea înainte și a uitat de sfaturile babei.

Cum era o fire activă și tenace, Persida se interesase pe la cunoștințe cum merge piața la unguri, dacă este rentabil sau nu să ducă marfă acolo. După toate informațiile primite, afacerea părea destul de rentabilă, așa că Persida nu a mai stat mult pe gânduri și a luat hotărârea să o ia din nou la drum, dar pentru asta se gândi că avea nevoie de marfă bună.

Mergând în oraș să facă piața, se întâlnise cu o prietenă ce fusese în Polonia și nu se mai văzuseră. S-au strâns în brațe, s-au pupat și au mers împreună să bea o cafea la bar.

Persida și amica ei s-au așezat la masa de la fereastră în localul deschis de curând în orașul lor, apoi vreme de câteva zeci de minute au discutat variante și strategii noi de comerț în cele două orașe din Ungaria, incluse în traseu.

La masă, după ce au gustat cafeaua foarte bună, Persida avea să afle de la Dudi că era deja pregătită să meargă din nou în Polonia, acolo marfa fiind de bună calitate și mult mai ieftină. Fără să mai stea pe gânduri, Persida s-a hotărât pe loc și îi spuse prietenei că dorea și ea să meargă, astfel că cele două au hotărât data plecării.

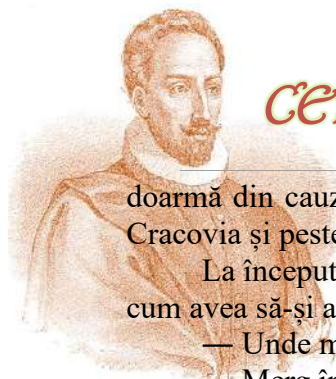
Cu o viteză fantastică, femeia lui Lăscărică s-a aprovizionat cu zece sticle de alcool dublu rafinat, ce era foarte căutat pe piața poloneză și se vindea la preț bun, și peste câteva zile ea și prietena sa, Dudi au pornit la drum.

Drumul spre Polonia fiind lung, prietena ei Dudi adormise. Persida ieșise afară pe culoarul trenului să fumeze, trăgând din țigară și cu gândul dus departe, la problemele ei, deoarece o lăsase pe fiica ei singură la mâna tatălui său, măcelarul.

Stând pe culoarul de la tren, gândindu-se la coșmarurile din timpul nopților, voi să-și aprindă a doua țigară și se trezi cu un bărbat care avea bricheta îndreptată către ea. Persida și-a aprins țigara, mulțumindu-i frumos pentru intenție, și astfel au intrat în discuții. În acel moment nici prin cap nu-i trecuse ce va urma, vorbind într-o germană stricată cu noul cunoscut.

După câteva minute, fiind deja ora trei noaptea, cei doi interlocutori din trenul accelerat de Varșovia au vorbit despre Valea Prahovei, omul fiind pe drumul de întoarcere către Polonia. I-a spus Persidei că muncea la o firmă petrolieră care făcea piese de sondă, la Câmpina. Fiind obosită, dar nedorind să





doarmă din cauza coșmarurilor sale, s-au așezat la discuții. Trenul opri în gara Cracovia și peste câteva minute a plecat către destinație.

La început, discuțiile între cei doi au fost amicale, ca între doi necunoscuți, cum avea să-și aducă aminte femeia, a doua zi în piața din Varșovia.

— Unde merge o doamnă așa frumoasă?

— Merg în Polonia, domnule dragă, dar dumneavoastră de unde veniți?

— Mă întorc din România, unde avem o colaborare la Câmpina.

— Dar ce face o doamnă singură în Polonia? adăugă el zâmbind.

— Nu sunt singură, sunt împreună cu o prietenă, mergem să cumpărăm marfă pentru a o vinde în Ungaria, unde se vinde la un preț destul de rentabil, și putem să rămânem cu un profit bun după această activitate de business sau bișniță, cum se zice la noi.

După mai multe discuții purtate pe aceasta tema, cei doi au trecut la alte conversații, discutând despre revoluția din '89, despre democrație, apoi și despre ceva politică.

Cum bărbatul arăta destul de bine, fiind un tip athletic, prezentabil, un brunet cu ochii albaștri, cu o alură de sportiv, impecabil într-un costum negru și cravată, părea o partidă bună pentru femeia ce avea în minte spusele Drinei. Persida își luă inima-n dinți și spuse hotărâtă:

— Mă scuzați, îi spuse femeia necunoscutului, eu aș bea o cafea, nu merg țigările fără. Intră în compartiment, luă termosul cu cafea și a văzut că prietena ei nici măcar nu o simțise, dormind buștean. A mai fumat o țigară, l-a servit pe bărbat cu cafea, discutând în continuare, până când în final conversația a ajuns la sentimente.

Spontan, Persidei îi trecu prin cap ceea ce-i spusese tanti Drina, că numai dacă face amor cu un bărbat poate scăpa de coșmarurile care o bântuiau aproape în fiecare noapte. Fără să mai stea pe gânduri, femeia își zise în sine sa: Acum este momentul, dacă nu o fac acum, n-am s-o mai fac niciodată, deoarece nu-l cunosc, nu mă cunoaște, a gândit ea rapid și din senin l-a apucat de cap și l-a sărutat. Bărbatul păru surprins, ea s-a scuzat, iar el a replicat:

— Mereu a fost așa, în lumea întreagă, ceea ce este frumos să-i placă și lui Dumnezeu!

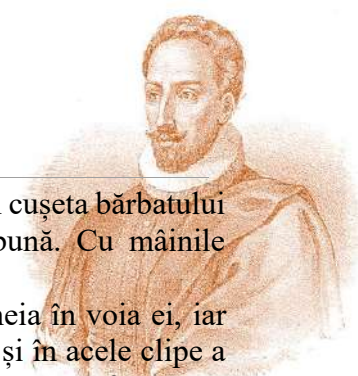
— Da, și la noi, în România, avem expresia asta! a replicat ea zâmbind.

Imediat după terminarea frazei, bărbatul se retrase în cușeta lui unde o invită și pe româncă, apoi deschise geamul, prin care pătrunse cu putere aerul curat și rece al nopții. Se așeză confortabil în patul său, luă mâna femeii și o sărută respectuos.

Pe cerul întunecat al stepei poloneze străluceau fulgere luminoase, cu zvâcnituri repezi. Curând se porni o ploaie rece de toamnă care ropotea grăbit pe acoperișul vagonului ce gonia nebunește. Cei doi s-au îmbrățișat cu un sărut prelung.

Ceea ce se întâmpla părea ideal pentru Persida, deoarece necunoscutul avea cușeta lui, prietena femeii dormea dusă, de parcă Dumnezeu aranjase lucrurile în





așa fel, ca ea să poată scăpa de acele interminabile coșmaruri. În cușeta bărbatului mirosea a parfum bun, iar inima îi bătea în piept ca o nebună. Cu mâinile tremurânde, se dezbracă cu repeziciune.

Bărbatul se lăsa cuprins de sublimul plăcerii, lăsând femeia în voia ei, iar bănățeanca se dovedi o vajnică cunoscătoare într-ale dragostei și în acele clipe a reușit să facă amor fără a avea inhibiții, făcând totul perfect, precum o făcuse cu iubitul său, Ion, cel care de dincolo de mormânt o chinuia, aproape în fiecare noapte.

Persida simțea respirația polonezului pe umeri, pe ceafă, îi auzea vocea guturală nu în urechi, ci în mijlocul pântecului, acolo unde începuse să pulseze, fierbinte și plăcută, o senzație sublimă. Noaptea era incredibil de caldă, plină de șoapte, de murmure, a fost de-ajuns să-i cuprindă sânii cu palmele și instantaneu s-au întărit sfărcurile. Își spuse în gând:

— Oh, Doamne! Ce e asta? Hai, Ioane, hai, iubește-mă!

Automat s-a întors spre el, flămândă, cu ochii măriți, cu gura întredeschisă. Părea că nu mai reușea să respire de prea multă dorință, știind că face asta pentru Ion, plecat la ceruri.

Cum el se răsucise și îi înlănțuise gâtul cu brațele, femeia fascinată i-a atins buzele cu degetele, iar cu vârful limbii i-a atins urechea și, ca o promisiune dulce, parcă a mușcat din el, din umerii lui, din carnea brațelor care o strângeau puternic. Apoi și-a aruncat pletele peste cap, s-a urcat deasupra lui, gândind și spunând vorbele adresate lui Ion, învățată de bătrână.

El stătea lungit de-a latul patului, cu gura deschisă de plăcere, în vreme ce ea se mișca sălbatic, de nici nu mai putea să geamă, scoțând doar un mârâit răgușit, ca un scâncet. Continua să-l invoce pe fostul iubit, în timp ce patul din cușeta de clasa I părea că devenise mic, părând un cuptor încins. Femeia se mișca repetat și dădea din cap, în delir, stând cu ochii închiși și crezând că este cu Ion. Vânzoleala și icnetul aproape sălbatic al acesteia, unduirile corpului său plin de pasiune smulgeau bărbatului gemete voluptuoase. La un moment dat au încetat, lucru ce îi arăta că ritualul cerut de Drina luase sfârșit.

Făcuse toate aceste gesturi în mod spontan și, deși era prezentă în acel loc doar fizic și fără sentimente, nu-și mai amintește cum a fost, cât a durat, ce a simțit, tot timpul în mintea ei repeta într-una acel ritual.

Persida nu-și aducea aminte cu ce rapiditate se îmbrăcase și, val vârtej, ieșise din cușeta bărbatului necunoscut, atât de tare se concentrase pe problema ei că nici măcar numele polonezului nu-l ținuse minte. Și-atunci simți nevoia să iasă din visul acela, chiar dacă era ultimul pe care voia să-l păstreze, știind că duhul lui Ion, iubitul ei dispărut, o va lăsa în pace.

A intrat în compartiment ca un copil care făcuse o trăsnaie și se simțea vinovat, dar oarecum bucuroasă că poate scăpa de acele trăiri de coșmar. Cum stătea pe marginea patului din cușetă, observă că între timp prietena ei se trezise, întrebând-o sec:

— Dar unde dracu' ai dispărut, măi femeie, în miez de noapte?





Ea, care nu suporta minciuna, era pusă în situația de a minți, răspunzându-i fără să clipească, cu jumătate de gură:

— Draga mea, știi că eu am ceva probleme cu stomacul și, cum toaleta de la vagonul nostru era ocupată, am căutat prin alte vagoane o toaletă liberă!

Dar cum și minciuna este o vorbă, femeia a fost crezută de colega sa, care se întoase pe partea cealaltă și adormi, în vreme ce ea gândi scurt: Așa a fost să fie călătoria Persidei în Polonia, o călătorie cu peripeții.

Peste trei ore ajunseră la destinație, au mers la piață, și-au vândut sticlele cu alcool rafinat, cumpărând marfă ieftină dar, de calitate, la un preț foarte avantajos. Seara s-au întors înapoi cu trenul. Biata femeie se gândea la păcatul pe care-l făcuse și la minciuna pe care era nevoită să o spună, dar tot ea se consola singură, amintindu-și că și în Sfânta Biblie scrie, cu litere mari: Iartă, Doamne, păcatele tinereții.

După o noapte nedormita, după o zi de stres și alergătură prin piață, legănatul trenului o făcu să adoarmă imediat. Nici nu-și dăduse seama când ajunse în gara din Caransebeș, pentru a lua un alt tren spre Oțelu. Acasă, a început să despacheteze bagajul, sortând marfa care era pentru unguri, cea care era pentru fiica ei, Mihaela, dar, ca femeia, cochetă, luase și pentru ea câte ceva, deoarece îi plăcea întotdeauna să fie curată și elegantă.



PREAMINUNATĂ LUME...

- de Emil Muresan

Mă simt așa de mine că mă scufund în tine,

O, preaminunată lume

Cum mă cuprinzi tu din toate părțile!...

Și-un ochi mă fac uitându-mă la tine,

Preaminunată lume...

De limpede ce ești, un ochi eu văd în tine, privindu-mă pe mine

Și-un zâmbet vechi mă fac...

O, preaminunată lume

Cum mă cuprinzi tu din toate părțile...

.....





ELENA NEDELCU



REGRET

Mi-am uitat sărutul pe scrisoarea aceea cu rochie de inimă rotundă și am băut până la capătul tivului paharul cu stele din pumnii tăi strânși pentru primăvară... Era amar... și roz... și maiestuos zâmbetul lipit pe cărarea sufletului cu ochi ascunși în clapele pianului alb negru...

Am coborât în fântâna cerului cu o cicoare la tâmplă și am putut să-mi reazem umbra de fluturile legat cu cordonul zilelor până lângă titanii păpădiilor cu tăcerile urcate în emoțiile castelelor ruinate de replici vechi...

Am uitat sărutul meu albastru pe rochia scrisorii cu inimă rotundă...

A meritat să încerc vântul și ploaia și primăvara, de câte ori am dat lumină cerșetorului de stele din inelul care ți-a supus căldura pașilor?

Niciodată... Niciodată, suflete...

Pentru că timpul nu-și schimbă culoarea... și nu privește în urmă..

TAINĂ

Între o linie frântă și un curcubeu, îmi port sufletul pe brațe și-l așez între pașii greierilor tineri ca să-l găsească lumina și să-l zidească până la ultimul punct între stele...

O acoladă își aruncă ochii dincolo de glasurile copacilor cu șoapte pe gene și te dăruie grădinilor înalte ca să încheie drumul până la marginea tainelor...

Și mai mor, pătrat și greu, ca să implor secunde rămasse fără nici un dans, să te încuie în paginile mării cu gust de mir...

Hai, taină mea albastră, învinge dorul ca să nu simt culoarea timpului trecut printre acolade...

MAI MULT...

Mai mult de o secundă nu pot opri șuierul inimilor printre oglinzile dezgolate de epitete stinse în paharul gândurilor...





Mai mult de o viață nu pot împinge Carul mare dincolo de portalul sufletului curcubeu...

Peste trecerea stelelor printre macii legământ de emoții, să nu scuturi decât lumină...

Altfel șoaptele fântânilor nu vor ști să coacă pâinea începutului la flacăra inimii...

Și nici o crizantemă nu va ști cum să se ascundă după nisipul umbrei tale, iubire...

Caută-mă...

REȚINERE

Au căzut porțile zilelor și am adăugat durerile pe lista sufletelor cu gânduri inelate...

Ai lăsat în dreapta penitei amprenta șoaptelor cu riduri de călimară îmbătrânită pe peroane cu lacrimi uscate de adjective cețoase...

Îmi ascut pașii în urma candelor strânse de mâini cu gropițe în obraji și trec fără să privesc în ochii soarelui, pentru sărutul presat în ierbarul cerului...

Tu, ți-ai îmbrăcat umbra în frunze și ai refuzat silabele timide dintre iertări...

Dar, când ți-ai rezemat literele de suflet, nici o stea nu a asfințit în buzunar lacrima...

Și Carul mare și-a clătinat lumină până lângă rădăcinile tăcerii...

Rupe în bucăți săptămânile albastre și încearcă marginea inimii pe cartea uitată în zâmbetul călătorilor rătăciți la răscruci de mistere...

Închide-mă în noapte...

Ascultă-mă în cântec...

Citește-mă în gutuii amari...

Și lipește-mă de suflet...

După aceea voi deveni rugă... și împăcare...

Pentru lumină atâtor iubiri...

ELEGIE SIMPLĂ

Te iubesc simplu, cu foi rupte din roua tăcerilor până la curățenia lacrimilor de chihlimbar din sărutul adormit în fotoliu...

Te adun și te leg cu noduri de grâu rumenit de dorul amar care uită pe trotuarul cu gânduri uscate sufletele, agățate în salcâmi tandri...

Te dor și te frământ în cuvinte mici și ciudate care seacă luna de ore și fraze ciufulite de puncte de suspensie albe... albe..

Acum când învingi emoțiile închise în lacăte elegante și sobre, nu mai trec dincolo de anotimpuri nici măcar durerile...

Și ce fericire zborul florilor prin părul blond când iubirea își ascultă bătaile inimii!

Taci, și închide ușa în urma ta!





FAPT DIVERS

Mă întorc printre macii prieteni și lipesc un pas pe colțul de pâine rămas pe masă...
grâul râde cu clinchet de copil...

Căutam amprenta inimii pe zațul amăgirilor uitate în parcul cu umeri de bucurie
și te-am găsit, mototolit și trist, feliind foile de neîncredere ale gutuilor...

Ți-am cusut zborul pe aripi, te-am spălat cu lumină și ți-am clătit ochii cu albul
margaretelor...

A trecut vântul și te-a împrăștiat cu murmur de epitete dulci până la superlativul
rămas în cană de cafea...

Și acum te găsesc în fiecare colț de pâine care râde în lanul de maci cu clinchet
de copil...



*Poeme am să scriu în toamna asta

Și-n toate toamnele ce vor urma

Eu cu gutui ți-oi lumina fereastra,

Căci eu cu toamna bat la ușa ta.

Din poezia „*POEME PE O FRUNZĂ DE ARȚAR*”

- Autor **Adriana Rușățeanu**

*Dar încă am un nod în gât

Atât de-absurd, inexplicabil

Pe timpul ăsta formidabil,

Când soarele-i pe cer de-un cot

Iar eu de nod să scap nu pot.

Din poezia „*NODURI*”

- Autor **Camelia Marin**





ANIVERSARE

La mulți Ani



GABRIELA DANCU

AM STRÂNS ÎN BRAȚE LACRIMI

Am strâns în brațe lacrimi de durere
caut leac să domin suferința
Mă răsucesc profund prin gânduri grele
uitând ce farmec are astăzi viața

Am încercat să șterg cuvintele răzlețe
când curg șiraguri rătăcite-n suflet
Doar vraja zilei mă surprinde vara
pe unde cândva veselă am trecut

Și uit de toate, stau cu ochii închiși
și nu respir și nici nu vreau s-aud
Căci numai un obstacol de iubire
mă vede pe furiș, prin toate cele, nud

Și dincolo de noapte dorm durerea
și sclavă sunt în versul care-i mut
Mi-nchipui c-am urzit ieri cerul,
iar mâine, frate cu pământul, sunt!

Am strâns în brațe lacrimi de iubire
cu cântecele le-am cusut în versuri
Și-am plâns nemărginirea ce mi-a aprins
fiorul sufletului gol, cu vesele amaruri

Rămase în glasul rătăcit din vremea
ce apatic timpul a șters în urmă anii
Și mi-amintesc câtă tristețe pe chipul tău
îți spală cu noroi în casa inimii și-apoi





Bătrân ca iarna în aducere aminte vii
cu umbra tinereții mele de toamne și suspin
Rămâne pururi valul în vraja mea și-s
singur sub negura uitării -n chin

Pe aceeași planetă albastră rotundă cu
norii deasupra capului meu
Rămân pământean până când voi
muri, căci eu nu pot fi niciodată zeu!

COPILĂRIE

Arareori te strig copilărie
Îmi amintesc cu suflet de copil
Când alergam în preerie
Cu păsări ce cântau în tril

Acum, răpită, pari de noapte
Eu rățăcesc stingheră-n amintiri
Cu drag de tine strivesc șoapte
Care îmi spun, că nu mai vii!

Eu te-am visat c-ai adormit la mine
Nu te-am trezit, că astăzi nu mai pot.
Că ai plecat devreme nu-mi rămâne,
Decât prin alți copii, să te salut.

Copilărie te-am iubit mereu
Tu m-ai crescut blajin la țară
M-ai alintat și-acum mi-e greu
Căci ai plecat furiș pe seară!

Cu timpul m-am certat odată
Și-am lăcrimat în ochii verzi
Rămân săracă-n umbră, împăcată,
Copilărie! nu știu unde ești?

VIS BOEM

Dominat de ochiul nopții și sedat de vraja verii
Rupt din dorul tolănit ascuns pe patul tăcerii
Sorb din versuri o iubire absolut prin întuneric
Prind cu nituri poezia în zale c-un lanț feeric.





Îi las versului iubirea, că-i mereu bătut de vânt
Idol rob născut în noapte se cutremură în gând
Versurile încrucișate așezate rând pe rând
Doară gândurile mele șoapte de iubire... plâng!

Uite așa răzbesc prin ploaie lacrimile florilor
Doldora cu griji lăsate-n agonia nopților
Rugă verilor destine pe mantia ploilor
Mă ucide versul rece-n poarta poeziilor

Șir de gânduri mă frământă peste-a nopții val răzbesc
Mă doare când pleacă muza și-n cuvinte rătăcesc
Nu mă lepăd azi de ea, mă zbat, că-s nebun boem
Și cu versuri adunate dau năvală - ntr-un poem.



De VLAD SĂRĂȚILĂ PAOMI

*Când preoții moldoveni se pleacă în fața lui Gundeaeș, se vede sva-
stica pe fese.

*Dacă votezi roșu înseamnă că ești verde.

*În timp bărbații își pierd puterea iar femeile - șarmul. Ce bine e când ai
ce pierde!

*Așa e firea noastră: ne întrebăm ce-i de făcut abia după ce am făcut-o.





GEORGE VIGDOR

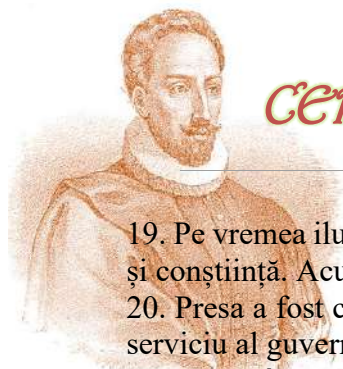
(premiat-locul III la Antologia Uморistică)

ȚEPE ÎN DOSUL STĂPÂNIRII 1.

(din volumul *Petarde existențiale*, apărută la Editura Minela în 2023)

1. Scula-m-aș da' n-am unde, țara dă să se scufunde!
2. Pe perioada pandemiei se instituie obligativitatea monogamiei.
3. Vaccinat, nevaccinat, statul trebuie reformat!
4. Nimic nu dispăre, doar își schimbă proprietarul. Exproprierea, constantă a istoriei...
5. Când ne-am născut în socialism eram frumos aliniați ca la revista de front. După aceea, în democrație, ne-am împrăștiat care încotro sub adierea trecătoare a libertății, iar acum în globalism, ni se strigă din nou din culise: la loc comanda, adunarea pe platou!
6. Idioții de top europeni au ștaif și diplome, se cred buricul pământului. Mai ales dacă guvernează o țară cât un raion din Siberia sau o provincie din China.
7. Toți suntem România, dar acum suntem figuranți în războiul stelelor.
8. Armata e cu noi, dar cu 2-3 stele nu se face nici întuneric, nici lumină...
9. Am devenit foarte tolerant cu politicienii care cuvântă neconținut, ar fi un dezastru să înceapă să scrie. Poate doar în închisoare, memoriile...
10. Azi guvernat, mâine dominat, poimâine expropriat, răspoimâine condamnat, apoi vin alții, grațiat și reabilitat.
11. Fie viața cât de grea, eu rămân cu pensia mea (specială).
12. Mulțimea vidă reprezintă zona de intersecție dintre politică și popor.
13. Inflația este atunci când poporul plătește oalele sparte de guvern.
14. Reziliența constituie unitatea de măsură a nesimțirii propagandei oficiale.
15. Creșterea nivelului de trai reprezintă basmul colectiv pentru adulți propovăduit de orice regim sau conducător politic.
16. România lucrului bine făcut ilustrează permanența ratării șanselor istorice.
17. Statistica este biletul de protocol falsificat la loja oficială a elitei conducătoare.
18. Dai un ban, stai doar un an.





19. Pe vremea ilustrului profesor și doctor Iuliu Hațieganu, medicina a fost știință și conștiință. Acum este bani și cunoștință.
20. Presa a fost câinele de pază al democrației. Mai nou a devenit plutonierul de serviciu al guvernării.
21. Eu am încredere în stat. Statul degeaba.
22. Poliția gândirii a fost desființată. Cetățenii au trecut la voluntariat.
23. Dictatura este regimul politic în care în mod organizat, colectiv și sub protecție de la centru, toată lumea merge pe arătură, în direcția indicată.
24. Din greșeală în greșeală, până la victoria finală!
25. Sfat pentru guvernanți: mai puțin sfat și mai mult stat!
26. Statul se metamorfozează: iese treptat din învățământ, sănătate și asistență socială și ne intră tiptil în telefon, în dormitor și în portmoneu. Mai nou sub piele...
27. Prostia colectivă constituie aurul gratuit pe care alchimiștii oricărei guvernări îl folosesc cu deosebită eficiență. Mană omenească.
28. Cameleonismul constituie metoda eficientă și îndeobște acceptată de societate a supraviețuirii sociale cu orice preț.
29. Progresul istoric continuă în sens invers mișcării acelor de ceasornic: națiune, popor, populație, vaccinați, nevaccinați, intelectuali, muncitori, heterosexuali, homosexuali...
30. Simbolul eșecului fiecărui regim se schimbă în permanență: în comunism inginerii, în democrație economiștii, în globalism experții.
31. Politicianism = Fripturism + Amatorism + Servilism.
32. Democrație originală = Securitatea cosmetizată + economia de piață cu voie de la centru + populism ieftin + aservirea și devalizarea țării de către Occident.
33. Statul paralel cu cetățenii. Și reciproca e adevărată. Cetățenii paraleli cu statul!
34. Idioții utili sunt acea binecuvântată masă de manevră a propagandei electorale care decide victoria în alegeri.
35. Nu-i cântați prohodul! Sfârșitul democrației liberale va înceta.
36. Bugetul este unicul act normativ care este întotdeauna încălcat, tocmai de către cei care l-au creat și votat.
37. Din punct de vedere vizual, corectitudinea politică echivalează cu interdicția de a numi albul alb și negrul negru.
38. Solidaritatea socială redusă la esența ei: când există o balegă mare în drum, unii, puțini, sunt obligați să o curețe, iar alții mulți, își continuă apoi drumul în mașină.
39. Dezvoltarea sustenabilă este metoda subtilă prin care cei mulți considerați proști sunt impozitați suplimentar de către cei puțini care se consideră deștepți.
40. Vaccinul constituie metoda eficientă prin care dictatura ne este înseminată sub piele.





GHEORGHE SUCHOVERSCHI

ATUNCI CÂND VOM EPUIZA HÂRTIA - Rondel -

Vom scrie și pe ziduri
Povești de vis cu meteori,
Poeme ce trezesc ninsori
Pe tâmpile și pe riduri.

Șoapte, mistere, mituri,
Urmând, de câte mii de ori,
Povești de vis cu meteori?
Vom scrie și pe ziduri.

Din înserare până-n zori,
Peste chilii și schituri,
Pe temple, după rituri,
Canoane -n trepte de rigori...
Vom scrie și pe ziduri.

TĂCUTA ARDERE A PLOII - Rondel -

În reverie urcă ceasul...
Coboară-n letargii strigoii.
Un dram de moarte-i la tot pasul –
Tăcuta ardere a ploii.

E-un simplu joc de-a țonțoroi.
Minciuna își lungește nasul.
Coboară -n letargii strigoii
Și-n reverie urcă ceasul.





Prelatul își strunește glasul.
Țin adunare-n pomi cioroi.
Berbecul face curte oii
Când cartoforu-și vede As-ul,
În reverie urcă ceasul.

VALETUL

- Rondel-

Eu sunt valetul nopților cu stele
Și nibelungi cântând pe Lună plină.
Al șoaptelor ce ies din mandolină.
Muzele bat la ușa mea, rebele.

Bunul Saturn trimite -n dar inele.
Să-nobileze-o viață mai senină.
Cu nibelungi cântând pe Lună plină...
Eu sunt valetul nopților cu stele.

Se tot cobor din ceruri, în nacele,
Să le servesc metafore la cină,
Mulți visători ce nu au altă vină,
Doar să păstreze taină-n cuib de iele,

Că sunt valetul nopților cu stele.

ȘEVALETUL CU VISE

Creioane scriu aripi
întinse una spre cer,
surâzând,
alta spre pământ
lăcrimând
din nevoia de vise...
două inimi arzând
pe-o planșetă vibrând...
una râzând,
cealaltă plângând...
două priviri însetate,
chemate una pe alta,
când aud un bing-bang...
yin și yang...





două creioane
ce încă visează,
când una scrie,
cealaltă desenează
conturul unei prietenii
fără sfârșit.

GHITARE CU ARIPI DE ROUĂ

Ghitare prind aripi
de îngeri, de rouă, de flori
și-un refren se înfiripă -n corzi...
sunt ei, nibelungii,
făpturi fără chipuri,
fără brațe, doar ochi,
căutând să descătușeze
noi inimi ca niște lacăte
deschise doar de cheia sol,
din dorința de vise
serbede ca fumul de țigară,
când viața este parfumul
acadelelor florale ce ard
într-o singură noapte
și iau asupra lor
vina ce o poartă iubirea
când ninge sublim
cu petale de sunet
pe portativul ghitarelor.



*De Nicușor Alecu Murgești

*Toamnă dragă vreau să -ți zic
Nu mai trebuie nimic,
Deci, ne-am hotărât Domniță,
Să te punem Primăriță!
Din poezia „**TOAMNEI**”





ANIVERSARE



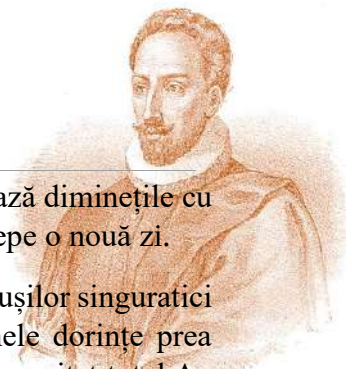
IOANA STROE

INFUZIE DE ILUZII

REVELAȚIE

O continuă și ireversibilă așteptare luă locul altor zile în care totul părea misterios și sublim, locurile parcă nu mai îmi păreau cunoscute deși îmi duceam existența zilelor banale într-o atmosferă incertă de iluzii, manifestam atâta iubire în jurul meu de parcă totul era perfect, uitând voit de micile întâmplări care aveau să se adeverească în mintea mea, ca o stare confuză care tot pune stăpânire pe sufletul meu măcinat de întrebări. Început de iubire sau sfârșit de ne iubire? Aceste două dileme scormoneau în mintea și sufletul meu cu oroare nelămurirea gândurilor mele, făcute mănunchi într-o clipă de uimire. Iubirea este peste tot și nu este. Există în noi însă nu ne-o acceptăm ca pe un dar divin, ca pe o ușurare de a merge mai departe în viață luând-o la braț și exaltând de fericire. Până la urmă ultimul liant dintre sănătatea sufletului și starea de fericire ne inundă ca un soare arzător de vară bucurându - ne gândurile și revenind cu picioarele pe pământ. Adevărul este că plutim o vreme ca într-o barcă fără vâsle și destinație încărcată cu bagaje prea multe fără rost și la un moment dat simțim cum barca se clatină, începem să aruncăm din ele ușurând existența noastră și dându-i o gură de aer proaspăt zâmbind unor orizonturi noi, unor vise îndrăznețe ce mi se desfășoară cu blândețe în fața ochilor și a sufletului încărcat de amintiri. Speranța moare ultima. liantul sufletelor sfâșiate de nenoroc și mergem și iar mergem către tot înainte cu ochii mirați către nicăieri și totuși către ceva. Așteptările sunt atât de bolnăvicioase încât le simți cum îți taie respirația ca un trăsnet iscat din senin. Zilele trec într-o continuă mișcare letargică ca acele unui ceasornic ponosit dar încărcat de o amintire dureros de plăcută. Am vrut de multe ori să îl arunc în lada din lucruri nefolosite dar mi-a fost așa de milă de el încât l-am pus la un loc de





cinste chiar pe peretele răsăritului și al ferestrei care îmi luminează diminețile cu un aer misterios și blând ce-mi șoptește duios tic-tac tic-tac. Începe o nouă zi.

Trezirea! Încă mai îmi răsună în minte în urechi țipătul pescărușilor singuratici deasupra mării imense izvorâtă parcă în neconcordanță cu unele dorințe prea acerbe ale sufletului meu. Totu -i mister și eroare. Aproape că am uitat totul. Au trecut zilele atât de încordate ca un arc ce nu vrea să se mai destindă punându-și folosința la îndemâna lucrurilor de uz cotidian și firesc. Parcă ruginise și devenise rigid, luând forma crispată a unei guri strâmbe din timpul tăcerii obositoare a stărilor de nelămurire și conștiinciozitate. Doamne și cum mai râd cu gura până la urechi, aducându-mi aminte de imaturitatea șoaptelor venite parcă alandala dintr-un gând nestatornic și incert. Unii nu-și mai asumă și nici nu își însușesc iubirea. Pur și simplu o iau așa cum vine fără responsabilități și fără decizii. Parcă am rămas prinsă în acel loc al misterului plin de farmec și nedumerire ca un bob de grâu într-un lan de neghină ieșit la întâmplare din ciocurile păsărilor hărpărețe și nesătule de-ași urma zborul către lanurile cele mai înverzite ale orizonturilor ce-și deschid brațele către necuprinsul albastru al timpului care cere timp. Aproape nimic nu mă mai impresionează și uneori mă simt ca într-o stază a delirului care se înfruptă din trupul meu ca un vultur al lui Prometeu din trupul meu sfâșiindu-mi sentimentele în mii de cristale și roind peste mările sufletului obosit de atâta iubire nesfârșită clocotind ca magma vulcanului stând să erupă dintr-un singur suflu sistolic dintre coaste și plămâni. O stare de amorțeală mă cuprinde instantaneu și în țipătul pescărușilor mă cuprinde somnul ce liniștitor al valurilor mării din adâncimea ochilor pe jumătate închiși iar tic-tacul acelor ceasornicului ponosit în leagănă trupul într-o baie de mulțime haotică ieșită parcă din neant cu un dor de iubire sublimă zvâcnind din măruntaiele clipei spre nicăieri. Marea se liniștise odată cu sărutul nopții de început de primăvară după lungi așteptări de cuvinte și îmbrățișări. Oare s-a făcut dimineață?



„Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile.”

– Francis Bacon;

„Prietenia înseamnă să fii alături de cineva nu când are dreptate, ci când greșește.”

– Andre Malraux





IULIAN BARBU



Micropoeme

PRIMĂVARA

Flori de cireș cad,
Primăvara înflorește –
Păsări ciripesc.

SÂNZIENELE

Sânzienele sunt
fecioarele verii în
petale de flori

TRANDAFIRI

cu trei trandafiri
vara a purtat viața
către speranță

MUNTELE

picături argintii,
muntele plânge în șoaptă,
toamna își face loc.

VESTE

iarna de gheață
trece și primăvara
ne întâmpină





ANOTIMP

pasărea cântă,
soarele mângâie blând,
anotimp nou vine.

ANOTIMP

pasărea cântă,
soarele mângâie blând,
vară magică.

PRIMĂVARA

Floare în rouă,
Primăvara își cântă
Taina sub raze.

FÂNUL

Sub cerul verii,
fânul doarme liniștit –
greiere cântă.

PORUMB

porumb în august -
clopote de biserică,
vara își pleacă.

SOARELE

Soare -n văzduh
Maci roșii prin lanul blond
Vara ne cântă.

SOARELE

Soare -n văzduh arzând
Maci roșii prin lanul blond
Vara în grâu cântă.





CURGERE

sub cer de toamnă,
frunzele-și schimbă haina -
timpul curge lin.

POVEȘTI

Răceala iernii
Povești sub bradul din cer
În sobă e cald

TIMPUL

Timpul unește
Nemurirea cu toamna
Vers pe o frunză

SĂMÂNȚA

Soare arde pe
sămânța de lubeniță
Vara e în zbor

VALEA CARAȘULUI

Valea Carașului curge lin prin satul Grădinari,
Unde râul șerpuiește printre amintiri vechi,
Și teii bătrâni veghează tăcuți la poveștile spuse,
Despre bunici care au trudit sub cerul nemilos.

În umbra teilor, poetul Iulian își găsește cuvintele,
Râul Caraș îi șoptește secretele ascunse sub pietre,
Legende vechi prind viață în versurile sale,
Ca o aducere aminte a vremurilor de demult.

Bunici adunați pe prispa caselor din sat,
Își spun povestirile dintr-o altă lume,
Legende ce curg ca râul Caraș, fără oprire,
Purtând în ele suflul trecutului neclintit.

Grădinari, un sat unde timpul stă pe loc,
Sub teii falnici, râul șoptește în noapte,
Iar poetul Iulian își lasă sufletul în pagini,
Într-o Vale a Carașului, unde legende nu mor.





JULIA DRAGOMIR

EXISTENȚĂ ASIMPTOMATICĂ

am sărit peste-o geană de lună
 am plivit un fir de lacrimă nudă
 am tors un fus de nor alungat
 și umărul într-o subțioară mi l-am surpat
 am cusut ploaia de cer și de pământ
 legământ pe viață că sunt și nu sunt
 și-am deschis un oblon înspre nu vreau să fiu
 când un flutur s-a pus pe genunchiu'-ncă viu
 într-un valău de lemn am încrustat o hartă
 să mă găsească apa cea stearpă și moartă
 nu am cruțat nici opaițul de stingere
 dar nici așa lumina nu m-a scutit de atingere
 am fiert într-o căldare de tuci dulceața plecării
 și m-a izbit în nări mirosul neuitării
 ca să simt negreșit că toate îmi trebuie
 și nu pot decât să le las să se vremuie
 iar eu pe lângă toate să fiu a nu fi
 și asimptomatic să exist zi de zi

MĂ LUAI

peste-un crâng de cer zburai
 luna nopților gustai
 dintr-un nor mă alăptai
 cu o stea mă stâmpărai
 și-ntr-un vultur mă-ntrupai
 pân' la rai mă ridicai
 mă luai luai
 mă luai





mă trezii din vis și iată
fapta că-mi fuse deșartă
apa că-mi făcuse sete
vulture cu nori pe spete
stele că sunteți departe
lună că veghezi în noapte
calule ia și nechează
raiule ca nu mi-s brează
mă luai luai
mă luai
de boală zăcui o lună
și încă o săptămână
că venise-n al meu vis
zburător de dor cuprins
peste ziduri pe fereastră
pe o pasăre măiastră
peste dealuri și prin colb
încălecând un cal roib
și mă prinse de mijloc
într-un aprig și crunt joc
mă lăsă fără suflare
făr' o stea din carul mare
și mă lăsă făr' de tihnă
de nu-mi mai aflu odihnă
mă luai mări luai
într-un ștraf cu șapte cai
mă dusei mări dusei
unde-nțarcă lupul miei
și-napoi nu întorsei
mă luai luai
mă luai

FĂRĂ INIMĂ

cerul și-a îngropat norii abur cu abur
cosându-i laolaltă cu fulgere
până ce a rămas senin și de gheață

luna și-a îngropat plânsetele ochi cu ochi
trimițându-și razele până pe tărâmul visurilor
până ce a rămas doar cu mirarea





marea și-a îngropat malurile undă cu undă
acoperindu-le cu spuma sa de diamant
până ce a rămas opacă

dealul și-a îngropat viile strugure cu strugure
zdrobindu-le în picioare sângele
până a rămas doar cu vinul

floarea și-a îngropat fluturii aripă cu aripă
învelindu-i cu câte o petală
până ce n-a mai rămas nimic din ea

eu mi-am îngropat morții amintire cu amintire
învelindu-i într-un giulgiu de dor
până am rămas fără inimă

PESTE URECHI

la un gând de ape limpezi inundat
mi-am dus golul să se-adape și s-a întrupat
într-un copac viu sihastru
și-ntr-un galben ca de astru
într-o stea cu rădăcină
și-un amurg fără pricină
care-au viețuit degeaba
pisând în mojar silaba
și n-au dat cuvinte în sens nimerite
ci săruturi râncede pripite
ce-au lăsat pe dosul mâinii întrebări
nestemate iscând vrajbă și trădări
culcușite în inime de iască
peste-ntinderi de ceruri să pască
tot din două în două sonuri perechi
să salte stinghere peste urechi

CĂȚELUL PĂMÂNTULUI

m-am retras în mine însămi
ca într-o măduvă a unui munte
ca s-asculț cățelul pământului





din creier mi-a țâșnit o fanfară de ierburi
din tălpi și din palme mi-a răsărit câmpie de flori
din brațe și din picioare mi-au crescut trunchiuri ațoase de arbori
din șiră mi-au apărut culmi de dealuri numai bune de urcat

pe toate le ascultam cu gura lipită
și le sorbeam cu ochiul minții pe toate
inima mea le auzea cum se izbeau de torace
rinichii mei le sorbeau cu sete
plămânii mei le inhalau cu nesaț
ficatul meu le adulmeca lacom

doar cățelul pământului și al singurătății
putea să scurme hulpav înlăuntrul meu
după munte iarbă flori arbori și dealuri

adevărat vă spun vouă
ce e în afară e și înlăuntru



*Și toamna am s-o cânt duios prin tine,
cu aurul din așteptări de frunze
din rugul cerului cu lacrimi vii, amine,
a ta luminează-i elixir de roze!

- De **Emanoil Sânziana**

De la **Shanti Nilaya**

"Puțină apă și puțină pâine
Și ochii tăi în umbra parfumată.
N-a fost sultan mai fericit vreodată
Și nici un cerșetor mai trist ca mine".

- **Omar Khayyam**





ANIVERSARE

La mulți Ani

LORIN CIMPONERIU**LUMINA OCHILOR MEI... COPIII**

Acum când totul tace și e cald
 Și vremea veche în mine se coboară
 Mai am un păr, un măr de ridicat la cer. Suspinul cireșelor amare....
 Unde te duci fata mea, copilul meu ?
 Să ne întâlnim în vis eu și cu voi
 Sunteți în ochii mei două culori printre albaștri tei, către poteci
 Eu pot zâmbi și pot muri în arcu timpului Voi să trimiteți săgeată...
 Mă tună fulgerul și piatra din care eu
 M-am despica un pic să stau cu voi
 Și acum mă duc un pic să dorm într-o pădure,
 Unde vântu-mi deschide ochii cu cântecul vostru
 Copiii.... ce minunate sunt aceste versuri Care mă scriu, în fiecare zi,
 Când luna se îmbrățișează cu soarele, la răsărit.

AM BRAȚELE DESCHISE

În calea ta o frunză a picat din frunza toamnei aspre
 și divine ...
 În ochii tăi mă întorc să pot privi zarea,
 Ce dor mi-e de tine în această dimineață!
 Soare-i alb, aceeași nuntă și aceleași păsări
 Întind mâna cerând ceva ...
 Muntele se coboară în cetini de brad ...
 Învelită, mâna ta mă așteaptă, mângâind miresme,
 Și soarele joacă dansând un trifoi ...
 Luna coboară în vise,
 A nins undeva ... am brațele deschise





O BISERICĂ A RĂMAS PLINĂ DE SUFLETE

Și nu mai vine nimeni să acopere cu privirea acest
munte ...

Tata s-a dus în cer cu ochii stinși în cărbunele
zăpezii,

Trag cu mâna dulgherului un pumn de spuze peste
eterna tăcere,

Clopotul lovește obrazul toamnei,

Fratele meu a plecat pe cruce ...

Se urcă un fulger, picurul de apă s-a înverzit și mâna

Cruce sub mână, cruce desface un sâmbure de
strigăt ...

Unde sunteți, octombrie în foșnet de frunze?

Unde se duce, în tăceri sau în poezii în cruce?

O biserică a rămas plină de suflete cu ferestrele
deschise spre vise.

A DEVENIT ÎNTUNERIC

Pică din cer câte-o frunză,

Vântul se răstește și pleacă undeva,

Stelele se ridică din spuză și se ceartă, călcând pe
potecă ...

Ambii ochi se așază în orbite,

Nu mai aleargă să vadă lumina ...

A devenit întuneric ...

Mă uit la tine și îmi privesc mâinile

și îți înțeleg privirea,

A venit toamna și îți dăruiesc o gutuie și din lapte îți
fac o cunună ...

E multă tristețe,

Doar apusul de lună ne prinde de mână,

Zburăm pe un cer cerându-ne mâna într-un secol mut

Ce nu știe ce-i toamna, nici începutul unei frunze,

Nici cum eu te-am iubit pe tine

Așezându-ți poeme în stihuri la picioare

Și numărându-ți clipitul ochilor cu un sărut

Până ce somnul se revarsă în zori

Dinspre catarge luna ...





A RĂSĂRIT SPERANȚA

A răsărit soarele, iar tu și eu suntem zâmbetul lui ...
Ploaia îmi pune mâna pe pielea ta fierbinte,
E caldă, mușc cuvintele și apa se rotește în zborul
șoimului,
O rază din cer îți cere mâna cu aceeași liniște,
Pe coapse ți se așază fluturi
Parcă ar fi o iarnă de muguri primăvaratici,
Îngenuncheați în lumină pe nisip ...
Doar vântul mușcă și rămâne imagine în lumina
pașilor



George Terziu alături de Maria Petrescu





LUCIA GRUMEZA

PĂRINȚII MEI

Părinții mei, cu trupul de țărână ,
Eu nu mai pot că sa vă țin de mână
Voi v-ați topit pe- o înaltă inserare,
Purtați pământul, astăzi în spinare!

Ferestre nu aveți și nici pridvor,
Va crește iarba ,pe-al vostru ogor
Pe trupul vostru azi înțelenit,
Unde cuvântul dor a încremenit!

Bătătoriți ați fost mereu în palme,
Pe brazdă, voi ați dus boii de coarne
Și ați scormonit sămânța cea perenă
Și vara numai iarba v-a fost perna!

Și brațele în țărână au asfințit,
Cămășile de ploi v-au învelit
Și vântul peste tălpi tot se coboară
Și lutul ud va este azi cămară!

Părinții mei cu trup de flori și iarbă
Voi ați luat cu voi ,soare în grabă
Dar el s- a stins și azi e doar tăciune
Și arde o lumânare, lângă nume!

CONTOPIRE

Pe zborul unei păsări,
rătăcesc ochii mei, care se contopesc
pe un anotimp al sufletului
Pe firul de iarbă, vântul dezbracă fluturi,





pe care îi ademenesc ,în săruturi
până la asfințit.
Cuvintele se așează pe un văzduh
poleit de soarele din tine,
Mă adun pe un susur
al izvoarelor ,care mă ispitesc
până la revărsare,.
Din văzduhul meu țâșnesc păsări
Care mă ciugulesc
Pe o cărare,
unde am poposit ,sa îmi număr
florile care au geneza,
Dincolo de zbor e un țărm
pe care am alunecat ,
să îmi odihnesc aripile.

PLOAIA

Și ochii mei căzuți peste a mea ploaie,
Ce mă întrupă în rochii din șiroaie
Și cerul meu era atât de ud,
Cu visul ce alerga prin verde crud!

Și sărutarea ploiii, diafană
Curgea pe buze ca pe o icoană,
Și gândul meu creștea ca o furtună
Când o vioară, mă prindea de mână!

Metafore curgeau printre cuvinte,
Ce s-aninau de struna cea cuminte
Și îngână un vals peste o vară ,
Eram în ploaie, eram căprioară!

Și trupul meu cu ploi și cu himere,
Părea crescut pe două emisfere
Și ploaia îmi pune aripi fecunde,
Pe versul care strigă printre unde!

M-am prefăcut în ploaie și în iarbă
Și sunt refrenul cel rostit în grabă
Și inima aleargă și se udă,
Când eu te caut peste vară crudă.





VĂZDUHUL MEU

Aprind în pumni văzduhul copt în mine,
Care sub pleoape, știe să se închine
Și mă deschid aievea pe o harpă,
Mă-nzăpezesc între pământ și apă

Mă spală nourii ce asfințesc pe față,
Sunt pasare peste a mea dimineața,
Mă alerg ușor peste o inserare,
Stau pe nectarul cel ascuns în floare

Pe umeri scutur păsări, flori și frunze
Și mă botez pe cântecul din muze
Și cerul îl întregesc cu - a mea privire
Văzduhul meu adoarme pe iubire

CIREȘELE DE MAI

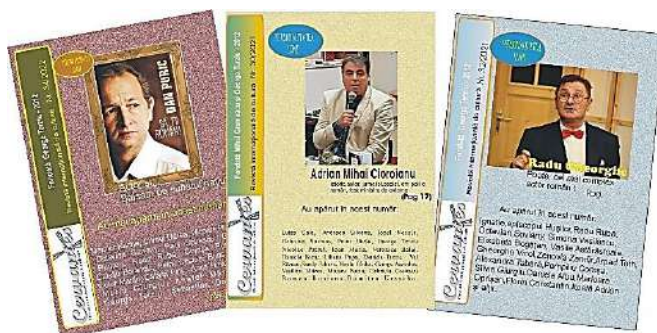
Cireșele coapte de mai,
Inimi sângerânde
Între fluturii care își caută aripile,
Pe copacul sacralizat
Cireșele gemene,
Rugăciunile bunicii
Peste lemnul sculptat de ploaie,
Din care izvorăsc frunzele.
Durerea tălpii desculțe
Care scormone țărână fecundă
Cireșele coapte de mai,
Odă rădăcinilor care respira în întuneric,
Copacul crucificat întru izbândă.
Cireșele coapte de mai,
Sărutul Soarelui peste altarul ramului
Lumina călăuzită peste fruct.
Cireșele de mai ,
Roadele bunicilor care au lăsat icoane
Peste vremelnicie ,
Și au deschis în cuget
O legendă.





REVELAȚIE

Părinții mei, si- au uitat ochii în cer pe o icoana
 Ei coboară în gânduri seara ,când mă rog
 și mă deschid pe o revelație
 Părinții mei,si- au udat palmele
 pe un ulcior sfințit cu înțelepciune
 și coboară în mine
 apa vie, moștenire a venelor
 care susura în trup,
 Părinții mei, au uitat
 în țărână cântecele
 cu care au coborât văzduhul
 și foșnesc în mine versuri
 care doinesc pe suflet
 Părinții mei, au poposit pe o rugăciune,
 pe aripile unei păsări ce își scruta înălțimile
 și coboară în mine smerenia,
 Părinții mei, și au uitat rădăcinile
 pe o câmpie unde un copac
 crește din mine
 Ei cobor în fiecare anotimp, să vadă dacă am sfințit apa
 din ulciorul trupului.



Ne mândim cu ei!





Proza



MIHAI IUNIAN GÎNDU

SUPRAOAMENII DIN NOI

Două citate favorite:

„A nu trăi în zadar înseamnă să știi să dai vieții pământești aspectul unei captivități cerești” - Lucian Blaga

*"Cine poate ști dacă, între cupa golită/ Și aceeași cupă din nou umplută,
/Soarta nu îți interpune abisul?" (Fernando Pessoa)*

Fiecare dintre noi a simțit, măcar o dată, nevoia de a se raporta la modelul unui erou sau al unui supraom. De la filmele cu supereroi din copilărie sau din adolescență până la modelele sau chiar idolii pe care îi avem la maturitate, probabil că de fiecare dată am simțit nevoia să ne automotivăm pornind de la exemplul unui "Superman", al unui erou, chiar și fictiv, căruia nimic nu îi este cu neputință.

Psihologic, printr-o astfel de raportare găsim și în noi înșine resurse nebănuite pentru a ataca piscuri ce par inaccesibile.

Dar ce astfel de modele ne oferă societatea contemporană?

Aici există o problemă care derivă dintr-o confuzie. Cei mai mulți se cred "supraomeni" dacă dețin banii sau puterea, cu atât mai mult cu cât unii au pornit de jos - și astfel dacă acum au ajuns milionari sau președinți de stat, totul li se pare o "incredibilă" poveste de succes" (ca să împrumutăm un termen din vocabularul modern) ai cărei eroi sunt ei înșiși.

Nimic mai fals.

Nu deținerea unui cont astronomic sau a unei funcții importante te face "supraom", ci ceea ce faci din acea poziție.

(Nietzsche într-adevăr identifica supraomul cu cel care deține puterea, dar nu ne-am propus să intrăm în sistemul său filosofic).

Dacă reușești să câștigi, prin muncă cinstită (sportivii și IT-iștii sunt printre cele mai cunoscute exemple), sume mari de bani și faci și acte de caritate, în afara asigurării confortului propriu, poți deveni, între unele limite, un erou.





Poți salva vieți, poți ajuta bolnavii de cancer, poți sprijini acțiunile ecologice ș.a.m.d. Dacă însă te rezumi la a cheltui banii respectivi pe mașini și alte bunuri de lux în scop exclusiv personal, nu ești decât o persoană banală și care nu a evoluat prea mult în plan moral.

La fel, dacă deții o funcție importantă și o folosești cum se cuvine, schimbând în bine destinul unei nații sau destine individuale, poți fi un erou. Dacă însă îți propui să pornești războaie pentru a cuceri mai multe teritorii și pentru a obține mai multe avantaje, chiar dacă asta înseamnă să aduci moarte în jurul tău, nu ești decât un om deturnat de la sensul real, care se crede semizeu.

Niciodată obținerea a ceva prin forță nu îți garantează statutul de erou. Nici măcar Genghis-Khan, unul dintre cei mai mari cuceritori din istorie, nu a fost un erou autentic, visurile sale de a cuceri întreaga lume și de a dobândi nemurirea (oarecum asemănătoare cu cele ale dictatorilor din epoca modernă) fiindu-i în cele din urmă refuzate de condiția terestră.

Erou este acel care le dăruiește celorlalți puterea sa, cel care își învinge destinul.

Marii inițiați, marii filantropi, cei care luptă în mod real pentru binele și progresul omenirii - aceștia se pot numi astfel.

Am parcurs recent o știre care m-a impresionat profund, schimbând ceva în mine, într-o epocă în care nonsensul și nonvaloarea par a se fi întronat stăpâne. Mai mult, am trăit impresia că orice nemulțumire am avea, trebuie să ne gândim, înainte de toate, la cei care au fost cu adevărat loviți de soartă.

Este vorba despre reușitele unor sportivi cu dizabilități (doi nevăzători și unul cu altă dizabilitate fizică), membri ai Lotului Național de Paraclimbing, printre numeroasele performanțe internaționale obținute până în prezent numărându-se și ascensiuni pe Mont Blanc și Aconcagua. De 1 Decembrie au cucerit vârful Kilimanjaro.

Sincer, ar părea mai degrabă o glumă bună ca un nevăzător să obțină vreo performanță notabilă în alpinism, deplasarea chiar și pe distanțe scurte și pe trasee comune devenind ceva extrem de complicat, într-o astfel de situație, cel puțin în cazul oamenilor obișnuiți. Iată însă că acești supraoameni (termenul nu este cu nimic exagerat) au dovedit că nimic nu este imposibil pentru cineva care are tărie de caracter autentică și care știe să se lupte cu cele mai grele vicisitudini ale sorții.

Au transformat ceva care părea imposibil în realitate.

Acesta este adevăratul eroism, restul sunt demagogie și false valori.





MIRELA NECULA

PLEDOARIE

E liniște în eul suprem
cu un gând se supun istorii ce gem
Ei știu! Fără a pricepe dogme sfinte
că bătaia inimii atinge cuvinte lăcomite în cuvinte
și același iartă-mă smuls din nămoluri de minte
și se topesc, e focul gelos, sălbatic
iubesc și plâng! iubesc, haotic.

Ei știu! Fără a pricepe lăcomia de emoție
și nici armata de jar narcotic
răstigniți pe cruci de ață, cruciș de beție
iubesc și plâng! iubesc, haotic.

Ei știu! Se dăruie iubire estivală, ostentativ
a puritate șlefuită pe treaptă înaltă
unde roșu pâlpâie și-i calm, nativ
și nimeni nu poate spune de-i cultă
și că ea e, ea e mag
atât de dulce, simplă, prag.





GIURGIU MARIA

Micropoeme

Îngropăm la rădăcinile
Copacului vieții
Capsula cu relicvele
Bucuriilor veștezi
Și poamele verzi ale copilăriei
*

Am ascuns între coperti
Poza cu bunica-
Pe coama unei toamne
cu lupi și cu miei,
Cu mama și tata, în bălciul
Deșertăciunilor
Și fiorii veșteji din primul sărut!
*

- Să păcălim timpul
În curgerea noastră
Prin ani și prin emisfere
Cu gândul trecerii în infinit
*

-
Potecile încinse cu lăcrămioare,
Zăpezi, aromă de pâine și parfum de iubiri
sunt labirinturi curgătoare
Reverberează viața și tânguie vântul
În cugetul vremii
*

Primăveri, în venele vremii
Sevele, înverzesc câmpiile
În gânduri îngenunchiate





*

Se prăbușesc nopți
Peste speranțe și patimi
Se revarsă năvalnic
În avântul credinței și-n aripi
Întuneric, tăcere, mister...

*

Se istovesc
Brume în toamne înspăimântate
De război și amenințări nucleare,

*

Copiii cu pășări,
Sălbatic au învățat zborul,
Printre iluzii și adevăr
Se învinețesc la față
Minciuni

*

Manipularea mondială contaminată
Respiră din greu
La intensiva, în NATO
E suscitată
Cu perfuzii și oxigen.

Vin noi alegeri!
Agricultorii în franța, pe continent
Boicotează economia
Comunitară.

*

Stau aciuiate la streșinile
Europei, căpușele,
S-au adunat la Bruxell, în parlament,
Hienele mondiale
Și conspiră

*

Șosoacă neobosită
E ca un glas în pustiu
Tăunii și muștele o-mpresoară
Dar brava româncă nu se lasă:
Dă cu flit și kilttox fără-ncetare.





Proza



MARGARETA SAIMAC

ANIVERSARE 23 august

Margareta Saimac, membru UZPR și LSR - Filiala Olt, Slatina; membru în Asociația Oltul Cultural – Slatina

ALBA ȘI LUNA (continuare II)

Cum stătea fetița Alba și privea nemișcată la discul strălucitor al Lunii, simți că pleoapele i se închid încet... până când căzu într-un somn profund... Dar Luna cea năbădăioasă, îi pătrunse în vis, zicându-i:

- Privește-mă bine! Vezi punctul mai luminos din centrul meu? Urmărește-l!
Acolo se întâmplă ceva nemaivăzut, nemaiauzit!

Alba privea insistent cu al treilea ochi, ochiul interior al creierului, situat sub frunte, cam între sprâncene. Urmărea stupefiată cum punctul luminos din mijlocul

Lunii crește și tot crește, până ce la un moment dat începe să alunece spre marginea discului lunar, până când se desprinde de Lună și își începe călătoria pe cerul senin al nopții, precum o stea căzătoare!

În acel moment, pleoapele fetiței începură să tremure ușor. Se trezi brusc, privind uimită la punctul luminos care se apropia vijelios de planeta mamă - Pământ, supranumit și Terra.

Alba întinse mâna dreaptă și în acel moment, un punct alb mai mic, se desprinsese din acel disc luminos mai mare, plutind cu viteză înspre ea.

La un moment dat, Alba se simți prinsă viguros de mână și o voce de om tânăr i se adresă telepatic:

- Nu te speria, fetițo! Eu vin din depărtatul trecut și te voi duce în viitor. Îți voi arăta niște lucruri uimitoare! Ai doar încredere în mine, în existența mea de călugăr tibetan!

Vom explora împreună Pământul!

Alba, fremătând de nerăbdare și curiozitate, strânse bine mâna înmănușată în alb și simți că se desprinde de pe marginea ferestrei și începe să plutească și ea pe cerul infinit...

Pictorița Elena, care asistasese la întreaga scenă rămăsese mută de uimire...
(Va continua în numărul următor)





SIMBOL

Am schiopătat într-un gând, și era să-l pierd pe Domnul Cel Blând. Pompierii au stins focul din sufletul meu, eu te vreau doar pe Tine, mereu!

Din magmă se înfiripă un vulcan. Lava aruncă bulgări mai sus de tavanul de nori. Norii de ploaie se depărtează sfioși, fumul gros îi acoperă pe cei groși copaci seculari, ce acum, cu durere se transformă în scrum. Din sticla vulcanică, devenită silex șlefuit, oamenii s-au îndemnat la trudit, din ținutul arid să scoată recolte, cu strugurii mari pe sub bolte!

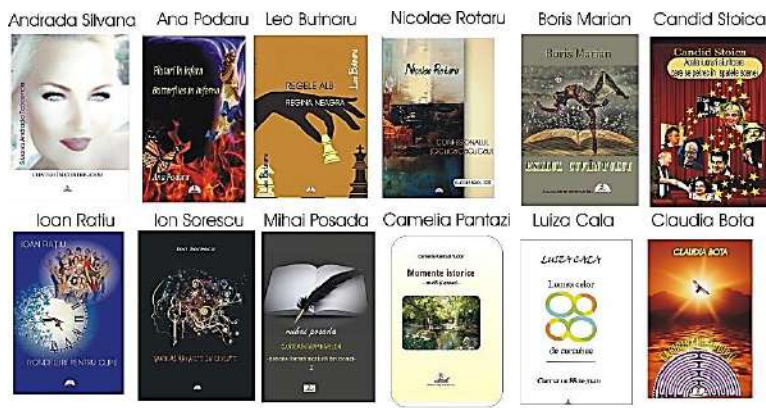
Vița de vie e un simbol! Abel aduce obol bine primit de Creator! Dar Cain cel viclean și invidios, pe fratele său îl va pune jos. Aceasta a fost prima crimă a umanității, indusă de cel Rău, împotriva divinității!

CE SĂ FACEM?!?

Viața asta-i trecătoare! Uite munte, nu, e mare! Mă strofoc să fie bine, precum matca la albine!

Dar albina, ce să facă? Poluarea face-o cloacă! Nu mai sunt flori cu nectar! Hai, la neica în hambar!

Dar și acolo șoarecii rod catrințele mândrii! Hai, că nu știu să vă spun, ce e rău și ce e bun!



Volume apărute la editura Cervantes





NORINA IONESCU

ACEASTĂ FATĂ STEA M-A ALES

Această fată stea m-a ales să-i fiu mamă
Înainte să vină, a fost destulă dramă
Însă pășind pe lume când a apus Ajunul
A revelat divinul și mi-a sfințit Crăciunul

Făcusem pact cu Luna, pe limba cea lumeasca
Să o dezmierde „coaja”, când avea sa vorbească
Din primii pași as zice, a înțeles ca mersul
E binecuvântare și-i schimba universul

Intensă, furtunoasă ca o ploaie de vară
Are doar soare -n suflet și când e ger afară
Cu un umor puternic și fin ea, înzestrată
Îl folosește bine, când este supărată

Prietena cu apa, cu cerul și pământul
E ca o torță-aprinsă când vrea să ia cuvântul
Zâmbetul ei alină cu-o forță nepereche
Orice durere-ar fi, oricât de grea sau veche

Modesta, muncitoare și încăpățânată
Poate părea-n oglinda numai o simpla fata
Oricum nu ca oricine vrea ea sa strălucească
Ci doar ca cei pe care alege să-i iubească

Nimic nu o doboară când își croiește calea
Urca cu sete dealul, se odihnește valea
M-a învățat că visul se atinge cu credință
Este profesor doctor, când preda stăruința





Îmbina frumusețea cu un nucleu magnetic
Are un aer magic, imaculat, poetic
Vine cu tot mesajul dintr-o lume perfectă
Și-nțelege valoarea într-o cheie corectă

Mirosul ei e unic, iar mintea creativă
Are un spirit practic, nu aspira la „divă”
Mâinile-i sunt de aur, ochii sunt fericire
Inima foarte mare, cu nămeți de iubire

Sunt douăzeci ani cu zile, emoții, încântare
Un bob de suferință, oceane de răbdare
Sărut de noapte bună și musai o-ntâmplare
Ele ne-au dat putere, pe rând, la fiecare

Eu i-am dat ei o viață, iar ea mie tot rostul
Suntem două într-una, oricare ar fi costul
Acum când scriu portretu-i am niște lacrimi clare
Izvor de bucurie, însă și de iertare

Vreau să-i fiu mama bună, fără dezamăgire
Ma rog de miluire și pentru mântuire
Când era încă-n pântec mi-a scris c-o cheamă Nina
Eu îi ofer coroana pentru că e Regina

VIAȚA NE MĂSOARĂ

Viața ne măsoară în lumini și umbre
Timpul o susține ticăind secunde
Noi în aroganța prețuim nimicul
Păstrând un pact hâtru, doar cu inamicul

Ne revolta sensul, ne răstoarnă boala
Cântăm ode proaste, ne încingem smoala
Când se-oprește ceasul facem gălăgie
Vrem să fim prea harnici, doar în tragedie

Când răsare luna și odihnim pleoapa
Mizăm că nici mâine nu-i săpată groapa
Când e soare-afară doar ni se cuvine
Deși noi pe lume construim ruine





Naștem în afară, murim înăuntru
Facem echilibru cântărind măruntu'
Râdem fals, isteric și din neputință
Iscălind pământul doar cu suferință

Ascundem gunoiul, îl dăm peste gard
Cinstea-i fluturată numai ca stindard
Ne ajuta moartea, care-i hotărâtă
Sa facem bilanțul, ieșind din deruta

Etalam iluzii, bani și cai putere
Ascundem păcate, transpirând durere
Facem jurăminte la preț de o seara
Suntem invincibili la trasul pe sfoara

Căutăm doar scuze pentru tot si toate
Amânăm pe mâine, astăzi nu se poate
Venim alegoric, dar trăim minciuna
Sfidând forța vieții care e doar una

S-a întors clepsidra, fruntea este rece
Plecam cu regrete, o suta din zece
Imploram iertare lângă lumânare
Si cuprindem totu-n ultima suflare

Viața e o șansă pentru sărbătoare
Pentru bucurie, pentru alinare
Alegând firescul aflam fericire
Si deschidem poarta către nemurire





OLIVIA IAREMA DUMBRAVĂ

CÂNDVA

Mi-e frig și mi-e toamnă,
Mi-e dor și mi-e teamă,
Că am încălcat legi de aur
Ce împlinite se cuveau
Din dragoste pentru Tine.
Greșesc tot de atâtea ori
De câte ori îți promit...
Mă simt pierdută, singură,
Dar îmi amintesc de jertfa Ta,
De dragostea și harul bogat
Și știu că dacă mai lua
De mâna dreaptă aș birui.
Privind spre cer, mă las
În sfântă voia Ta încredințată
Că de-acolo de sus,
Indubitabil cândva,
Va veni izbăvirea, într-o zi,
Când nimeni nu se va aștepta.

NEBUNUL

Va trece vremea,
Îmi șoptea nebunul
Cu plete lungi și ochii
Negri, prinzându-mă
De mână
Mă vei căuta poate
Să-ți mai recit poeme
De iubire, să te mai
Strâng la piept





dar nu știi că timpul e
Ireversibil și doar atât
Voi mai putea să-ți spun:
Iubita mea cu părul argintiu,
E prea târziu, e prea târziu...

POETUL

Fericit cel ce scoate
din visteria minții
și a sufletului
cuvintele potrivite
pentru a scrie un poem.
Fericit cel ce aduce
prin cuvinte
balsam pentru sufletele
împovărate de griji,
de neîmpărtășite iubiri.
Fericit cel cu harul
condeiului și hârtia
prin care rămâne
nemuritor,
ca un astru strălucitor
printre stele.



Revista Tinere Elite





TEONA SCOPOS

UN NOU AN...

Am strâns un nou an... în drumul de mers -
Anii mei toți... cu mine se-nvață -
Cu ei și prin ei am mersul prin viață...
Și mie... și lor... scriu vers după vers.

Să vreau și mai mulți?... Mă ierte... nu vreau!...
Duc ce-i de dus... și mult mulțumesc -
Prin voia de Sus am drept să trăiesc...
Am doar un destin... nu-l pierd... și nu-l dau...

De-am fost sau n-am fost alt om pe pământ...
De-am fost fir de praf... stâncă... sau pom...
Mă bucur acum de-o soartă de om...
Soartă din leagăn... pân-la mormânt.

Am râs și am plâns... nimic nu am șters...
Acum... caut tihnă în suflet și-n gând...
Și versuri aștern... rând după rând...
Primind un nou an... în drumul de mers.

- Am împlinit 67 de ani - 17 aprilie 2024 -

DRUM SPRE INFINIT...

Din infinit venim... cu drum spre infinit...
Și clipele de viață... ni-s date pământ -
Și leagănu-i aici... și unicul mormânt...
Și veșnica-ntrebare... cum oare am venit?...





Ce suflet călător și fără de-amintiri...
El simte... și nu simte... el știe și nu știe...
De-am ști tot adevărul... cum ar fi dat să fie?...
Ce am purta în gânduri... și-n tainice trăiri?...

Ce este de-nțeleș din infinitul tot?
Lumina și neantul... ce au în miezul lor?
Ce multe întrebări... și cât de mult mă dor...
Cu mintea mea de om... să înțeleg... nu pot.

Toți anii care-i am... sunt clipe de trăit –
Îmi par atât de lungi... și totuși... parcă nu-s...
Nu știu și nu voi ști tot ce mai am de dus...
Din infinit venim... cu drum spre infinit...

SUFLET ȘI GÂND...

Gânduri tot vin... iar pleacă... iar vin...
Tu, suflet al meu... aduni și aduni...
Și anii cei răi și anii cei buni...
Altarul, din mine, de candelă -i plin.

Port sfântă lumină, prin tine, mereu -
Mă-ntunec, în gând... prin tine răzbat -
Tu, suflet de DOMNUL și soartă lăsat,
Ești parte din mine și din DUMNEZEU.

Și tu mă înveți... în drumul de dus...
Dar... tot mă întreb... spre ce mă îndrept?...
Te simt, suflet drag, la mine în piept...
Tu ești puntea sfântă spre lumea de Sus.

Sufletul dat... e darul divin -
Mulți au ucis altarul avut -
Cum pot trăi cu suflet pierdut?...
Gânduri tot vin... iar pleacă... iar vin...

67...

Acum sunt 67... și poate vor mai fi...
Ce multe ierni s-au dus... s-au dus și primăveri...
Sunt viață zămisliță cu drum spre nicăieri...
Cu drept lăsat de Sus... cu drept să pot trăi.



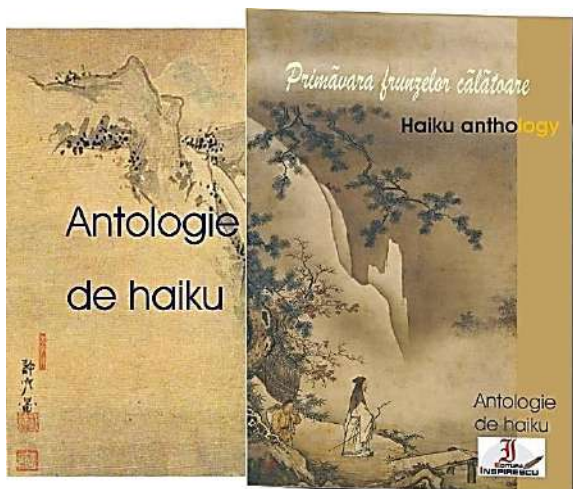


De ce sunt om acum... și soarta cine-o scrie?...
Port și-alte vieți în mine... lipsite de-amintiri?...
Voi, gânduri cu-ntrebări... tu, suflet cu trăiri,
Aveți aceeași soartă... cu soarta dată mie.

Simt uneori că vântul îmi știe pas și drum -
În dor profund de munte... și stâncă... poate-am fost...
În prundul dus de ape... aveam... poate un rost...
Și rost aveam în ghețuri... în flăcări și în scrum.

Oricâte vieți au fost... au fost să pot iubi,
Să simt durerea ierbii... să simt furtuni și ger...
Să fiu fărămă vie între pământ și cer...
Acum... sunt 67... câți oare vor mai fi?...

- Am împlinit 67 de ani - - 17 aprilie 2024 -





**VERONICA STĂNEI
MACOVEANU**

131) Mîntea ta este lângă inima ta
și inima ta este lângă mîntea ta, dacă așa
ai fost născut să fii

132) Te simți
îmbrățișat în inima
celuilalt

133) Mi-e teamă să fac un serios
chiar și sumar al vieții, căci multe
le puteam ușor schimba

134) Ce faci cu brățările și colierele tale de aur
pe celălalt tărâm? Sunt doar decorative, sau și mai grav
Nu-s podoabele sufletului, nu-s aur spiritual

135) Viața nu se poate trăi
fără bucurii. Găsește-le!
Nu te lăsa împiedicat, subminat

136) Bucuriile caută-le în ce considerai înainte firesc,
neînsemnat, iar acum le simți daruri care te fericesc
căci ai mai multă înțelepciune

137) A trăi fără bucurii este otravă pentru suflet
și trup. Conștientizează ca să te salvezi
Dezbolnăvește-te

138) Cum să te întuneci
numai în tristețe,
căci atunci ești scos din albia ta





139) Adună-ți picăturile
de înțelepciune, într-o bună zi
ele îți vor îndestula viața

140) Locul acesta al nostru
pe Pământ nu este prea blând, ar fi datoria
noastră să-l facem blând

141) Blândețea este o emanație
a bunătății
Să ne-o dorim

142) Aceste valuri centripete și centrifuge
ne scaldă pentru a aduce spre purificare
fapte, gânduri care ne-au întinat ființa

143) Synestezia. - Culorile îți cântă muzica lor,
literele, cuvintele - cuprind miresme. Bunele daruri,
haruri au gustul suav al aromelor unor fructe
Oare când cerescul ne va cuprinde pe toți?

144) Tu ești lacrima de bucurie
a Creatorului, nu deveni
lacrima ta de durere

145) Bunătatea ta este
atât de vindecătoare
încât renaști în frumusețe
(Dedicată Cristinei, Ioana Codreanu, 8 mai 2024)

146) În primăvară
până și visele noastre
înfloresc

147) Dumnezeuul Primordial,
Dumnezeul Suprem este Iubire pură infinită
altfel nu poate fi ecuația Creației

148) Sunt celulele corpului nostru
corul armoniei ce-și dorește
bucuria sufletului ancorat





149) Tu ești petalele înmiresmate
fericite - albul iasomiei și trandafiriul -
ce se răspândesc în jur

150) Este un dor nesfârșit care aproape doare
Dor de Puritate, de frumusețe, de bunătate, dor de bucurie,
de fericire, de armonie, dor de Iubire adevărată, de limpezime,
de claritate, doruri ce-și cheamă împlinirea



Cervantes-internațional cultural group

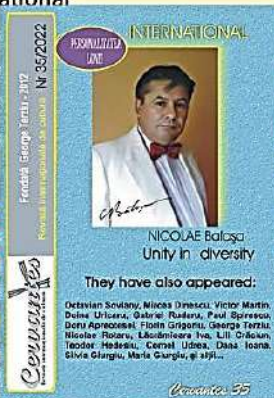
Cervantes-grup cultural international

Cervantes-internationale Kultur

Groupe culturel Cervantes-Inte

Cervantes-grupo cultural intern

Cervantes-gruppo culturale inte



They have also appeared:

Octavian Soviany, Mihaela Dinulescu, Victor Martin,
Diana Urlicu, Gabriel Roden, Paul Spireanu,
Dana Agoneanu, Tonia Crigeanu, George Tamas,
Nicolae Rotaru, Lăscăreanu Iva, Lili Crăciun,
Teodor Nedescu, Corneli Urmă, Dana Ioana,
Olivia Gărgău, Maria Ciuraru, et alii.

Cervantes 58





VIOLETA TEODORU

SCRISOARE CĂTRE IUBITUL MEU

Merg cu picioarele goale prin gândurile mele,
Foșnetul firav al lacrimii ce curge când îmi amintesc de tine mă înviorează...
Amețită de doruri,
Mă contopesc cu arborii gând,
Fiindcă am văzut cum gândurile noastre construiesc un alt Pământ.
În singurătatea mea, sunt recunoscătoare pentru tot ce am primit..
Trimit gândurile mele către tine,
Știu că le primești... pentru că tu ești... o formă de iubire,
Va fi bine...
Aș vrea să fii lângă mine...
Te simt luptându-te cu timpul...
Te simt în gândul meu... cu trupul...
Te simt în suflet cu... un nod
Ce curge, ca un potop...
Ne macină lumina din interior,
Ce ne inundă cu un dor
Dor de sufletul curat și împăcat...
Cu cel ce ne iubește
Și ne zărește. ochiul,
Ce arde ca focul...
Cu sufletul împăcat și curat eu te-am căutat...
în neant...
Tristă... dar... cu drag,





PĂMÂNTUL FRUMOS

Merg cu privirea în pământ
Așa, pot să ascult
Sufletul florilor
Miracolul culorilor...
Sunt fericită că pot privi în jos
Pământul frumos
Ce primește pasul meu
Și mă face să mă simt ca un zeu...
Cred că am descoperit o comoară
Sunt fericită că pot privi în jos
Primăvara mă mângâie cu soare
Arborii înfrunzesc cerul patimilor mele
Mă doare lipsa gândului tău
Ce alteori se împletea cu al meu...
Omule! pășește ușor, privește și în jos,
Să nu calci florile mici... sunt comori de frumos...
Mă cert cu patimile, le alung, și aștept...



Cultura este singurul mijloc de afirmare, și în
fața omenirii de astăzi, și în fața istoriei
de mâine.

— Mircea Eliade





CRONICI DE CARTE

Florica Păţan „BILET PENTRU
FILARMONICĂ”

REALITATEA LUMII FANTASTICE

Florica Păţan “sudistă după naștere”, din centrul țării după locuire, este o poetă și prozatoare de excepție.

Sigur, când faci facultatea de Litere se subînțelege că literatura nu poate fi decât o pasiune.

Subiectul nu putea fi decât Ucraina, care a generat în ultimul an mai multe cărți.

Ucraina cea plină de dileme...

Dar cartea de față are un farmec deosebit. Pentru că parabolizează realitatea de fiecare zi. Iar (uneori) realitatea bate filmul!

Desigur, lucrurile sunt puse într-un mod special în carte, ca un fel de aliniere a planetelor. Ca și cum lucrurile ar fi clare. Deși Nimic din ceea ce se întâmplă în lumea vibrațiilor, nu e clar!

Poate cel mai frumos aspect în această proză este tenta ei eseistică. Totul se derulează pe mai multe planuri. Cum ar fi complexitatea luminii la înviere.

Peste tot plutește ca o fantasmă spirituală personajul principal legat undeva de acel ținut crepuscular, Ucraina.

Personajul pe numele său IVAN se află în dilemă cu personajul narativ, Maria.

Sigur, transcendența amestecată cu iubirea reală nu poate genera decât un haos spiritual. Războiul distruge iubirea, pe când iubirea generează războiul interior.

Cartea are multe repere care leagă sau îndepărtează lumea reală.

“De câte ori mor și înviez eu într-o zi, ai idee?” se întreabă Maria.

Și mai jos:

„Viața nu este literatură...”

Cartea îmi aduce aminte de renumitul **Gabriel Garcia Márquez** cu „**Dragostea în vremea holerei**” sau „**Ciuma**” de **Camus**.

Cartea de față este un amestec delirant de real și ireal.

Cum spune autoarea, citându-l pe **Gaston Bachelard**:

“Omul poate să locuiască și spațiul conceptelor, și pe pământul imaginilor.”





Între cele două personaje, Maria și Ivan, se petrec călătorii imaginare și totul devine cosmic. Dar dureros de real.

“Există o realitate undeva, unde să ne mai întâlnim după moarte? De ce moartea pune punctul final și nu există și altă opțiune?”

Visul cu ochii deschiși, sau nu, face posibil miracolul: *„Cu un efort de voință, am văzut o apă limpede, lichidul albăstrui și transparent curgea împrejurul meu liniștit, nu prea adânc, apoi cădea parcă într-o cascadă ce apărea și dispărea, deși voiam să mă apropiu; altădată visul era înspăimântător, între beznă și lumină, când moartea se face văzută cu o hidoasă față de cadavru, fără să poți să te îndepărtezi de ea, rămâi acolo, neputincios.”*

„Pentru că războiul maturizează înainte de vreme, deschide privirii înmărmurite realitatea așa cum este ea, greu suportabilă.”

„Poate că existența noastră în afara unei familii nici n-ar fi posibilă și, de bună seamă, nici dorită, dacă nu ar apărea de undeva, de oriunde, cineva care să suplinească locul rămas gol, cu te miri ce, cu o rupere din imperiul determinărilor interioare, în scopul autocreării în spirit... poate cu un cuvânt, cu o mângâiere pe creștet, o încurajare sau pur și simplu o tartină cu gem, oferită la micul dejun.”

Și pentru că trăim în mare parte din iluzii acel invocat bilet la Filarmonică din final e MAREA ILUZIE cu care corespondăm în afectivul imediat. Ca și cum ar fi Marea speranță atunci când nu mai există speranță.

Cartea DE FAȚĂ este o parabolă. Dar mai este ceva suprem. Este manualul de confecționare a cămășii lui Isus. Ucraina este o întâmplare. În esența ei e unul din cele peste 10.000 războaie din Istorie. Pe lângă cei doar 10 ani de pace...

Războaiele interioare sau exterioare se repetă la infinit !

Ca niște „războaie de țesut” pentru acea Cămașă a lui Isus.

Umană. Pe care o îmbrăcăm în fiecare zi. Pentru a proteja iubirea de care avem atâta nevoie.

Sau măcar pentru acel nenorocit de bilet la Filarmonică unde se va cânta melodia care nu a fost auzită niciodată.

Putem trăi din Imaginație?

Probabil.

Putem simți din parabole?

Probabil.

**George Terziu, manager Grup cultural Cervantes
Președintele Ligii Scriitorilor din România,
București și Ilfov**





Florentina Căteanu
„GÂNDURI DESPLETITE”



Mereu am îmbrățișat revărsarea zorilor, trăirile sufletului și ale necunoscutului, spațiul dintre firesc și nefiresc, dintre alb și negru, dintre cer și pământ, zbul lin spre împlinire și strigătul de iubire.

Am admirat și salutat fiecare apariție de carte ca pe o trambulină spre veșnicie, ca pe o făclie aprinsă cu har și dar, din lumina sufletului, pentru alte suflete.

Pe foi astrale, picături albastre, torente măiestrite și smaralde pietruite, în calimări troienite, încep o poveste într-o împletire de slove alese.

Citesc, recitesc și nu mă opresc...

Ascult chemarea lăuntrică a poetei Florentina Căteanu, care a reușit să-și pună gândurile și visele în căuș pentru a ni le dărui nouă, cititorilor, lăsându-se descoperită ca făuritor de poezie.

Îmi pun și revin mereu la aceeași întrebare: "Ce am face fără poezie?"

Răspunsul îl găsesc singură, am fi mai săraci sufletește și înnegurați la cuget, pe cărarea ce duce spre orizonturi dorite a fi descoperite.

Sublimul din suflet, din gând și cuvânt, trăire, defnire, mă aplec în fața ta, Florentina Căteanu, contur pe bolta timpului, curcubeu peste izvorul slovelor frumoase, zâmbet la poarta unde poezii așteaptă binecuvântarea Domnului și a cititorului pentru a pași spre nemurire, sintonie în armonie.

GÂNDURI DESPLETITE,

încondeiată cu migala artistului neobosit, dăltuită cu sfințenia harului și îndemânarea talentului, ne deschide taine neatinse decât de cei botezați cu mirul înțelepciunii, cu patima lirismului, cu bucuria scrisului...

Citesc și recitesc și mereu mă regăsesc, uimită și împlinită cu mulțumirea că mi-a fost dat să păstoresc volumul de față, al unei poete despre care, cu siguranță, vom mai auzi, bucurându-ne!

"Ești un poet cu talpa goală,"

"Prin minte gânduri se răscoală", cuvinte se prind și se desprind în amalgamul versului de excelență, totul este un pas spre poveste... Florentina Căteanu ne ia de mână, spre locul unde holdele infinitului își susură veșnicia și își cântă poezia.

"Salut poete, talpa-ți goală,





Și pletele dansând în vânturi,
Ți-aduc în dar o dalbă coală,
Iar tu mi-o-napoiezi în gânduri",
sunt rânduri alese din păienjenișul clipelor scurse pe tâmplele anilor și pe
genele anotimpurilor, simțire și trăire în calimările versului și universului.

"Gânduri destrămate și iluzii arse,
Sunt prin timp legate de cărări întoarse",
măiestrie la nivel de excelență pe velinul foilor răsfirate de zbuciumul
sufletului în căutarea absolutului.

„Gânduri răătăcite, cine le mai știe,
Când străpung grăbite, vers de poezie," dor și drag de pajiștile momentului
trecător, pe ulița începuturilor, când, încă inocența stătea la masă cu sfioasa
cumințenie, având buzunarele pline de nostalgia dictată-n casa părintească:

"Mă iartă, mamă c-am plecat
Spre zări de sentimente." Cugetul se tulbură și răstoarnă torente de reverie,
amintiri sculptate-n poezie cu iz de copilărie, suvenir peste icoanele clipelor
pierdute, dar neuitat.

"Vă cer iertare flori de munte,
Voi ce-nfrunțați urgia vremii" poeta cântă și descântă minunea înfrunzirii,
chemată să topească toți nămeții troieniți prin ani, ca, apoi, să înalțe rugă mamei,

"Iertarea ta să nu-ntârzie,
Cât mi-e pavat drumul spre stele".

Împletire de imagini rare, metafore și epitete de mare valoare se înșiruire cu
dezinvoltură pe versetele vizuale și muzicale ale versurilor de o originalitate
debordantă.

"Privesc un ciob cu ochi în care
Se zvârcolesc vii amintiri
Și-n gând se naște o-ntrebare,
Mai poți lipi două iubiri?"

Motivul iubirii este refugiat în poemele minunatei Florentina Cuteanu, ca
eternul fir roșu de chemare, de revărsare în împlinire, de-ntrebare și uimire, dar,
înainte de toate, de lacrimă de floare în slove sclipitoare.

Scrutând vraja viselor, scriitoarea salută, cu mândrie, jertfa eroinei de la
Gorj, planând un crez și înmarmorând însemnele pământului străbun:

"Pământul totdeauna tace
Dar dacă-l rogi să te asculte,
În râu de flori se va preface,
Din lacrimile mele multe."
Poeta pictează slove în armuri încă neaflete, cu mare meșteșug argintate.
"Deschisă-i ușa sufletului tău,

Să pot intra cu pasul ușurel", regăsire în rugăciune spre întregirea sufletului
călător la vadul realității, unde inima autoarei își deschide aripile spre înalturi.





"Îți dăruiesc un zâmbet ostenit, Dar deocamdată este tot ce am" spovedanie la porți de mănăstire, zidită cu migala artistului, în drumul său spre împlinire, susur de împăcare cu sine, ploaia binefăcătoare de minuni ce umezește și îmbălsămează slove, pe altarele recunoașterii literare, un autoportret ce definește și înobilează!

Florentina Cuteanu felicitări infinite!

Numele tău îl vom regăsi răsfoind cartă poeziei de excepție și nu vom uita să-l căutăm mereu, citind și bucurându-ne!

„Iar tu pârau cu apă rece,

Să cerni iertarea printre maluri”,

"Cu ochii tăi aș scrie versuri

Și i-aș cuprinde în volume,

Din ei mi-aș face universuri,

Pentru iubirile-mi postume", ce poate fi mai frumos decât sinceritatea gândului, așezată pe ramura cuvântului, în raiul slovelor eterne?

Vă invit să descoperim împreună un poet ce-ți junește calea deja cunoscută spre lumea poeziei, gornind copilăria, nostalgia, melancolia, visul și divinitatea, dar mai presus de toate, iubirea.

Florentina Cuteanu, GÂNDURI DESPLETITE, autoare într-un zbor spre culmile rare, trăire intensă și tămăduitoare la popasul frumosului, creației inedite și înălțătoare, surprinzătoare și originală, doinare spre împlinire, volumul, un giuvaier în golfurile sublimului, își așteaptă cititorii. Vi-l recomand, cu drag și prețuire!

Sfidând timpul și rupând canoane, poezia Florentinei Cuteanu se adapă din simplitatea frumosului cotidian, dătător de regăsire și stâmpăr în trăire.

Este dor de înălțare, de lumină și iertare, defnire spre-mplinire, viziune la capăt de tunel, acolo unde morile de vânt sunt la întrecere cu veșnicia.

Viitorul zâmbește celor ce știu să culegă bucați de infinit din cartă vremii.

GÂNDURI DESPLETITE, foșnire de sentimente și esențe, cartă de referință, spovedanie la rădăcinile slovelor alese, așteaptă să fie rasfoită!

Am să închei periplul meu prin călimările deschise nouă de Florentina Cuteanu, poet cu suflet arămit de dragoste și bunătate, valsând cu frunzele-n vânt spre curcubeul clipelor rare, neuitate, stihuri despletite, nouă dăruite.

Metafore rare, măiestos cioplite, epitete cu har înșiruite, surprinzător rânduite, înobilează cartea și pasul poetei spre fântâna unde se împart felii din "pâinea poeziei" și peneluri nemuritoare.

Fie ca portretul unei poete deja cunoscute pe boltirile literare să fie, pentru ea și pentru noi, veșnică sărbătoare!

**Scriitor,
Doina Moritz**





Gabriela Solomon „IUBIRE ÎNARIPATĂ”



Suflet drag...

Am scris aceste versuri folosind pana măiastră și cerneala emoțiilor amestecată cu iubirea ce izvorăște din adâncul meu, pentru a oferi omenirii acest manuscris.

Acum este timpul să îmi mulțumesc pentru copila care am fost, pentru femeia care sunt și pentru sufletul care voi fi, întotdeauna recunoscătoare lui Dumnezeu, vieții și oamenilor întâlniți, care m-au ghidat de-a lungul anilor.

Aproape-i departele

De cele mai multe ori, a scrie despre ceea ce citești e mult mai dificil decât actul de creație al autorului, pentru că există riscul să comiți o impietate împărtășind sensuri care, odată descoperite, sunt menite să rămână o taină, o complicitate existențială între scriitor și cititor.

Cu acest risc asumat, cred că acest nou volum de poezii al Gabrielei Solomon poate fi considerat o anomalie frumoasă din cel puțin două puncte de vedere.

În primul rând, la nivelul mentalului colectiv, trăim într-o societate în care gândirea new-age, woke sau social awareness au căzut într-o extremă periculoasă, arogându-și dreptul de a rescrie istoria umanității prin depersonalizarea individului. Pe cale de consecință, și literatura actuală îmbrățișează și acceptă doar curente propuse de această ideologie, astfel că un autor nu prea contează dacă nu se încolonează în modelul amorf al scriiturii corporatiste, queer, mad sau postumanist, care, prin texte scurte de tip screenshot, citite pe ecranul unui telefon mobil propun un viitor apocaliptic al omului fără rasă sau gen. Ei bine, „Iubire înaripată” are curajul să meargă contra curentului, provocând cititorul încă de la început prin afirmarea unui model de feminitate originar și original, delicat și complementar masculinității, complet opus modelului feminist războinic, feroce și misandrin, propus de curentele actual literare. Eliberată de corsetul existențialismului și mizerabilismului zilelor noastre, poezia Gabrielei Solomon este un act reciproc de creație: Gabriela scrie poezie și, în același timp, poezia o scrie pe Gabriela.

Personal, nu obișnuiesc să mă justific citând versuri dintr-un volum pentru că așa face o nedreptate altor versuri poate mai importante și mai relevante în întregul unui volum; în paginile de față nu ai cum să le separi deoarece se compun, fluid, unele pe altele și, împreună recompun un autor care, cu o mână sigură, îmbină mai multe voci distincte (mamă, fiică, emigrant, iubită) într-o polifonie în care vacarmul societății actuale e imitația, iar poezia Gabrielei Solomon e contrapunctul.





Din punct de vedere al teoriei literare, versurile din acest volum amintesc, involuntar, de textualismul lui Marin Mincu sau Gheorghe Iova; pentru Gabriela Solomon poezia este o oglindă pe care o face țândări, raportat la experiențele personale textul își nimicește autorul rezultând astfel o scriitură autentică, eliberată de forme și concepte.

Pe de altă parte, dacă ținem cont de CV-ul Gabrielei Solomon și experiența ei de viață, volumul de față se aseamănă cu un program de terapie emoțională, un confesional afectiv în care copilul umbră și copilul lumină își asumă, pe rând, rolul de confesor și penitent.

Nu în ultimul rând, ca amator de literatură, am remarcat faptul că, în ultimii ani, în paralel și complementar cu literatura din țară, s-a născut și respiră de sine stătător o literatură a diasporei în care Gabriela Solomon poate fi o prezență distinctă. Nu la nivel stilistic sau concept teoretic, ci ca act de identitate literar. Volumul de față, ca de altfel întreaga scriitură a Gabrielei nu vânează, așa cum fac mulți autori, cronici pozitive sau un loc în manualele de literatură ori o plăcuță comemorativă pe Aleea Artiștilor. Această spunere și dispunere onestă, autentică, nepretențioasă dar prețioasă la nivel personal este, din punctul meu de vedere, și terapie individuală și grup de suport: pe de o parte, scriindu-se, Gabriela încearcă să-și apropie sinele depărtat prin maturizare; pe de altă parte, fiecare text din volum e o bornă care definește distanțele. Dacă vreți, sunt semnele pe care Hansel și Gretel le-au lăsat pentru a nu uita drumul de întoarcere. Și doar autoarea poate decide dacă sunt pietricele de iubire înaripată sau firmituri pentru păsările înstrăinării.

Emilian Valeriu Pal
Scriitor, journalist

Gânduri...

Am avut ocazia să o cunosc pe Gabriela în urmă cu peste 10 ani, atunci când am început eu însămi o experiență pedagogică inedită, în orașul italian în care era rezidentă alături de familia ei. Așa am avut șansa să o întâlnesc, prin intermediul copiilor ei, ce mi-au fost elevi la cursul opțional de limba, cultura și civilizație românească.

Am plăcut-o de la început – pentru glasul ei melodios, pentru deschiderea ei, pentru zâmbetul și energia extraordinară, pentru empatie și dorința continuă de a se autodepăși și de a arăta comunității italiene ce miracol suntem noi, prin arta noastră culinară, colindele de Crăciun, tradițiile și ia strămoșească.

Și iată că, după ani, spiritul artistic neliniștit, nevoia de a crea și de a împărtăși lumina, speranța, liniște, bunătate ies din nou la iveală, de data aceasta nu prin implicarea la nivel de comunitate ci prin artă.

Gabriela se reinventează mereu, e într-o continuă descoperire a propriului sine, creațiile ei par (și sunt) autobiografice, sunt crâmpie de destin și de spirit. Le împărtășește din generozitate și dintr-o iubire necondiționată față de ființa umană.





Pentru mine, cuvintele Gabrielei sunt balsam pentru suflet și metaforele ei sunt alinare pentru clipe tumultuoase. Când le citesc, mă cuprinde o liniște inexplicabilă, mă pierd în ‘culorile curcubeului’, în „vocea vântului”, în „chemarea muntelui”, în „delicatețea norilor”, în „sărutul Tatălui” și în „binecuvântarea Mamei” („Reîmpăcare”).

Versurile Gabrielei sunt un îndemn la credință, la încredere în iubirea universală care poate salva sufletul, poate vindeca răni spirituale: „...Îți voi recompune sufletul/Îți voi repara și ceasul vieții/Pentru a te trezi.” („Meșteșugarul de vise”). În „Scopul vieții” suntem îndemnați să închidem ochii și să ne lăsăm cuprinși de iubire: „Las-o ca ea să se prelingă prin interiorul tău;/Las-o să-ți mângâie fiecare celulă ce-ți poartă numele!” iar în „Scrisoare de dragoste” suntem îmboldiți să găsim în noi puterea de a crede în propria ființă, în valoarea noastră de netăgăduit „...Pentru a găsi calea voastră,/Pentru a crede în voi cu toată convingerea,/Pentru a nu ceda niciodată în această bătălie,/numită de mulți VIAȚA ÎNSĂȘI”.

Gabriela scrie și descrie figura feminină în toate ipostazele ei: femeie, fiică, mamă, soție, dătătoare de viață și raportul ei încrâncenat cu timpul, cu grijile, cu încercările, cu neprevăzutul, cu lacrimile: „Viața unei femei/Este o carte neterminată/Răvășită de undele vieții...” („Mapamondul suspendat”).

Femeia din creațiile Gabrielei e o ființă puternică, e o luptătoare care alege să ridice privirea spre Cer chiar și atunci când greutatea îi apasă sufletul și îi împovărează trupul: „Fericirea există!/Are culoarea ochilor mei.../Simte-i parfumul pe pielea mea...” („Chipul fericirii”).

Gabriela are, de asemenea, un raport profund cu natura cosmică. Luna din creația cu același nume, noaptea din „Bucuriile nopții”, aurora boreală din „Doar tu”, stelele din „A ta misiune” sunt metafore ale căutării propriului sine, ale relației de netăgăduit cu universul și Creatorul, necesare în găsirea propriului echilibru interior.

Bogăția sufletească a creatoarei transpare din fiecare creație-manifest de spiritualitate.

De aceea, a citi volumul Gabrielei e ca și cum ai parcurge un drum al vieții, în toate formele ei, cu toate culorile ei: încrâncenare – liniște, tristețe – bucurie, vid interior – preaplin sufletesc, căutare – cunoaștere, fragilitate – forță, solitudine – comuniune, deznădejde – credință.

Nu aș numi creațiile Gabrielei simple poezii ci experiențe de viață, iar noi nu suntem simpli cititori ci martori la un lung proces de transformare, de regăsire, o călătorie din exterior spre interior, care ascunde: „...fragilități.../emoții deranjate,/De evenimente și de fapte,/De inocențe furate...” („Fragilități ascunse”) și lecții de „...iubire și devoțiune,/Între ceea ce eram și ceea ce sunt...” („Eden poetic”).

*Cu drag și prețuire,
Prof. Ileana Mărășescu*





Nicolae E. Braniște
„NEASTÂMPĂR DE
OCTOGENAR”



An jubiliar, 80 de ani de viață, care înglobează cei 7 ani de-acasă, 15 de școală și facultate, 42 de ani de serviciu, 16 ani de pensionar. În cartea Viața ca o amintire, publicată în anul 2012, am scris despre mine și trecerea prin timp, despre mozaicul de întâmplări ale vieții, despre familie, cât și despre activitatea profesională. După pensionare, o nouă îndeletnicire sau poate continuitate, mi-a ocupat timpul, în paralel cu preocupările gospodărești la casa moștenită de soție la Jupânești ori acasă la Pitești. N-am neglijat activitățile profesionale, împreună cu foștii colegi de la Institutul de Pomicultură am lucrat la selecția hibridilor de perspectivă creați în cadrul programelor de ameliorare, omologarea de noi soiuri și promovarea lor, la publicații etc.

Așa se face că din anul 2014 (iată, au trecut 10 ani de atunci!), când am lansat primul volum de poezii Împleticire de cuvinte potrivite și până acum, am publicat alte 24 de cărți de poezii și proză, altele fiind în pregătire. În acest răstimp, mai mult de 3.000 de poezii au văzut lumina tiparului, oglindind gândurile neadormite și trecerea prin vremuri. Multe dintre ele au fost publicate și în reviste literare precum Carpatica, Cuvântul argeșean, Singur (Târgoviște), Săgetătorul (supliment literar al ziarului Argeșul), Arena literară, Cervantes etc. Altele au fost citite în cadrul ședințelor lunare ale cenaclului „Armonii argeșene”, al cărui membru sunt din anul 2016, ori cu ocazia lansărilor de cărți, precum și în înregistrări pe Youtube la Centrul Cultural Pitești.

În volumul de față, prezint, în ordinea cronologică a scrierilor, 128 de poeme, din ciclul Cronicar de gânduri.

Scriu ce-mi trece prin minte,
Asta-i starea mea fierbinte,
Neastâmpăr de octogenar,
În versuri de pus în chenar.

Autorul





AVANTAJELE PUBLICĂRII LA Editura CERVANTES/revista Cervantes

- ❖ Grafică pentru copertă gratis sau contra cost, în funcție de complexitate;
- ❖ Prefață gratuită sau contra cost, dacă este făcută de un membru USR.
- ❖ Prefața respectivă sau alt articol de prezentare a cărții dvs. vor apărea în revista Cervantes;
- ❖ Vor apărea și în alte reviste cu condiția de cumpărare a revistelor respective. Avem parteneriat cu 8 reviste culturale.
- ❖ Machetare și corectura (supracorectura) cărților;
- ❖ Consiliere în realizarea cărților și a titlurilor de carte;
- ❖ Mediatizare pe facebook în cele 7 grupuri culturale ale noastre;
- ❖ Mediatizare prin mail marketing la circa minim 2500 oameni de cultură și autori;
- ❖ Prezentarea autorilor în tabere culturale începând cu 2024;
- ❖ Lansarea cărților în public cu aportul autorilor, la centre culturale, biblioteci, restaurante, târguri de carte;
- ❖ Materiale publicitare la lansare;
- ❖ Cartea va fi prezentată și la Librăria on line a editurii;
- ❖ Prezentarea la Tv-Univers Cultural. Care va fi relansat în curând (mai 2024);
- ❖ Orice carte apărută la Cervantes, participă automat la concursul de premiere și Festivitatea anuală ale Editurii;
- ❖ Ziua Grupului, 29 septembrie, este ziua de naștere a lui Miguel de Cervantes.
- ❖ Parteneri diverse Festivaluri literar-culturale din țară. Cei mai buni autori vor fi invitați, sau li se vor prezenta cărțile!!!
- ❖ ATENTIE! Serviciile gratuite se oferă **clienților fideli ai editurii** și care scot tiraj minim de 150 de cărți.

**Editura noastră a realizat până acum cărți pentru circa 410 autori.
Am realizat până acum (ianuarie 2024) 65 antologii în limba română și bilingve.**

5 concursuri de Editură și participare la târguri de carte

Vă așteptam cu drag!!

George Terziu, manager general, 0732-407032